CONGRESUL AL II-LEA AL PARTIDULUI MUNCITORESC ROMÎN

CONGRESUL AL II-LEA AL PARTIDULUI MUNCITORESC ROMÎN

23—28 DECEMBRIE 1955

EDITURA DE STAT PENTRU
LITERATURĂ POLITICĂ
București – 1956

RAPORTUL DE ACTIVITATE AL COMITETULUI CENTRAL AL PARTIDULUI MUNCITORESC ROMÎN

Raport prezentat de tovarăşul
GHEORGHE GHEORGHIU-DEJ

I

SITUAŢIA INTERNAŢIONALĂ

Tovarăşi,

In cei 8 ani care au trecut de la primul congres al Partidului Muncitoresc Romîn s-au produs în lume transformări ce au avut profunde consecinţe în viaţa popoarelor şi în relaţiile dintre state.

La baza acestor transformări se află creşterea uriaşă a activităţii maselor populare în întreaga lume. In epoca noastră sute de milioane de oameni s-au pus în mişcare, luînd parte activă şi conştientă la lupta pentru democraţie şi socialism, pentru scuturarea jugului imperialist, pentru rezolvarea problemei războiului şi păcii.

Niciodată voinţa arzătoare de a preîntîmpina un nou război şi de a asigura o pace durabilă n-a răscolit atît de profund straturile populare cele mai largi, omenirea întreagă. Apărarea păcii a devenit cu adevărat problema zilelor noastre. De forţa şi amploarea luptei pentru pace nu pot să nu ţină seamă guvernele şi cercurile conducătoare ale ţărilor capitaliste.

Intreaga dezvoltare a evenimentelor internaţionale din perioada postbelică a arătat popoarelor lumii opoziţia de neîmpăcat între interesele lor cele mai vitale şi politica de pe „poziţii de forţă", politică de agravare a încordării internaţionale şi de pregătire a unui nou război, dusă de cercurile imperialiste cele

mai reacționare. În lupta împotriva acestei politici antipopulare, agresive, forțele păcii au obținut în ultima vreme mari succese, care reprezintă unul din factorii cei mai importanți ai situației internaționale.

Rolul determinant în dobîndirea acestor succese l-a avut lagărul păcii, democrației și socialismului, în frunte cu Uniunea Sovietică, a cărui politică externă are ca scop să nu admită ca distrugerea barbară de vieți omenești și de valori materiale să fie folosită drept mijloc de rezolvare a problemelor internaționale litigioase. La temelia politicii externe a lagărului socialist stă învățătura marelui Lenin cu privire la coexistența pașnică între țări cu sisteme sociale deosebite, pe baza respectării stricte a dreptului pe care-l are fiecare popor de a se dezvolta potrivit cu voința și interesele sale.

Formarea și consolidarea puternicului lagăr al țărilor socialiste au constituit o mare cucerire istorică nu numai a popoarelor acestor țări, dar și a întregii mișcări mondiale de eliberare a popoarelor de sub jugul social și național. Unitatea și colaborarea frățească a țărilor lagărului socialist se întemeiază pe caracterul orînduirii social-economice a țărilor socialiste, pe unitatea intereselor lor vitale și pe identitatea scopului final, pe concepția unică, marxist-leninistă, a partidelor comuniste și muncitorești care conduc aceste țări, concepție care îmbină în mod armonios internaționalismul proletar cu patriotismul socialist. Relațiile dintre aceste țări sînt călăuzite de respectul reciproc pentru suveranitatea de stat și drepturile egale ale tuturor țărilor, mari sau mici, pentru particularitățile lor naționale, pentru cultura lor, pentru aportul pe care-l aduce fiecare din ele la tezaurul comun al progresului uman.

Pe baza relațiilor de tip nou, ce s-au închegat între țările lagărului socialist, se formează și se întărește necontenit, alături de sistemul economic mondial capitalist, vechi și perimat, sistemul nou, socialist, al economiei mondiale, în frunte cu Uniunea Sovietică, în cuprinsul căruia țările lagărului socialist se ajută reciproc, realizează diviziunea muncii și coordonarea planurilor dezvoltării economiei lor naționale, în scopul avîntu-

lui economic continuu și al ridicării nivelului de viață al popoarelor lor.

Un factor de importanță istorică hotărîtoare, care exercită o înrîurire uriașă asupra întregii evoluții a umanității, este puternica și neîntrerupta dezvoltare a Uniunii Sovietice — forța conducătoare a lagărului socialist. In privința realizărilor mărețe ale Uniunii Sovietice pe tărîmul dezvoltării economice este deplin grăitor faptul că în 1955 volumul producției ei industriale a depășit de 27 de ori producția industrială din 1913. An de an crește producția agriculturii socialiste. Se desțelenesc milioane de hectare. Se dezvoltă creșterea animalelor. Datorită înfloririi economiei naționale a U.R.S.S., sporește necontenit bunăstarea materială și culturală a poporului. Uniunea Sovietică este azi o mare putere industrială care se află la un nivel de dezvoltare economică egal cu al țărilor capitaliste cele mai avansate tehnicește. Exemplul strălucit al poporului sovietic, condus de marele Partid Comunist al Uniunii Sovietice, luminează puternic calea întregii omeniri muncitoare și a tuturor popoarelor spre noua societate socialistă. *(Vii aplauze)*.

An de an se afirmă cu tot mai mare putere influența pe care o exercită asupra vieții internaționale marea Republică Populară Chineză. Victoria revoluției populare, înfăptuită de poporul chinez sub conducerea Partidului său comunist, a lărgit considerabil spărtura ce s-a făcut în sistemul capitalist. Poporul chinez de 600.000.000 de oameni a realizat succese remarcabile în domeniul construcției economice și culturale. Aceste succese însuflețesc și îmbărbătează popoarele coloniale și dependente în lupta lor de eliberare națională. Lupta poporului chinez pentru restabilirea drepturilor sale legitime în O.N.U., cît și a drepturilor sale asupra Taivanului — teritoriu național chinez — are sprijinul tuturor popoarelor iubitoare de pace. *(Aplauze)*.

In perioada care formează obiectul acestui raport, orînduirea democrat-populară, care s-a născut în focul luptelor într-un mare număr de țări din Europa și Asia, s-a consolidat definitiv. Popoarele țărilor europene de democrație populară au

trecut la construirea socialismului şi au realizat paşi mari şi însemnaţi înspre acest ţel. Datorită relaţiilor de într-ajutorare frăţească, datorită marelui sprijin al Uniunii Sovietice, economia lor se dezvoltă neîncetat, într-un ritm necunoscut ţărilor capitaliste. Astăzi, U.R.S.S., China populară şi celelalte ţări democrat-populare formează o comunitate monolită a statelor socialiste, dispunînd de uriaşe resurse materiale şi umane. Lagărul socialist ocupă a patra parte din suprafaţa globului pămîntesc. El cuprinde mai bine de jumătate din populaţia Europei şi aproape jumătate din cea a continentului asiatic, ceea ce înseamnă 37% din populaţia lumii întregi.

Marile realizări obţinute de ţările lagărului socialist pe tărîm social şi economic, pe tărîmul ridicării nivelului de viaţă şi al dezvoltării culturii sînt urmărite cu viu interes şi profundă simpatie de milioane de oameni din toate ţările, care văd în lagărul socialist bastionul de nădejde al luptei lor pentru pace, pentru democraţie, pentru un viitor fericit. *(Aplauze puternice)*.

Insemnatele rezultate pozitive obţinute în ultima vreme în direcţia slăbirii încordării internaţionale sînt, înainte de toate, rod al eforturilor perseverente şi al iniţiativelor internaţionale înţelepte ale Uniunii Sovietice şi ale Republicii Populare Chineze. Intr-un răstimp scurt s-au succedat evenimente a căror importanţă internaţională este îndeobşte recunoscută. Nu vom aminti decît o parte din ele. Au fost stinse cele două focare de război din Asia — în Coreea şi Vietnam. Uniunea Sovietică a făcut cunoscutele sale propuneri cu privire la dezarmare. S-au reluat relaţiile prieteneşti şi frăţeşti între U.R.S.S. şi R.P.F. Iugoslavia, eveniment de mare însemnătate pentru cauza păcii şi socialismului. S-a încheiat tratatul de stat cu Austria. S-au stabilit relaţii diplomatice între U.R.S.S. şi Republica Federală Germană. S-au întărit legăturile de prietenie dintre U.R.S.S. şi India, Birmania, Afganistan.

In iulie a.c. a avut loc la Geneva conferinţa şefilor guvernelor Uniunii Sovietice, Statelor Unite ale Americii, Angliei şi Franţei. Această conferinţă a însemnat un pas înainte spre sta-

bilirea unor relații de coexistență pașnică, de încetare a războiului rece, de asigurare a securității internaționale. Ea a creat anumite premise favorabile dezvoltării mai departe a colaborării pașnice între popoare.

Acțiunea perseverentă a Uniunii Sovietice, sprijinită de toate țările lagărului socialist, pentru a determina destinderea în relațiile internaționale și rezolvarea pașnică a problemelor internaționale litigioase, pentru a zădărnici uneltirile primejdioase ale cercurilor agresive, se bucură de sprijinul activ al celor mai largi mase, în diferite țări, deoarece ea corespunde cu interesele lor vitale, cu năzuința lor fierbinte de pace. In urma succeselor repurtate în lupta pentru pace a crescut mai mult ca oricînd conștiința maselor populare că războiul poate fi împiedicat prin lupta lor. Aceste succese au determinat serioase deplasări în opinia publică mondială în favoarea ideii de colaborare pașnică între popoare, deplasări ce ating cele mai variate straturi sociale, inclusiv anumite grupări politice ale burgheziei și chiar cercuri conducătoare din unele țări capitaliste. In numeroase țări crește curentul împotriva politicii de înjghebare a blocurilor militare. Se afirmă tot mai puternic în diferite state dorința de a pune capăt opreliștilor ridicate de cercurile reacționare în calea dezvoltării relațiilor de afaceri și a schimburilor culturale între Est și Vest.

Principiile coexistenței pașnice între țări cu sisteme sociale diferite se afirmă cu tot mai multă putere în viața internațională. Astăzi aceste principii sînt împărtășite de un număr tot mai mare de țări din Europa, Asia, Africa. *(Aplauze)*.

O înrîurire deosebit de profundă exercită ideile coexistenței pașnice în țările ce s-au eliberat de sub jugul colonialiștilor imperialiști. In ultimii ani mișcarea de eliberare națională în colonii și țări dependente a luat un avînt fără precedent, cuprinzînd popoare ce alcătuiesc o jumătate din omenire.

Aceste popoare luptă curajos pentru a lichida moștenirea grea a trecutului — urmare a dominației de jaf a „civilizatorilor" colonialiști. Ele depun mari eforturi pentru a pune capăt îna-

poierii economice și culturale, a dezvolta o industrie proprie, a-și asigura și consolida independența națională.

Mișcarea de eliberare națională stîrnește furia și ura neputincioasă a colonialiștilor. In schimb, ea se bucură de adînca simpatie a clasei muncitoare internaționale, a popoarelor lagărului socialist. Marele Lenin scria încă acum patru decenii: „Pretutindeni în Asia crește, se lărgește și se întărește o puternică mișcare democratică... *Sute* de milioane de oameni se deșteaptă la viață, lumină și libertate. Ce entuziasm stîrnește această mișcare mondială în inimile tuturor muncitorilor conștienți!

...Cît de mare e simpatia pe care toți democrații cinstiți o nutresc pentru tînăra Asie!"[1].

Așa cum a prevăzut în mod genial Lenin, sistemul colonial se prăbușește, și aceasta zdruncină temeliile capitalismului mondial. Țări mari ca India, Indonezia, Birmania, ținute de colonialiști, pînă anii trecuți, în stare de dependență, au devenit state de sine stătătoare. Se dezvoltă mișcarea de eliberare națională a popoarelor arabe, din Orientul apropiat și pînă în Maroc.

Popoarele care și-au scuturat jugul imperialist și cele ce luptă pentru eliberarea lor din sclavia colonială reprezintă o forță gigantică a progresului social în lumea contemporană, o puternică forță combativă a frontului păcii. *(Aplauze)*.

Tovarăși,

Cu toate succesele reale obținute în lupta pentru asigurarea unei păci trainice în lume, forțele păcii sînt pe deplin conștiente că există încă multe probleme nereglementate în Europa, în Asia și în alte continente, că sînt necesare eforturi neslăbite pentru a dezvolta rezultatele obținute, că trebuie o vigilență permanentă împotriva manevrelor pe care le întreprind adversarii destinderii internaționale. Adepții cei mai înverșunați ai războiului rece, ai cursei înarmărilor și agresiunii din S.U.A., precum și din Anglia și alte state membre ale blocurilor agresive fac și vor face tot ce

---

[1] *V. I. Lenin,* Opere alese în două volume, vol. I, Editura pentru literatură politică, 1954, ediția a II-a, pag. 664—665.

le stă în putință pentru a ridica piedici în calea destinderii și colaborării internaționale, pentru a tulbura pacea. Aceasta o confirmă remilitarizarea Germaniei occidentale, continuarea politicii de înjghebare a tot felul de grupări militare agresive, legate de blocul Atlantic, abandonarea de către puterile occidentale a propriilor lor propuneri în problema dezarmării și intensificarea cursei înarmărilor atomice, poziția lor în problema securității europene, care n-a făcut posibilă o soluție reciproc acceptabilă. Datorită unei astfel de atitudini, conferința de la Geneva a miniștrilor de externe ai celor patru mari puteri n-a dat rezultatele pe care le așteptau și pe care le cereau popoarele.

Toate acestea arată că anumite cercuri imperialiste mai nutresc iluzia că ar putea trata cu Uniunea Sovietică, cu lagărul socialist, de pe „poziții de forță". Lagărul socialist, deplin conștient de tăria sa crescîndă, continuă neobosit lupta sa pentru pace, deoarece aceasta este singura politică corespunzătoare atît intereselor țărilor lagărului socialist cît și ale tuturor țărilor, ale tuturor popoarelor. *(Vii aplauze)*.

Cercurile imperialiste agresive, stăpînii trusturilor de armament și ceilalți mari monopoliști, profitori ai goanei înarmărilor, nutresc speranța deșartă că ar putea „rezolva" contradicțiile inerente capitalismului organizînd aventuri războinice, pregătind o nouă conflagrație mondială. Ei nutresc iluzia că politica lor de ațîțare a războiului ar putea opri acțiunea legilor obiective nestrămutate ale dezvoltării societății, ascuțirea inevitabilă a crizei generale a sistemului capitalist.

Dar ce arată faptele ? De ani de zile aceste cercuri intensifică goana înarmărilor și sporesc cheltuielile militare. Ajunge să menționăm că în Statele Unite ale Americii cheltuielile militare în 1953 reprezentau 60% din buget — și trebuie subliniat că este vorba numai de acele cheltuieli care figurează în buget. Dacă producția industrială a țărilor capitaliste a cunoscut o oarecare creștere în ultimii ani, aceasta s-a datorat îndeosebi comenzilor militare. Dar, în decurs de 4 ani (1951—1954), în țările capitaliste europene împreună cu S.U.A. această creștere a fost numai de 26%, iar în S.U.A., luate aparte, de 12%, în timp ce în U.R.S.S.

producţia a crescut în acelaşi răstimp cu 71%. Faţă de 1929, adică în decurs de 25 de ani, producţia industrială a ţărilor capitaliste reprezenta în 1954 doar 176%, în timp ce producţia U.R.S.S. atinsese 1.785%.

Deşi principalele ţări capitaliste posedă mari resurse materiale şi, în unele ramuri, mijloace tehnice moderne, relaţiile de producţie bazate pe exploatarea oamenilor muncii şi însuşirea rodului muncii lor de către capitalişti încătuşează forţele de producţie şi împiedică folosirea din plin a cuceririlor geniului uman pe tărîmul ştiinţei şi tehnicii.

Capitalismul este incapabil să asigure dezvoltarea continuă, în linie ascendentă, a economiei, care este periodic zdruncinată de crize. Speranţele economiştilor burghezi că marile cheltuieli de înarmare vor salva capitalismul de fenomene de criză se dovedesc iluzorii. Presa capitalistă îşi exprimă tot mai frecvent temerea că o nouă criză „pîndeşte după colţ". Dezvoltarea unilaterală, anormală a economiei, bazată pe creşterea cheltuielilor neproductive pentru militarizarea economiei, poate să ducă la înăsprirea şi nu la înlăturarea fenomenelor de criză.

Cheltuielile uriaşe provocate de goana nebunească a înarmărilor şi profiturile fabuloase ale monopoliştilor apasă greu clasele exploatate. Sub povara inflaţiei şi a impozitelor tot mai grele, costul vieţii a crescut în cele mai multe ţări capitaliste. Intensificarea excesivă a muncii a dus la sporirea accidentelor în muncă, la extinderea diferitelor boli, la scurtarea duratei medii a vieţii muncitorilor. Deosebit de grea este situaţia economică a femeilor şi tinerilor. Se dezvoltă procesul de expropriere şi pauperizare a micilor producători în agricultura unor ţări capitaliste.

Oamenii muncii din lumea capitalistă trăiesc într-o veşnică nesiguranţă a zilei de mîine. Regimul capitalist nu le asigură dreptul lor cel mai elementar — dreptul la muncă. Datele oficiale privitoare la numărul şomerilor totali publicate de O.E.C.E. (Organizaţia europeană de cooperare economică) recunosc că în principalele ţări capitaliste, S.U.A., Italia, R. F. Germană, Anglia, Franţa, Belgia, Canada, numărul total al şomerilor, care era de 5.003.000 în 1948, a ajuns la 7.272.000 în 1954. Dar aceste

date sînt incomplete şi în mod evident micşorate. Din situaţiile publicate de presa occidentală, numai numărul şomerilor totali din S.U.A. se ridica, la sfîrşitul anului 1954, la peste 5.000.000. Numărul şomerilor parţiali în aceste ţări întrece cu mult numărul şomerilor totali.

Şi mai grea este situaţia oamenilor muncii în ţările slab dezvoltate. Pe continente întregi — în America de Sud, în Africa, în ţări ale Asiei — jugul colonial ţine în stare de mizerie fizică şi materială sute de milioane de oameni. Pe teritorii întinse, a muri de foame este lucru obişnuit, iar o şcoală, un spital sînt rarităţi. Miliardele stoarse de imperialişti din aceste ţări şi care ar putea servi la ridicarea economiei lor şi a nivelului de trai al populaţiei slujesc la îmbogăţirea marilor societăţi capitaliste şi la fabricarea de arme nimicitoare.

Exploatarea capitalistă, împreună cu ofensiva împotriva drepturilor democratice duc la intensificarea luptei de clasă, fac să crească spiritul de organizare al oamenilor muncii şi fermitatea lor în lupta pentru îmbunătăţirea nivelului de trai, pentru propria lor libertate.

Aceasta o arată şi mişcarea grevistă din ţările capitaliste. Comparînd perioada dintre 1935 şi 1939 cu aceea dintre 1946 şi 1950, pentru un număr de 16 ţări capitaliste principale, constatăm că în timp ce în prima perioadă s-au produs greve cuprinzînd 15.500.000 de muncitori, în perioada a doua această cifră a crescut la peste 49.000.000. Aceste date spulberă teoriile reformiste ale social-democraţiei de dreapta despre „noile" căi pe care marele capital le-ar fi găsit pentru împăcarea capitalului cu munca, a exploatatorilor cu exploataţii.

Lupta clasei muncitoare şi a celorlalţi oameni ai muncii împotriva exploatării capitaliste, pentru un trai mai bun, pentru libertate, democraţie şi independenţă naţională este condusă cu abnegaţie, curaj şi consecvenţă, adeseori în condiţii neasemuit de grele, de partidele comuniste şi muncitoreşti, luptători înfocaţi pentru pace, purtători credincioşi ai ideilor marxism-leninismului. *(Aplauze)*.

Tovarăşi,

După conferinţa miniştrilor de externe de la Geneva, cercurile agresive duşmane ale destinderii internaţionale încearcă din nou să aţîţe războiul rece. Unele personalităţi fac declaraţii potrivnice spiritului Genevei şi ideii de coexistenţă paşnică între popoare. Dar avem convingerea că, în ciuda acestor încercări, popoarele vor împiedica revenirea la războiul rece. Coexistenţa paşnică între ţări cu sisteme politice diferite, în scopul menţinerii păcii şi dezvoltării de legături multilaterale între popoare, a devenit o realitate pe care n-o poate întuneca propaganda dusă de aţîţătorii la război şi de slugile lor. Recenta călătorie a tovarăşilor Hruşciov şi Bulganin în India, Birmania, Afganistan este o strălucită manifestare a politicii de coexistenţă paşnică.

În cuvîntările lor, pronunţate în cursul călătoriei în aceste trei ţări, tovarăşii Bulganin şi Hruşciov au dat o profundă analiză ştiinţifică, marxist-leninistă, unor probleme internaţionale fundamentale, cum sînt: dezvoltarea colaborării şi prieteniei între popoare pe baza principiului coexistenţei paşnice a ţărilor cu sisteme social-economice diferite; transformările politice profunde care au loc în ţările Asiei şi în alte ţări din Orient; necesitatea lichidării complete a sistemului colonial şi asigurării condiţiilor pentru dezvoltarea multilaterală a fiecărui popor; întărirea şi dezvoltarea colaborării internaţionale a clasei muncitoare, a colaborării frăţeşti între partidele comuniste şi muncitoreşti.

Primirea entuziastă făcută de milioane de oameni din India, Birmania şi Afganistan delegaţiei sovietice este o expresie grăitoare a dragostei şi prieteniei pe care popoarele acestor ţări o nutresc pentru Uniunea Sovietică, promotoarea luptei pentru pace, libertate şi independenţa popoarelor. Strîngerea legăturilor de prietenie între marile popoare ale Uniunii Sovietice, Chinei, Indiei şi altor ţări, care reprezintă majoritatea covîrşitoare a populaţiei globului, are o însemnătate cu adevărat istorică. *(Aplauze)*.

Subliniind importanţa pe care o are întărirea prieteniei între U.R.S.S. şi India pentru cauza păcii în lume, preşedintele guver-

nului indian, Nehru, şi-a exprimat convingerea că tot mai multe ţări vor accepta principiile coexistenţei şi colaborării paşnice, ale neagresiunii şi neamestecului în treburile interne ale altor ţări, deoarece omenirea civilizată n-are altă cale.

Forţele iubitoare de pace resping manevrele duşmanilor coexistenţei paşnice între popoare, lărgind şi întărind tot mai mult mişcarea mondială de apărare a păcii.

Popoarele lagărului socialist şi mase mari de oameni ai muncii din ţările capitaliste sînt profund încredinţate de superioritatea socialismului asupra capitalismului şi au ferma convingere că sistemul capitalist şi-a trăit traiul şi că viitorul aparţine socialismului. Adepţii sistemului capitalist au o părere contrarie, ei cred în superioritatea capitalismului. Dar această problemă trebuie rezolvată nu pe calea armelor, ci pe calea întrecerii paşnice între cele două sisteme.

Cîtă dreptate a avut tovarăşul Hruşciov spunînd într-una din cuvîntările sale rostite în India :

„Să verificăm în practică al cui sistem este mai bun — chemăm noi pe oamenii politici din statele capitaliste. Să ne întrecem fără război. Oare aceasta este o preocupare rea ? Doar aşa e mai bine decît să spui : hai să ne întrecem cine va fabrica mai mult armament şi cine-l va bate pe celălalt. Aceasta este o întrecere antipopulară, o întrecere pentru nimicirea oamenilor, iar propunerile noastre sînt — întrecere paşnică pentru ridicarea nivelului de trai al tuturor popoarelor".

Aceasta este poziţia ţărilor lagărului socialist în problema relaţiilor dintre ţări aparţinînd unor sisteme social-economice deosebite. *(Aplauze prelungite)*.

Tovarăşi,

Situaţia internaţională a Republicii Populare Romîne se deosebeşte radical de cea a vechii Romînii burghezo-moşiereşti. Republica noastră populară, stat cu adevărat independent şi suveran, are prieteni mulţi, puternici şi încercaţi. Prietenia strînsă şi colaborarea frăţească cu marea Uniune Sovietică şi cu toate

țările lagărului socialist constituie chezășia de nădejde a independenței noastre naționale și a securității noastre de stat. *(Aplauze)*.

Statul nostru democrat-popular duce cu fermitate o politică conformă cu interesele lagărului păcii și socialismului, contribuind la întărirea lui continuă, la strîngerea și dezvoltarea marii prietenii între popoarele noastre.

În politica sa externă R.P.R. înfăptuiește principiile respectării suveranității naționale și egalității în drepturi în relațiile între toate statele, ale neagresiunii și rezolvării pașnice a tuturor diferendelor, ale coexistenței pașnice între țări cu sisteme sociale diferite și neamestecului în treburile lor interne.

Încercările făcute de anumite cercuri reacționare din Apus de a se amesteca în treburile interne ale poporului romîn au primit o ripostă fermă. Acestora le răspundem : Noi nu ne amestecăm în treburile voastre și, după cum am respins, vom respinge, cu toată hotărîrea, orice amestec în propriile noastre treburi. *(Vii aplauze)*.

Ținînd seama de acțiunile adversarilor păcii și colaborării pașnice între popoare, partidul și guvernul nostru acordă atenția cuvenită întăririi continue a puterii de apărare a Patriei noastre. În scopul asigurării securității sale, țara noastră, împreună cu U.R.S.S., țările democrat-populare din Europa, R. D. Germană, a încheiat Tratatul de securitate colectivă și asistență mutuală de la Varșovia.

După cum s-a declarat în repetate rînduri, R.P.R. se pronunță pentru crearea în Europa a unui sistem unic de securitate colectivă și sprijină cu toată hotărîrea propunerile Uniunii Sovietice pentru realizarea unui astfel de sistem.

Înfăptuirea unui sistem de securitate colectivă, la care să participe atît R. D. Germană cît și R. F. Germană, colaborarea și treptata apropiere dintre cele două state germane — este drumul sigur pentru unificarea Republicii Democrate Germane și a Republicii Federale Germane, potrivit cu interesele poporului german, într-un singur stat național german democrat și iubitor de pace.

Republica Populară Romînă a sprijinit și sprijină propunerile sovietice de reducere a înarmărilor, de interzicere a armelor atomice și cu hidrogen și de control internațional eficace asupra realizării acestor măsuri. Nouă ne este scumpă viața oamenilor, rodul muncii lor creatoare, pacea căminelor. De aceea noi socotim războiul de agresiune o crimă împotriva omenirii, condamnăm întrebuințarea armelor de distrugere în masă și cerem interzicerea lor. *(Aplauze puternice)*. Urmind exemplul politicii consecvente de pace a Uniunii Sovietice, țara noastră, ca și alte țări ale lagărului socialist, sprijină prin fapte această politică. Astfel R.P.R. a micșorat cu 40.000 de soldați și ofițeri efectivul forțelor noastre armate și a redus durata serviciului militar.

Republica Populară Romînă contribuie activ la dezvoltarea legăturilor politice, economice și culturale dintre țări.

O mare importanță a avut restabilirea relațiilor de colaborare prietenească între R.P.R. și R.P.F. Iugoslavia. De această țară și de poporul iugoslav ne leagă nu numai o prietenie istorică, dar și asemănarea condițiilor social-economice, năzuința comună de a construi societatea socialistă, devotamentul comun pentru cauza păcii și conviețuirii pașnice între popoare. Sîntem pentru dezvoltarea și întărirea mai departe a acestor relații prietenești, pe baza egalității în drepturi, a neamestecului în treburile interne, a înțelegerii și încrederii reciproce și considerăm că există baza pentru stabilirea de relații tovărășești între Partidul Muncitoresc Romîn și Uniunea Comuniștilor din Iugoslavia. *(Aplauze)*.

În cei opt ani care au trecut s-au lărgit relațiile R.P.R. cu numeroase țări din Europa, Asia, Orientul apropiat, dintre care cu unele s-au stabilit pentru prima oară relații diplomatice.

Republica Populară Romînă este pentru relații economice, politice și culturale cu Statele Unite ale Americii, cu Anglia și cu celelalte țări capitaliste din apusul Europei, pe bază de egalitate și avantaje reciproce. Între aceste țări și R.P.R. nu există diferende care să nu poată fi reglementate prin tratative.

Desfășurarea relațiilor economice și culturale dintre R.P.R. și Franța, R.P.R. și Italia arată că există domenii largi pentru

dezvoltarea şi strîngerea contactelor între R.P.R. şi aceste ţări, pentru întărirea prieteniei tradiţionale dintre poporul romîn şi popoarele francez şi italian.

In Statele Unite ale Americii, ca şi în alte ţări apusene, sînt destui oameni politici şi oameni de afaceri care, refuzînd să rămînă prizonieri ai unor vederi depăşite de istorie, îşi dau seama de interesul reciproc al îmbunătăţirii relaţiilor între aceste ţări şi R.P.R.

Insă unele cercuri reacţionare din Occident nu se împacă cu existenţa şi realizările mari ale regimului nostru democrat.

Se vede că feluriţii obscurantişti, duşmani ai poporului romîn, ai intereselor sale naţionale şi ai cuceririlor sale, tot mai visează la întoarcerea unor vremuri apuse pentru totdeauna în ţara noastră. Să viseze cît or pofti! Vechile stări de lucruri nu se vor mai întoarce niciodată în Romînia. *(Aplauze puternice).*

Nu este oare mai înţelept ca cercurile guvernante din Statele Unite ale Americii şi alte ţări occidentale, chiar dacă nu le place regimul nostru, după cum nici nouă nu ne place regimul lor, să privească în faţă realitatea? O asemenea poziţie realistă nu poate decît să slujească dezvoltării de relaţii normale şi de legături economice şi culturale între ţări.

Poporul nostru îşi exprimă profunda satisfacţie faţă de hotărîrea Adunării Generale a Organizaţiei Naţiunilor Unite de a primi Republica Populară Romînă în rîndurile Organizaţiei Naţiunilor Unite. *(Aplauze).* Vreme îndelungată ţării noastre i s-a refuzat satisfacerea dreptului său legitim de a face parte din Organizaţia Naţiunilor Unite, din cauza opoziţiei unor guverne occidentale, în primul rînd a Statelor Unite ale Americii. Chestiunea primirii Republicii Populare Romîne în O.N.U. era folosită de anumite cercuri drept mijloc de amestec în treburile interne ale ţării noastre şi de presiune asupra poporului romîn, care şi-a făurit o orînduire corespunzătoare cu voinţa şi interesele sale. Dar datorită poziţiei ferme şi iniţiativelor Uniunii Sovietice, cît şi schimbărilor mari petrecute în opinia publică în favoarea colaborării între popoare, care s-au oglindit în votul masiv de la O.N.U., Republica Populară Romînă şi-a ocupat locul

ce i se cuvine de drept în O.N.U. Acesta este un nou succes al politicii de coexistență pașnică între popoare, o mare înfrîngere a adversarilor păcii și independenței popoarelor.

Ca membru al O.N.U., Republica Populară Romînă va continua neabătut să-și aducă contribuția la dezvoltarea colaborării pașnice între popoare, la apărarea și consolidarea păcii și securității internaționale.

Noi sîntem ferm convinși că, în lupta împotriva forțelor imperialiste agresive, cauza păcii și a progresului social, cauza oamenilor muncii din toate țările și a tuturor popoarelor va ieși biruitoare. *(Aplauze puternice)*.

II

LUPTA PARTIDULUI PENTRU CONSTRUIREA SOCIALISMULUI

1. CONSOLIDAREA ORINDUIRII DEMOCRAT-POPULARE

Tovarăși,

Poporul nostru străbate perioada unor profunde transformări economice și politice, de o amploare încă necunoscută în istoria poporului romîn, a unei cotituri radicale în formele de organizare social-economică, în felul de trai și tradiții, în cultură și ideologie, a unei revoluții care clădește din temelii o nouă societate — societatea socialistă.

În ce constă esența acestor prefaceri revoluționare ?

Ea constă în instaurarea puterii noi, democrat-populare, deoarece, așa cum ne învață Lenin, problema fundamentală a oricărei revoluții este problema puterii.

În lupta pentru putere, partidul nostru avea ca îndreptar în stabilirea strategiei și tacticii sale aprecierile Congresului al V-lea al P.C.R., potrivit cărora Romînia se găsea în fața desăvîrșirii revoluției burghezo-democratice ; sarcina revoluției constă în a doborî puterea de stat burghezo-moșierească, a stabili dic-

tatura revoluționar-democratică a proletariatului și a țărănimii și a lichida rămășițele feudale; rolul de hegemon în această revoluție aparține proletariatului, care, făurind alianța cu masele de bază ale țărănimii și asigurîndu-și rolul conducător în această alianță, trebuie să realizeze trecerea rapidă de la revoluția democratică la revoluția socialistă.

Meritul partidului nostru este că s-a orientat just în noile condiții istorice ale luptei pentru transformarea revoluționară a societății, pe care nu le putea prevedea Congresul al V-lea, condiții create de înfrîngerile zdrobitoare pricinuite trupelor hitleriste și trupelor guvernului fascist al lui Antonescu de către glorioasele Armate Sovietice, de ofensiva eliberatoare a Armatelor Sovietice pe teritoriul țării noastre, ca și de împrejurarea că mișcarea revoluționară se dezvolta nemijlocit din lupta întregului popor pentru eliberarea de sub jugul fascist.

În procesul transformărilor revoluționare în țara noastră trebuie deosebite două etape.

Prima etapă a revoluției a avut un caracter agrar, antifeudal și antiimperialist.

Prin conținutul ei de clasă, prin forțele ei motrice și obiectivele ei, această etapă a însemnat desăvîrșirea sarcinilor revoluției burghezo-democratice.

În această etapă a fost instaurat regimul democrat-popular, formă a dictaturii revoluționar-democratice a proletariatului și țărănimii, sub conducerea proletariatului.

Revoluția populară a început prin insurecția armată care la 23 August a răsturnat dictatura militar-fascistă. Organizatorul insurecției — Partidul Comunist Romîn — a înfăptuit acțiunea coordonată a forțelor patriotice populare și a soldaților, ofițerilor și generalilor patrioți din armată, acțiune care a dus la ieșirea Romîniei din războiul hitlerist. Ziua de 23 August a devenit ziua eliberării naționale a Romîniei.

Alături de glorioasa Armată Sovietică, Armata romînă a luat parte activă la izgonirea trupelor hitleriste de pe teritoriul

țării și la operațiile militare pînă la sfîrșitul războiului antihitlerist.

Sarcina făuririi alianței între clasa muncitoare și masele țărănești, sub conducerea clasei muncitoare, a fost rezolvată în focul luptei pentru o reformă agrară democratică, pentru exproprierea moșierilor și împroprietărirea, fără plată, a țăranilor fără pămînt și cu pămînt puțin.

Ținînd seamă de raportul de forțe dintre clase, partidul nostru a făurit un front democratic larg, care cuprindea, alături de aliați ai proletariatului în această etapă — țărănimea și celelalte pături mic-burgheze —, și rezerve indirecte, cum a fost gruparea ce reprezenta o parte a burgheziei liberale.

Folosirea acestor rezerve, determinată de necesitatea de a concentra atacul împotriva principalelor forțe ale burgheziei și moșierimii, nu putea schimba caracterul puterii populare, bazată pe alianța muncitorească-țărănească.

Trebuie să subliniem ca o particularitate a primei etape a revoluției că, deși burghezia și moșierimea mai precumpăneau încă în guvern și în aparatul de stat, victoria insurecției populare, în îmbinare cu misiunea eliberatoare îndeplinită de Armata Sovietică, a dat lovitura hotărîtoare pozițiilor deținute de clasele exploatatoare, creînd condițiile pentru instaurarea puterii populare. Încă în perioada 23 August—6 Martie, împotriva puterii burgheziei și moșierimii se ridicau forțe ce constituiau elementele noii puteri democrat-populare: Frontul național-democrat, care reunea partidele și grupările democratice sub conducerea partidului nostru și care cucerise unele poziții în guvern și în aparatul de stat; gărzile patriotice înarmate; comitetele sindicale din întreprinderi; masele muncitoare stăpîne pe stradă, în uzine și fabrici; comitetele țărănești, care izgoneau pe moșieri și înfăptuiau reforma agrară.

Acesta era embrionul noii puteri revoluționare, care, așa cum spunea Lenin, „se sprijină direct pe cuceriri revoluționare, pe inițiativa directă, de jos, a maselor populare, nu pe legile promulgate de puterea de stat centralizată".

Sub conducerea Partidului comunist, cele mai largi mase populare au luat cu asalt prefecturile, preturile, primăriile, punînd în fruntea acestora oameni aleşi de popor; au zădărnicit măsurile cu caracter reacţionar ale organelor de stat burghezo-moşiereşti şi au tradus în viaţă importante măsuri politice şi economice cu caracter democratic.

Masele populare de la oraşe şi sate au hotărît soarta bătăliei pentru putere, instaurînd la 6 Martie 1945 puterea democrat-populară.

In alegerile generale din 1946, în care, pentru prima oară în istoria Romîniei, s-a înfăptuit efectiv votul universal, egal, direct şi secret, a votat un număr de cetăţeni de două ori mai mare decît în orice alegeri din trecut. In aceste alegeri, la care au participat atît forţele democratice coalizate cît şi cele două partide ale reacţiunii burghezo-moşiereşti, peste 70% din voturi s-au pronunţat în favoarea coaliţiei democratice, conduse de Partidul Comunist Romîn, şi numai o infimă minoritate de alegători a votat pentru partidele zise „istorice". Aceasta a marcat izolarea completă de mase a vechilor partide ale exploatatorilor, zdrobirea lor politică şi organizatorică, înlăturarea lor de pe arena vieţii politice romîneşti. Alegerile au confirmat şi pe această cale că poporul romîn, în covîrşitoarea lui majoritate, este pentru democraţia populară şi împotriva restaurării odiosului regim burghezo-moşieresc.

Numai furia oarbă a cercurilor imperialiste, care nu se împacă cu gîndul că ţara noastră nu se mai află la cheremul lor, poate să explice răstălmăcirea tendenţioasă a faptelor istorice şi eforturile repetate ale propagandei reacţionare din străinătate de a prezenta apariţia regimului democrat-popular ca rezultat al „exportului revoluţiei". *Regimul democrat-popular este opera poporului — adevăratul făuritor al istoriei.* (Aplauze puternice).

Puterea democrat-populară a zdrobit comploturile reacţiunii, inspirate şi sprijinite de cercurile imperialiste străine. Datorită sprijinului Uniunii Sovietice, poporul nostru a preîntîmpinat intervenţia pe care imperialiştii o urzeau împotriva ţării noastre,

în scopul lichidării cuceririlor revoluționare ale poporului și a independenței politice și economice a țării.

Victoriile politice ale puterii democrat-populare au fost consolidate de realizările obținute în direcția refacerii economice a țării, înviorării producției industriale și agricole, înlăturării haosului financiar și a inflației, pe baza aplicării liniei trasate de Conferința națională a partidului nostru din 1945, cu sprijinul entuziast al clasei muncitoare și țărănimii muncitoare, care au știut să înfrunte greutățile și lipsurile cu hotărîre și energie revoluționară.

Sub conducerea partidului, clasa muncitoare, sprijinită de țărănimea muncitoare, a eliminat din guvern pe ultimii reprezentanți ai burgheziei, a înlăturat monarhia și, proclamînd republica populară, a luat întreaga putere în miinile sale.

Partidul nostru a trecut la rezolvarea sarcinilor celei de-a doua etape — etapa revoluției socialiste, pe care continuăm s-o străbatem.

Particularitatea acestei schimbări calitative în conținutul puterii constă în faptul că ea nu s-a produs pe calea unei explozii revoluționare, ci a fost săvîrșită, cu sprijinul maselor, de către însăși conducerea de stat.

Așadar, *în prima etapă a revoluției* a fost instaurată puterea democrat-populară ; au fost lichidate rămășițele feudale la sate și desființată moșierimea ca clasă ; au fost înfăptuite reforme democratice ; au fost zdrobite forțele politice ale burgheziei și moșierimii ; țara noastră s-a desprins de sistemul imperialist și a pus capăt stării de dependență față de țările imperialiste.

Hegemonia clasei muncitoare, în frunte cu partidul său, în prima etapă a revoluției a făcut posibilă transformarea rapidă a acesteia în revoluție socialistă.

În etapa revoluției socialiste, statul democrat-popular a devenit o formă a dictaturii proletariatului, al cărei principiu suprem este alianța clasei muncitoare cu țărănimea muncitoare, un stat de tip socialist ; a fost desființată ca clasă burghezia industrială și financiară ; s-a statornicit concordanța deplină între re-

lațiile de producție și caracterul forțelor de producție în ramurile naționalizate ale economiei ; oamenii muncii, sub conducerea partidului, construiesc baza economică a socialismului.

Faptul că am avut aceste două etape ale procesului de transformare revoluționară a societății în țara noastră nu înseamnă de loc că rezolvarea sarcinilor cu caracter democratic și a celor cu caracter socialist a fost strict despărțită în timp, că ele au fost îndeplinite exclusiv în cadrul etapei respective. In decursul primei etape au fost luate măsuri cu un pronunțat caracter anticapitalist — controlul muncitoresc sub forma oficiilor industriale, reforma bănească din 1947, legea cu privire la interzicerea cumpărărilor de pămînt de către chiaburi, etatizarea Băncii Naționale —, după cum unele sarcini rămase nerezolvate din prima etapă au fost realizate de către revoluția socialistă în mersul ei victorios. Cele două etape au format deci un singur proces revoluționar neîntrerupt.

Desfășurarea revoluției în țara noastră a demonstrat încă o dată că leninismul este o teorie și o tactică universal valabilă, care dă partidului marxist-leninist putința de a se orienta în cele mai diferite și complexe împrejurări ale luptei de clasă. S-a confirmat din nou că esența căilor de trecere de la capitalism la socialism este aceeași pentru toate țările — și anume dictatura proletariatului.

Nu există alt drum de construire a socialismului decît acela indicat de marxism-leninism, verificat de experiența istorică a gloriosului Partid Comunist al Uniunii Sovietice, ca și de experiența propriului nostru partid și a altor partide comuniste și muncitorești din țările de democrație populară. Acesta este drumul înlocuirii puterii claselor exploatatoare și al instaurării puterii clasei muncitoare — singura clasă revoluționară pînă la capăt, forța conducătoare a luptei maselor asuprite și exploatate ; este drumul consolidării continue a acestei puteri și al construirii orînduirii noi, socialiste. *(Aplauze)*.

O dată cu aceasta, istoria făuririi puterii populare confirmă geniala idee leninistă că unitatea în ceea ce este principal, esen-

ţial nu este încălcată, ci asigurată prin varietatea în amănunte, în particularităţi. „Toate naţiunile vor ajunge la socialism — ne învaţă V. I. Lenin —, aceasta e inevitabil, dar toate vor ajunge nu chiar în acelaşi fel; fiecare va aduce un specific într-o formă sau alta a democraţiei, într-o varietate sau alta a dictaturii proletariatului, într-un ritm sau altul al transformărilor socialiste ale diferitelor laturi ale vieţii sociale“ [1].

Partidul nostru şi-a dovedit capacitatea de a aplica în mod creator teoria leninistă a revoluţiei la condiţiile istorice concrete ale Romîniei, de a stabili în fiecare etapă a luptei sarcinile strategice şi tactice, metodele şi mijloacele menite să ducă clasa muncitoare şi pe aliaţii ei la victorie.

Tovarăşi,

Congresul unificării partidului comunist şi partidului social-democrat din februarie 1948 a avut o mare însemnătate în viaţa politică a ţării. Lichidarea dezbinării care a măcinat timp de 30 de ani forţele proletariatului romîn, unificarea sa politică, ideologică şi organizatorică au sporit considerabil rolul lui ca hegemon al revoluţiei, al maselor largi populare, al întregii vieţi sociale şi de stat.

Acest eveniment a avut totodată o însemnătate internaţională prin faptul că unificarea partidului comunist cu partidul social-democrat s-a făcut pe temelia ideologică şi organizatorică a marxism-leninismului, că ea a fost urmarea unei îndelungate şi rodnice colaborări între cele două partide în cadrul frontului unic muncitoresc şi al mişcării sindicale unificate, că însuşi Congresul P.S.D., care a avut loc în preajma Congresului de unificare, a votat cu o majoritate covîrşitoare pentru unificare, în ciuda împotrivirii vîrfurilor social-democrate de dreapta.

Congresul de unificare a partidului s-a întrunit la scurtă vreme după preluarea întregii puteri politice de către clasa mun-

[1] *V. I. Lenin*, Opere, vol. 23, Editura pentru literatură politică, 1953, pag. 60.

citoare. Dar cucerirea puterii este numai începutul revoluției socialiste. Chestiunea este de a o păstra și consolida, de a o face de neclintit în primul rînd prin crearea unei baze economice corespunzătoare, a unei baze socialiste.

După cum vă amintiți, Congresul din 1948 apreciase că „în domeniul politic noi am evoluat mai repede pe drumul democrației populare decît în domeniul economic".

Care era situația economiei în acel moment?

Deși se obținuseră rezultate importante în redresarea industriei, grav lovită de război, iar nivelul producției se apropia în 1948 de nivelul antebelic (1938), pozițiile economice principale se aflau în miinile capitaliștilor din țară și ale trusturilor din apus, care acționau în direcția sabotării și dezorganizării producției, a evaziunii capitalurilor din întreprinderi. Statul democrat-popular deținea în mod direct doar un sector restrîns, care cuprindea 20% din industria siderurgică, 30% din industria metalurgică, transporturile pe calea ferată și un număr de ferme de stat, a căror greutate specifică în agricultură era foarte mică.

Congresul din 1948 a înarmat partidul nostru în vederea rezolvării sarcinilor construirii bazei economice a socialismului. Numai după scurt timp, în iunie 1948, statul democrat-popular a naționalizat industria, băncile, transporturile, transformîndu-le în proprietate socialistă — bun al întregului popor muncitor. Prin aceasta a fost sfărîmată dominația economică a burgheziei, posturile de comandă din economia națională au trecut în miinile clasei muncitoare.

In întreprinderile naționalizate s-a statornicit proprietatea socială asupra mijloacelor de producție, ca bază a noilor relații de producție socialiste, înfăptuindu-se concordanța deplină între relațiile de producție și caracterul forțelor de producție.

Naționalizarea a creat condițiile pentru conducerea planificată a economiei și a constituit premisa trecerii la industrializarea socialistă a țării.

Incă la Conferința națională din toamna anului 1945, partidul nostru, indicînd căile refacerii economiei distruse de război,

a trasat, ca linie generală a dezvoltării economice a Romîniei, linia industrializării și electrificării țării.

Aceasta constituie condiția necesară pentru asigurarea bazei materiale a socialismului. Industria socialistă, și în primul rînd industria grea, este principala pîrghie pentru dezvoltarea puternică a forțelor de producție în agricultură și pentru trecerea treptată a micilor gospodării țărănești la marea producție colectivă, la agricultura modernă, mecanizată. Numai prin crearea bazei materiale de producție a socialismului, prin dezvoltarea marii producții mecanizate — întemeiată pe tehnica cea mai înaltă — în toate ramurile economiei naționale poate fi atins acel obiectiv suprem spre care tinde partidul — făurirea bunăstării poporului muncitor, asigurarea unui înalt nivel de viață materială și culturală oamenilor muncii din Patria noastră.

Linia generală a partidului în construirea bazei economice a socialismului și-a găsit expresia în planurile anuale de stat pe 1949 și 1950, în planul de zece ani de electrificare a țării și în primul nostru plan cincinal.

Drept rezultat al realizării acestor planuri, astăzi sectorul socialist reprezintă în industrie aproape 100%, în transporturi peste 90%, în sistemul bancaro-financiar și de asigurări 100%, în comerțul exterior 100%, în comerțul interior peste 80%, iar în agricultură se dezvoltă continuu.

Poporul nostru constată astăzi cu bucurie și mîndrie patriotică faptul că *am obținut succese hotărîtoare în construirea bazei economice a socialismului.* Acesta este rodul muncii entuziaste a clasei muncitoare, a țărănimii muncitoare și a intelectualității, sub conducerea Partidului Muncitoresc Romîn. *(Aplauze puternice).*

Rolul conducător și greutatea specifică tot mai mare a sectorului socialist în economie fac ca legea economică fundamentală a socialismului să exercite o influență crescîndă asupra ansamblului economiei naționale, care se dezvoltă în interesul satisfacerii tot mai largi a nevoilor materiale și culturale ale poporului muncitor.

Alături de formațiunea socialistă coexistă în etapa actuală formațiunea micii producții de mărfuri și formațiunea particulară capitalistă. Politica partidului nostru este o politică de continuă lărgire și dezvoltare a formațiunii socialiste, de atragere treptată a micii producții de mărfuri pe calea socialismului, de ofensivă neîntreruptă a socialismului asupra capitalismului, de îngrădire și eliminare a elementelor capitaliste, de pregătire a condițiilor pentru lichidarea deplină a capitalismului, pentru smulgerea rădăcinilor exploatării.

În elaborarea acestei politici, partidul se bazează pe studierea atentă a modului cum acționează legile economice în diferite sectoare. Partidul combate atît tendința de a ignora legile economice obiective, cît și tendința de a le fetișiza, de a se închina în fața lor. Partidul pornește în politica sa nu de la scheme abstracte, ci de la condițiile concrete, de la cunoașterea cerințelor practice, a realității vii.

În politica sa, partidul se călăuzește neabătut după principiul fundamental leninist al alianței muncitorești-țărănești, al asigurării rolului conducător al clasei muncitoare în această alianță. Alianța muncitorească-țărănească este baza de neclintit a puterii statului democrat-popular, chezășia rezolvării cu succes a sarcinii reconstrucției socialiste a agriculturii, a creării unei economii socialiste unitare la orașe și sate. *(Aplauze).*

Tovarăși,

Schimbările în structura economică a țării au avut drept rezultat schimbări corespunzătoare în structura societății, în raportul de forțe dintre clase, în natura claselor sociale.

S-a schimbat radical situația clasei muncitoare. În timp ce sub capitalism clasa muncitoare era o clasă lipsită de mijloace de producție, o clasă exploatată, asuprită și lipsită de drepturi, azi clasa muncitoare este stăpînă pe principalele mijloace de producție și muncește pentru sine însăși, pentru binele tuturor oamenilor muncii ; ea este clasa conducătoare în stat. În frunte cu

avangarda ei marxist-leninistă, folosind ca instrument puternic statul pe care l-a creat, clasa muncitoare călăuzeşte cu pricepere şi fermitate masele de ţărani muncitori şi intelectualitatea pe drumul luminos al socialismului.

Schimbări esenţiale în relaţiile de clasă s-au petrecut la sate. Cu totul altă înfăţişare decît în trecut are astăzi tabloul satului nostru, din care a dispărut moşierul cu vechilii săi şi unde gospodăresc ţăranii muncitori, stăpîni pe pămîntul ce-l muncesc.

Creşterea necontenită a numărului ţăranilor colectivişti şi întovărăşiţi reprezintă procesul de naştere şi dezvoltare a unei ţărănimi noi, care se orientează tot mai puternic spre tehnica modernă, spre munca în comun, spre proprietatea colectivă.

Lucrătorii de la S.M.T. şi gospodăriile agricole de stat reprezintă un nou detaşament al clasei muncitoare la sate, sprijin frăţesc al ţărănimii muncitoare.

Schimbări înnoitoare au avut loc şi în sînul intelectualităţii. Trecerea marii majorităţi a intelectualilor de partea clasei muncitoare şi a socialismului, formarea în curs a unei noi intelectualităţi, provenită din rîndurile muncitorimii şi ale ţărănimii muncitoare, au dus la închegarea unei trainice şi strînse legături între intelectualitate şi poporul muncitor.

De cine sînt reprezentate forţele sociale vechi?

Clasa moşierilor, precum se ştie, a fost lichidată ca urmare a înfăptuirii reformei agrare democratice.

Clasa burgheziei industriale şi financiare, marea burghezie comercială au fost de asemenea lichidate.

Au rămas clasa chiaburilor, cea mai numeroasă clasă capitalistă, comercianţii particulari din anumite sectoare ale circulaţiei mărfurilor şi proprietarii de întreprinderi mici nenaţionalizate.

Iată, în linii mari, tabloul societăţii noastre actuale.

El ne dă o imagine a bazei sociale largi pe care se sprijină regimul democrat-popular — forţa unită a muncitorimii, ţărănimii muncitoare şi intelectualităţii, forţă care reprezintă majoritatea covîrşitoare a poporului.

Totodată acest tablou reflectă faptul că în țara noastră n-au fost lichidate încă clasa chiaburilor și unele rămășițe ale celorlalte clase exploatatoare.

Iar atîta timp cît clasele exploatatoare n-au fost complet lichidate, lupta de clasă este lege a dezvoltării societății noastre.

Din păcate, unii oameni dau uitării această realitate a vieții: amețiți de succese economice, de realizări și depășiri de plan, ei pierd simțul politic și încetează să mai observe formele concrete, ascunse sau fățișe, pe care le îmbracă lupta de clasă în etapa actuală, trăgînd concluzia oportunistă că dușmanul s-ar fi îmblînzit, ar fi devenit rezonabil și s-ar fi împăcat cu soarta. Asemenea gură-cască nu văd că sub nasul lor dușmanul încearcă să se strecoare în unele verigi ale aparatului de stat, să provoace stricăciuni, să pună la cale furturi și delapidări din avutul obștesc și alte crime îndreptate împotriva regimului democrat-popular.

Trebuie să ținem minte că forțele vrăjmașe din interior — hrănite cu iluzii de ocrotitorii lor de peste graniță — continuă să tînjească după vechile privilegii și rînduieli, că imperialismul agresiv organizează baze militare în jurul tuturor țărilor lagărului socialist și trimite la noi tot felul de agenți parașutați, spioni, diversioniști și sabotori.

Comuniștilor le este străină orice mușamalizare a contradicțiilor de clasă, a luptei de clasă.

Organizațiile de partid trebuie să întărească vigilența revoluționară a oamenilor muncii, să-i mobilizeze la lupta pentru demascarea și zădărnicirea oricăror uneltiri ale dușmanului de clasă, să trezească la realitate pe cei ce se lasă cuprinși de iluzii și autoliniștire.

Agenții dușmani sfîrșesc, în mod inevitabil, prin a fi descoperiți și pedepsiți după faptele lor, datorită vigilenței organelor de stat și a oamenilor muncii. Cu aceeași strășnicie și fermitate vor proceda și pe viitor organele puterii populare față de oricine ar cuteza să atenteze la cuceririle revoluționare ale poporului muncitor. *(Aplauze).*

Organele noastre de stat au învățat să-i descopere pe dușmani sub orice mască și veșmînt s-ar ascunde. Cum se spune în popor: „avem ac de cojocul lor". *(Animație în sală, aplauze puternice).*

Tovarăși,

Partidul nostru a desfășurat o vastă activitate în domeniul construcției de stat, manifestînd o grijă permanentă pentru ca statul democrat-popular să-și îndeplinească cu succes rolul și funcțiile sale.

Condițiile istorice în care s-a născut democrația populară au permis ca statul nostru să-și desfășoare puternic, încă în prima sa fază de dezvoltare, o dată cu funcția represivă și de apărare, funcția economico-organizatorică și cultural-educativă și să devină astfel instrumentul principal al construcției socialiste.

Pentru îndeplinirea acestor funcții au fost create organele și aparatul de stat necesare pentru apărarea cuceririlor revoluționare și a legalității noi, populare, — securitatea, miliția, justiția populară, procuratura — ca și instituțiile și aparatul economic și cultural, necesare operei de construcție.

Partidul și guvernul depun o muncă permanentă în vederea perfecționării activității aparatului de stat, simplificării și ieftinirii lui. Organizațiile noastre de partid au sarcina de a combate în rîndurile aparatului de stat manifestările de birocratism și indolență față de sarcinile încredințate, să educe pe lucrătorii aparatului de stat în spiritul celei mai stricte respectări a legalității populare și a atenției permanente pentru cerințele oamenilor muncii.

Armata populară, făurită de partidul și guvernul nostru, este straja de nădejde a păcii și liniștii poporului, a independenței naționale și a intereselor de stat. Partidul și guvernul se preocupă îndeaproape de perfecționarea necontenită a pregătirii militare și politice a armatei noastre, de înzestrarea ei cu tot ceea ce îi este necesar.

Sfaturile populare — organele locale de tip nou ale puterii — constituie cea mai însemnată realizare în domeniul construcției de stat.

Superioritatea orînduirii noastre de stat asupra orînduirii de stat capitalisto-moșierești se află în faptul că ea organizează participarea maselor celor mai largi la viața politică a țării, stimulează inițiativa și energia uriașă a poporului, nesecatul izvor de talente și aptitudini pe care capitalismul le strivește și le înăbușe.

În statele capitaliste constituțiile proclamă o sumă de drepturi și libertăți. Este însă de ajuns ca masele muncitoare să încerce să se folosească de ele pentru ca să aibă de înfruntat cea mai cruntă represiune polițienească. Vorbește de la sine faptul că în statele occidentale, care se fălesc atît de mult cu faimosul lor sistem electoral, numărul participanților la vot scade continuu în perioada postbelică din cauza diferitelor oprelişti și metode de falsificare a voinței cetățenilor, care au dus la pierderea încrederii maselor în acest sistem. În acest timp, numărul participanților la vot în țara noastră a crescut, față de perioada regimului burghezo-moșieresc, de aproximativ 3 ori.

Democrația populară asigură poporului eliberarea de exploatare, de crize economice, de șomaj și sărăcie, de teama zilei de mîine, iar aceste libertăți, pe care nici o democrație burgheză nu le poate da, constituie temelia solidă a tuturor celorlalte libertăți și drepturi.

Regimul democrat-popular, la făurirea căruia au participat activ, alături de poporul romîn, minoritățile naționale, a pus capăt rușinoasei politici de asuprire națională a populației maghiare, germane, sîrbe etc. din timpul dominației burghezo-moșierești și a lichidat prigoana rasială. În anii puterii populare, în lupta și munca comună în construirea socialismului s-a cimentat prietenia frățească de nezdruncinat între oamenii muncii romîni și cei aparținînd minorităților naționale. Avîntul economiei noastre naționale a stat la baza unei înfloriri fără precedent a

culturii — națională în formă și socialistă în conținut — a poporului romîn și a tuturor minorităților naționale.

Această importantă realizare se datorește faptului că partidul nostru se călăuzește în problema națională după principiile marxism-leninismului, după nobila ideologie a internaționalismului proletar.

În țara noastră egalitatea deplină a minorităților naționale în toate domeniile a devenit politică de stat, care este oglindită și consfințită în Constituția Republicii Populare Romîne.

Crearea Regiunii Autonome Maghiare a sudat și mai puternic frăția oamenilor muncii romîni și maghiari, care muncesc împreună pentru înflorirea Patriei comune — Republica Populară Romînă.

Datoria noastră este să nu slăbim atenția față de manifestările negative care există pe acest tărîm și care sînt legate de existența purtătorilor naționalismului și șovinismului — clasele exploatatoare și rămășițele lor —, de influența ideologică a acestora. Să nu uităm o clipă învățătura marxist-leninistă că, după cucerirea puterii de către proletariat, naționalismul slujește încercării claselor răsturnate de a restaura capitalismul. Acesta este sensul eforturilor elementelor exploatatoare de a otrăvi prin lozinci șovine conștiința conaționalilor lor și de a-i atrage pe cei mai puțin încercați în jurul cauzei lor pierdute, acesta este sensul „separatismului cultural" și al altor formule naționaliste.

Cultura socialistă a minorităților naționale se dezvoltă în legătură indisolubilă cu cultura socialistă a poporului romîn, avînd la bază aceiași factori generali economici și politici care acționează în țara noastră în etapa actuală.

Tovarăși,

Întărirea orînduirii democrat-populare este o sarcină principală a partidului nostru.

Să muncim fără odihnă pentru consolidarea statului democrat-popular, pentru sporirea legăturilor sale cu masele, pentru

îmbunătăţirea şi perfecţionarea activităţii Sfaturilor populare şi a întregului nostru aparat de stat;

Să cimentăm şi mai puternic alianţa dintre clasa muncitoare şi ţărănimea muncitoare — temelia de nezdruncinat a orînduirii democrat-populare;

Să intensificăm educarea oamenilor muncii în spiritul patriotismului socialist, izvor de fapte mărețe în construcţia socialistă; să dezvoltăm pe toate căile iniţiativa şi activitatea creatoare a oamenilor muncii;

Să intensificăm educarea oamenilor muncii în spiritul combativităţii şi vigilenţei de clasă, în spiritul intransigenţei faţă de duşmanii poporului;

Să intensificăm educarea internaţionalistă a oamenilor muncii, să combatem şi să demascăm naţionalismul şi şovinismul de orice fel, să unim şi mai strîns pe oamenii muncii romîni şi de alte naţionalităţi în lupta pentru întărirea Patriei, pentru construirea victorioasă a socialismului.

2. ÎNFĂPTUIREA PRIMULUI PLAN CINCINAL

Tovarăşi,

În anii care au trecut de la Congresul de unificare, partidul a organizat, a însufleţit şi a condus oamenii muncii pentru înfăptuirea liniei sale generale de construire a socialismului în Republica Populară Romînă. Sub conducerea partidului, poporul nostru a obţinut succese mărețe în opera de construire a bazei economice a socialismului.

În perioada premergătoare naţionalizării principalelor mijloace de producţie, industria din Romînia era într-o stare de ruină şi dezorganizare, datorită politicii de retragere a capitalurilor din producţie şi de sabotaj a capitaliştilor.

După naţionalizare, în perioada planurilor anuale 1949—1950, clasa muncitoare a dus o luptă încordată pentru reorganizarea industriei, pentru atingerea şi depăşirea nivelului produc-

ției de dinainte de război. Planurile anuale au prevăzut un ritm înalt de creștere a industriei, în special a industriei grele, începerea și dezvoltarea transformării socialiste a agriculturii, lărgirea schimbului de mărfuri între sat și oraș, avîntul științei și culturii noi, ridicarea nivelului de trai al oamenilor muncii.

În ciuda greutăților de tot felul, oamenii muncii au urmat cu entuziasm și încredere partidul lor, înfăptuind sarcinile importante ale primelor planuri anuale și depășind la sfîrșitul anului 1949 nivelul producției industriale dinainte de război.

În octombrie și decembrie 1950, plenarele Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn au luat două hotărîri de excepțională însemnătate, aprobînd planul de zece ani de electrificare și planul cincinal de dezvoltare a economiei naționale 1951—1955, care au format de fapt programul economic al partidului în această perioadă.

Au trecut cinci ani de la aceste date importante din istoria partidului nostru, cinci ani în care am avut de luptat cu mari greutăți, determinate atît de condiții obiective (lipsa unor materii prime și materiale, slaba aprovizionare alimentară), cît și subiective — experiența redusă pe care o aveau cadrele noastre în privința construcției și gospodăriei economice.

A trebuit în același timp să construim, să învățăm și să apărăm tot ceea ce clădeam împotriva furiei oarbe a dușmanului de clasă. Dușmanii foloseau mijloace directe de sabotaj sau de distrugere și, în același timp, căutau să strecoare pe diferite căi veninul neîncrederii și al îndoielii în posibilitatea realizării marilor sarcini hotărîte de partid, la înfăptuirea cărora munceau cu entuziasm oamenii muncii.

Această perioadă a însemnat pentru partidul nostru și pentru toți oamenii muncii o călire în focul luptei de clasă împotriva a numeroși dușmani experimentați și perfizi ; dar aceste greutăți de creștere și piedicile puse în calea construirii socialismului au fost înfrînte, datorită elanului și abnegației oamenilor muncii.

O contribuție importantă au adus inginerii, tehnicienii, intelectualitatea progresistă ; cei mai mulți dintre ei au înțeles însemnătatea patriotică a operei de reconstrucție socialistă a eco-

nomiei şi s-au alăturat maselor muncitoare în această măreaţă operă.

In cursul anului 1955 o serie de ramuri importante din industrie şi-au îndeplinit înainte de termen sarcinile din planul cincinal cu privire la volumul producţiei globale pe perioada 1951—1955 : industria extractivă petroliferă, a minereurilor feroase şi neferoase, industria construcţiilor de maşini, metalurgiei prelucrătoare, construcţiilor navale, chimică, electrotehnică, industria gazului metan, lemnului, Atelierele C.F.R., industria linii, conservelor de legume şi de fructe, poligrafică, sticlei şi ceramicei, materialelor refractare.

Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Romîn poate să raporteze astăzi congresului că, *datorită muncii însufleţite a clasei muncitoare, a inginerilor şi tehnicienilor, a desfăşurării largi a întrecerii socialiste, la 10 noiembrie a fost înfăptuită sarcina planului cincinal cu privire la volumul producţiei globale industriale pe perioada 1951—1955.* (Aplauze puternice, prelungite).

Volumul producţiei industriale în 1955 este de 2,9 ori mai mare decît în 1938 şi de 3,4 ori mai mare decît în 1948. Au fost create noi ramuri industriale care nu existau în Romînia veche : producţia de utilaj petrolifer, de utilaj minier, de utilaj energetic, de tractoare şi maşini agricole, producţia de camioane, sectoare noi ale industriei chimice, extracţia de minereu de uraniu şi altele.

Pe baza proporţiilor fundamentale stabilite de C.C. al P.M.R., în anii puterii populare structura industriei s-a schimbat radical, producţia industriei mijloacelor de producţie a crescut de cca. 3,9 ori faţă de 1948, iar producţia obiectelor de consum de 2,9 ori. Putem spune astăzi că industria socialistă în Romînia este o temelie puternică a dezvoltării şi mecanizării întregii economii, ea înregistrează an de an noi succese în privinţa ridicării nivelului tehnic şi al calităţii producţiei.

Creşterea producţiei la principalele produse industriale în cursul primului cincinal, precum şi faţă de 1938, este arătată de următoarele date :

Denumirea produsului	U. M.	1938	1950	1955 prelim.	% 1955 față de 1938	% 1955 față de 1950
1. Energie electrică	mil. kwh	1130	2113	4300	381	204
2. Cărbune brut	mii tone	2826	3890	6200	219	159
3. Țiței extras	mii tone	6594	5047	10575	160	210
4. Gaz metan	mil. m. c.	300	1950	3900	1300	200
5. Minereu de fier	mii tone	139	392	600	432	153
6. Minereu de mangan	mii tone	60	93	390	650	419
7. Fontă	mii tone	133	320	575	432	180
8. Oțel	mii tone	284	555	765	269	138
9. Laminate finite	mii tone	318	459	567	178	123
10. Plumb	tone	5455	8584	11100	203	129
11. Producția de mașini	mil. lei	13850	43950	115275	832	262
12. Producția electrotehnică	mil. lei	2980	6207	22340	750	360
13. Acid sulfuric	tone	43900	51631	92000	210	178
14. Carbonat de sodiu	tone	35000	54158	80000	229	148
15. Producția chimică	mil. lei	9348	16650	50530	540	304
16. Ciment	mii tone	510	1028	2000	392	195
17. Producția textilă	mil. lei	24818	40716	70000	282	172
18. Producția de încălțăminte	mii per.	—	11212	17700	—	158
19. Uleiuri comestibile	tone	17800	35864	48000	270	134
20. Preparate și conserve de carne	tone	8455	11583	39000	461	337
21. Zahăr	tone	95100	87200	135000	142	155

Acest tablou arată, pe de o parte, creșterea însemnată a producției industriale în Republica Populară Romînă la sfîrșitul primului cincinal, față de nivelul atins în Romînia burghezo-moșierească în 1938, iar pe de altă parte evidențiază creșterea mai rapidă a producției mijloacelor de producție, temelie a reproducției socialiste lărgite.

Față de prevederile planului cincinal există însă unele rămîneri în urmă la oțel, laminate, cărbuni, cocs, ciment, celuloză, în grupa A, și la unele țesături, la încălțăminte, zahăr, produse lactate, pește, în grupa B.

Pe ansamblu industria noastră s-a dezvoltat într-un ritm accelerat, ritm caracteristic țărilor ce construiesc socialismul și în

care noile relații de producție socialiste au devenit motorul dezvoltării rapide a forțelor de producție.

INVESTIȚII

Pentru a obține creșterea însemnată a ramurilor economiei naționale, statul democrat-popular a făcut investiții considerabile.

Repartizarea pe ramurile economiei naționale a investițiilor efectuate în perioada primului cincinal este exprimată în următorul tabel :

Ramura	Prevăzut în planul cincinal 1951—1955 %	Realizat în %
Total R.P.R.	100,0	100,0
din care		
1. Industria	51,4	58,0
din care:		
— Industria A	42,1	50,6
— Industria B	9,3	7,4
2. Industria construcțiilor	2,0	4,6
3. Agricultură și silvicultură	10,0	10,4
4. Transporturi și telecomunicații	16,2	11,2
5. Circulația mărfurilor	2,2	2,5
6. Locuințe	3,2	3,8

Analiza îndeplinirii investițiilor în primul cincinal arată că întreaga industrie (inclusiv industria de construcții) a realizat 62,6% din totalul investițiilor față de 53,4% cît fusese prevăzut în plan ; în cadrul industriei, grupa A a folosit 50,6% față de 42,1% prevăzute, industria construcțiilor 4,6% față de 2% prevăzute.

Valoarea utilajelor cu care a fost înzestrată economia națională în cursul primului cincinal reprezintă peste 25 de miliarde de lei, din care industria constructoare de mașini a asigurat peste 60%.

O serioasă rămînere în urmă în realizarea investițiilor sta-

bilite în planul cincinal se manifestă în industria bunurilor de consum.

Aceasta se datorește faptului că în primii ani ai planului cincinal nu s-a acordat atenția cuvenită dezvoltării industriei ușoare și alimentare. In ultimii ani au fost sporite considerabil fondurile de investiții alocate industriei bunurilor de consum, au crescut realizările în acest domeniu; totuși, datorită risipirii pe un număr prea mare de obiecte și deficiențelor organizatorice ale ministerelor, precum și ale organizațiilor de proiectare și construcții, fondurile alocate n-au fost întrebuințate în întregime.

Pe baza directivelor plenarei C.C. al P.M.R. din august 1953, agricultura a depășit proporția investițiilor prevăzute în planul cincinal: 10,4% față de 10%.

In sectorul de stat al agriculturii s-au realizat numeroase construcții noi, stațiuni de mașini și tractoare, centre mecanice, adăposturi pentru utilaje și pentru animale, depozite de produse agricole și lucrări de îmbunătățiri funciare. Gospodăriile agricole colective au înfăptuit de asemenea investiții productive însemnate din fonduri proprii și din credite acordate de stat.

Repartizarea investițiilor realizate pe ramurile industriei se prezintă astfel:

	Realizat 1951—1955 %
Total industrie	100,0
1. Industria petrolului și gazelor	28,3
2. Energia electrică	13,1
3. Industria extractivă a minereurilor feroase și industria siderurgică	10,0
4. Industria construcțiilor de mașini și a prelucrării metalelor	8,6
5. Industria chimică, celuloză-hîrtie	7,7
6. Industria cărbunelui	7,3
7. Industria extractivă a minereurilor neferoase și industria metalurgiei neferoase și nemetalifere	6,0
8. Industria alimentară	5,1
9. Industria materialelor de construcții	5,2
10. Industria forestieră și industria de prelucrare a lemnului	3,9
11. Industria textilă, confecții și pielărie	2,5
12. Alte ramuri	2,3

In cinci ramuri principale ale industriei, şi anume : industria petroliferă, energia electrică, siderurgia, industria construcţiilor de maşini şi industria chimică, s-au concentrat cca. 67%, adică ²/₃ din totalul investiţiilor din industrie, ceea ce arată direcţia principală a investirii fondurilor. Caracteristic pentru atenţia pe care partidul şi guvernul au acordat-o descoperirii şi dezvoltării bazei de materii prime minerale din R.P.R. este faptul că cca. 34% din totalul investiţiilor industriale s-au realizat în industria extractivă.

In perioada 1948—1955 s-au construit peste 100 de noi fabrici, uzine şi alte întreprinderi însemnate, precum şi numeroase întreprinderi de interes local; în acelaşi timp s-au reconstruit, dezvoltat şi dotat cu utilaj modern alte 200 de întreprinderi.

Baza materială a culturii s-a lărgit considerabil, creîndu-se două ramuri noi: industria cinematografică (Centrul de producţie cinematografică Bucureşti, Grupul de producţie Floreasca, precum şi alte 3 unităţi de producţie cinematografică), staţiunea experimentală de televiziune, şi s-au dezvoltat simţitor ramurile existente; Casa radiofoniei şi 3 studiouri de radio regionale, Combinatul poligrafic Casa Scînteii şi altele.

In perioada care s-a scurs au fost alocate investiţii importante pentru cercetări tehnice-ştiinţifice, creîndu-se 55 de institute de cercetări şi proiectări ale Academiei R.P.R. şi ale ministerelor, în care lucrează 13.000 de cercetători şi proiectanţi.

DEZVOLTAREA INDUSTRIEI, AGRICULTURII, COMERŢULUI ŞI TRANSPORTURILOR

In toate ramurile industriei socialiste s-au realizat progrese însemnate. Pentru a ilustra creşterea rapidă a producţiei vom menţiona numai cîteva ramuri: industria petroliferă, industria construcţiilor de maşini şi energia electrică.

Să ne amintim de situaţia pe care o avea industria petroliferă în ultimii ani ai regimului capitalist-moşieresc.

Ca urmare a exploatării prădalnice făcute de către trusturile petrolifere americane, engleze, franceze, olandeze, nivelul pro-

ducţiei petrolului — după un vîrf atins în 1934—1936 — a scăzut, ajungînd la 3.520.000 de tone în 1944.

Capitaliştii străini şi romîni şi presa aservită lor cîntau prohodul industriei petrolifere din Romînia.

In perioada 1945—1947, trusturile capitaliste petrolifere au lansat teoria „declinului fatal" al producţiei petrolifere şi a „spectrului epuizării rezervelor de petrol" în Romînia. In acelaşi timp ei exploatau în mod barbar zăcămintele, degazeificînd straturile şi micşorînd din ce în ce mai mult explorările, cu scopul de a sabota, în noile condiţii de după eliberare, dezvoltarea industriei petrolifere în ţara noastră.

In aceste împrejurări s-a alcătuit societatea mixtă sovieto-romînă pentru dezvoltarea explorării, producţiei şi prelucrării ţiţeiului din ţara noastră, „Sovrompetrol".

Uniunea Sovietică a dat un imens ajutor, prin contribuţia sa la această societate, la refacerea şi dezvoltarea industriei petrolifere. Sondele au fost repuse in funcţiune, rafinăriile au fost reparate şi modernizate, s-au construit noi schele, noi rafinării, noi conducte petrolifere, concomitent cu efectuarea unor lucrări importante pentru descoperirea de noi terenuri petrolifere în Muntenia, Moldova, Oltenia, Transilvania.

Deosebit de important este faptul că terminăm cincinalul cu rezerve geologice de ţiţei mult mai mari decît cele cunoscute în 1950. Deci, o dată cu dezvoltarea considerabilă a producţiei, rezervele au crescut neîncetat.

Au fost introduse procedee tehnologice noi atît în extracţia cît şi în prelucrarea ţiţeiului cu ajutorul utilajelor şi instalaţiilor moderne.

Datorită sprijinului permanent şi calificat al inginerilor şi tehnicienilor sovietici, muncii entuziaste şi perseverente a muncitorilor, inginerilor, tehnicienilor romîni din petrol, industria noastră petroliferă a putut obţine în numai cîţiva ani mari succese. *Planul cincinal a fost depăşit la producţie, în 1955, realizîndu-se 10.575.000 de tone de ţiţei, cu aproape 600.000 de tone peste prevederile planului cincinal şi cu aproape 2.000.000 mai mult decît cea mai înaltă producţie anuală obţinută sub regimul*

burghezo-moşieresc; întreaga producţie de ţiţei se prelucrează în ţară. (Aplauze).

Cadrele noastre din industria petroliferă şi-au ridicat mult nivelul cunoştinţelor, pe baza studierii lucrărilor tehnice sovietice şi pe baza schimbului de experienţă cu specialiştii sovietici în petrol.

Ritmul mediu anual de creştere a producţiei petrolifere s-a dublat faţă de ritmul maxim de creştere a producţiei de petrol în Rominia capitalistă-moşierească.

Ca urmare a succeselor realizate în industria petroliferă, a dezvoltării şi consolidării acestei ramuri principale de producţie industrială din ţara noastră în perioada activităţii societăţii Sovrompetrol, ca urmare a creşterii cadrelor şi a ridicării capacităţii lor de organizare şi de conducere a întreprinderilor economice, guvernul U.R.S.S., în înţelegere cu guvernul R.P.R. au stabilit răscumpărarea de către Republica Populară Romînă a cotei de participaţie sovietică la Sovrompetrol.

Aceasta este un imens sprijin pe care din nou U.R.S.S. îl dă ţării noastre în dezvoltarea economiei sale; după ce ne-a ajutat să refacem industria petroliferă şi s-o ridicăm la nivelul de producţie şi tehnic de astăzi, ne predă cota sa de participaţie în condiţiile cele mai avantajoase pentru Republica Populară Romînă.

În numele poporului nostru exprimăm Comitetului Central al P.C.U.S. şi Guvernului sovietic recunoştinţă şi calde mulţumiri pentru acest act frăţesc, care a fost primit cu o mare bucurie de oamenii muncii din ţara noastră, hotărîţi să asigure şi în viitor dezvoltarea continuă a industriei petrolifere. *(Aplauze prelungite)*.

În timp ce în lumea capitalistă dezvoltarea producţiei ţărilor înapoiate economiceşte duce la o tot mai adîncă înrobire a economiei naţionale faţă de marele capital internaţional, la o tot mai mare exploatare a oamenilor muncii din aceste ţări, Republica Populară Romînă, avînd ajutorul frăţesc al Uniunii Sovietice, îşi întăreşte economia naţională, iar bogăţiile naturale ale ţării sînt valorificate în întregime în folosul oamenilor muncii.

Călăuzindu-se după indicația marelui Lenin cu privire la rolul electrificării, plenara din 26 octombrie 1950 a Comitetului Central al P.M.R. a dezbătut și a aprobat *planul de electrificare* întocmit pentru o perioadă de 10 ani.

După cinci ani de aplicare a planului, putem raporta cu bucurie congresului că obiectivele principale din această perioadă au fost realizate. *(Aplauze)*. În acești cinci ani a intrat în funcțiune un număr de 20 de centrale electrice noi, puterea disponibilă a fost dublată, realizîndu-se și pasul înainte al electrificării față de celelalte ramuri ale industriei, stabilit de plenară.

Centralele electrice construite permit o rapidă dezvoltare prin adăugirea de noi grupuri electrogene, ceea ce va duce în al doilea cincinal la o sporire și mai rapidă a puterii și a producției de energie, cu eforturi de investiții relativ mai mici.

Dacă regimului burghezo-moșieresc i-au trebuit 14 ani (1925—1938) pentru a instala 329.500 kw, adică în medie 23.536 kw pe an, regimul nostru democrat-popular a realizat numai în cursul primului cincinal o putere instalată de 540.000 kw, adică 108.000 kw pe an.

Au fost construite de 7 ori mai multe linii de 110 kw decît aveam în total în 1950. 60% din puterea instalată în centrale electrice a fost interconectată. Ca urmare a electrificării, gradul de mecanizare a producției și de înzestrare energetică a muncii a crescut. Dacă în 1948 consumul de energie electrică pe cap de muncitor industrial era de 1.480 kwh, în 1955 acest consum se ridică la 3.600 kwh.

Este de menționat că producția și consumul de energie electrică sînt cu 8% sub nivelul prevăzut, dar puterea de care dispunem astăzi în centrale este suficientă pentru a produce cantitatea de 4,7 miliarde kwh cît era prevăzut pe 1955.

Lucrările de electrificare a țării asigură alimentarea cu energie a unor regiuni care inițial nu erau prevăzute în plan, ca Oltenia, Baia-Mare și altele. Astfel, scopul principal al planului de electrificare — crearea posibilităților pentru dezvoltarea forțelor de producție în diferitele regiuni ale țării — a fost depășit.

Realizarea planului pe primii cinci ani a depășit prevede-

rile și în domeniul termoficării industriale, unul din mijloacele cele mai importante pentru valorificarea economică a combustibililor. Astfel s-a construit o mare centrală de termoficare la Borzești, neprevăzută în planul de electrificare, care va alimenta combinatele petrolifere și chimice nu numai cu energie electrică, dar și cu aburi și apă, necesare proceselor tehnologice.

În 1960 vom produce cca. 8 miliarde kwh energie, față de 7 miliarde prevăzute în planul de electrificare. Depășirea producției se va face cu cheltuieli de investiții simțitor mai reduse, datorită îmbunătățirilor aduse în mers de către muncitorii, tehnicienii și oamenii de știință care și-au pus priceperea și entuziasmul lor patriotic în slujba realizării acestui măreț program al partidului nostru.

În aceste zile, în cinstea congresului nostru, harnicii noștri tuneliști, însuflețiți de elan patriotic, au străpuns tunelul de la Bicaz.

Sîntem astăzi în situația de a putea ataca și executa într-un ritm rapid importante și grele lucrări de construcții de hidro și termocentrale electrice, de stațiuni de transformare, de linii de transport.

În anii puterii populare, datorită grijii partidului și guvernului, au luat ființă și s-au dezvoltat puternice organizații de studii și proiectări, construcții și montaje energetice, cu numeroase cadre tinere.

Industria electrotehnică, creată și dezvoltată de regimul nostru, și-a îndeplinit planul de producție globală pe perioada 1951—1955 încă în luna mai 1955. Ea a devenit o puternică ramură a industriei grele cu fabrici profilate, iar productivitatea muncii a crescut cu 122% față de 1950, atingînd cea mai înaltă creștere dintre toate ramurile industriei noastre. Industria electrotehnică acoperă azi necesitățile economiei naționale de echipament, utilaj și materiale electrotehnice, rămînînd a fi importate numai acelea a căror fabricație în țară nu se justifică din punct de vedere economic.

Trebuie să subliniem că, pe lîngă succesele obținute, în ramura energetică și electrotehnică mai persistă și lipsuri serioase,

privind: nivelul tehnic al exploatării sistemelor energetice, durata şi calitatea reparaţiilor, consumul specific de combustibil, pierderile în reţele şi altele. Calitatea, aspectul şi preţul de cost al unor produse electrotehnice nu corespund cerinţelor şi posibilităţilor întreprinderilor. Mai persistă în multe întreprinderi procese tehnologice rudimentare şi o slabă organizare a producţiei, care împiedică o creştere şi mai rapidă a productivităţii muncii şi a calităţii produselor.

Muncitorii, tehnicienii şi inginerii, ieşiţi în număr mare din şcolile profesionale, din cele medii şi din institutele de învăţămînt superior, create de regimul nostru, precum şi cei care au învăţat şi s-au specializat în institutele şi uzinele din Uniunea Sovietică, au toate posibilităţile să asigure succese şi mai însemnate în realizarea planului de electrificare.

Pe drept cuvînt cauza electrificării a devenit cauza scumpă a poporului nostru, iar succesele ei reprezintă unul din marile merite ale Partidului Muncitoresc Romîn, iniţiatorul şi organizatorul electrificării ţării. *(Aplauze)*.

În perioada 1948—1955 s-a dezvoltat rapid şi industria constructoare de maşini.

Au fost construite şi dezvoltate întreprinderi specializate în producţia utilajului petrolifer, minier, a maşinilor agricole, tractoarelor, vagoanelor şi locomotivelor, autocamioanelor, cazanelor cu aburi, motoarelor cu combustie internă, utilajului de construcţii şi altele.

Producţia globală a industriei constructoare de maşini a crescut în 1955 de 4 ori faţă de 1949. In 1955 se produc de 4,7 ori mai multe motoare cu combustie internă, de 2,4 ori mai mult utilaj minier, de peste 2 ori mai mult utilaj petrolifer şi de aproape 2 ori mai multe maşini agricole decît în 1950.

Dacă în timpul capitaliştilor întregul utilaj petrolifer era importat, azi industria noastră acoperă nu numai toate nevoile ţării, dar produce şi cantităţi din ce în ce mai importante de utilaj pentru export.

In industria constructoare de maşini au fost puse în fabri-

cație, în perioada 1948—1955, un număr de cîteva sute de tipuri de mașini și aparate noi.

Trebuie subliniat însă că în întreprinderile noastre se fabrică numeroase tipuri de mașini care nu corespund tehnicii celei mai înaintate, iar construcția lor necesită prea mult metal; ele determină o productivitate scăzută și o calitate inferioară a produselor din întreprinderile cărora le sînt destinate.

Atenția proiectanților, inginerilor constructori de mașini și tehnologi trebuie să fie îndreptată, în primul rînd, spre examinarea critică a tipurilor de mașini și utilaje pe care le fabrică, spre compararea acestora cu tipurile cele mai perfecționate pe scară mondială, în scopul însușirii și introducerii cu hotărîre a tehnicii celei mai noi.

Numeroasele mașini și utilaje perfecționate ale industriei noastre constructoare de mașini, precum și numărul însemnat de cadre pricepute, crescute în anii primului cincinal, reprezintă o serioasă capacitate de producție care trebuie să fie folosită mai complet în anii următori pentru înzestrarea și ridicarea nivelului tehnic al ramurilor economiei naționale.

Rezultate importante au obținut în primul cincinal și celelalte ramuri ale industriei grele: chimia, metalurgia neferoasă, siderurgia, industria materialelor de construcții, a lemnului, a celulozei, care de asemenea au realizat ritmuri înalte de creștere.

In anii cincinalului s-au dezvoltat în mod simțitor producția bunurilor de consum, producția industriei ușoare și alimentare. Pentru asigurarea cerințelor oamenilor muncii, au fost produse cantități din ce în ce mai mari de produse textile, încălțăminte, îmbrăcăminte, produse alimentare, iar în ultima vreme a crescut în măsură însemnată producția de articole metalice de uz gospodăresc, electrotehnice, de porțelan, de faianță, de mobilă și altele.

Cu toate acestea, nivelul producției industriei ușoare și alimentare este încă insuficient față de cerințele crescînde ale populației.

Primul plan cincinal a contribuit într-o măsură însemnată la distribuirea rațională a forțelor productive pe teritoriul Repu-

blicii Populare Romîne, în scopul dezvoltării armonioase, din punct de vedere economic și cultural, a tuturor regiunilor.

Ne amintim cu toții de înfățișarea monotonă, lipsită de viață, a numeroaselor orășele din țara noastră, „locuri în care nu se întîmpla nimic", zugrăvite cu atîta măiestrie de Mihail Sadoveanu. Sub regimul burghezo-moșieresc, numeroase orășele din acestea se aflau în Moldova, Oltenia, Dobrogea și în nord-vestul țării, unde industria era într-o stare rudimentară.

Potrivit directivelor partidului nostru, în perioada 1948—1955 s-a dat o atenție deosebită dezvoltării industriei în acele regiuni pe care burghezia le lăsase în părăsire și ruină.

Creșterea nivelului producției industriale în acești ani în Moldova, Oltenia și Dobrogea este superioară creșterii medii a nivelului producției industriale pe întreaga țară.

In cursul primului plan cincinal, în aceste regiuni au fost îndreptate investiții importante, proporțional mai masive decît în alte regiuni. Unele din lucrările capitale începute în aceste regiuni în cursul primului plan cincinal vor fi terminate, punîndu-se în funcțiune obiectele industriale respective în cursul celui de-al doilea plan cincinal.

In Oltenia, Moldova, Dobrogea, Regiunea Autonomă Maghiară și în nord-vestul țării au fost construite 9 centrale electrice, 52 de fabrici și uzine ale industriei grele, dintre care 24 de importanță republicană, 19 mine, 33 de întreprinderi ale industriei ușoare și alimentare. Sînt în curs de construcție mari obiecte industriale, ca hidrocentrala „V. I. Lenin" Bicaz, termocentrala de la Borzești, laminorul de la Roman și altele. De asemenea s-au construit 105 S.M.T.-uri și 10 centre mecanice, au fost înființate 15 institute de învățămînt superior și de cercetări, au fost construite și dezvoltate 860 de școli elementare și medii. Astfel de construcții au determinat creșterea numerică a clasei muncitoare, precum și avîntul economic și cultural în aceste regiuni. Ținînd seamă de bogățiile naturale și de hărnicia oamenilor muncii, putem să ne exprimăm convingerea că nu vor trece mulți ani pînă cînd starea de înapoiere economică a acestor regiuni va fi o

amintire a vremurilor de exploatare şi asuprire apuse pentru totdeauna. *(Aplauze)*.

In primul cincinal, partidul şi guvernul au dat o atenţie deosebită dotării agriculturii cu mijloace mecanizate. In acest scop au fost organizate 16 întreprinderi industriale specializate în construcţia tractoarelor şi a maşinilor agricole. Au fost puse în fabricaţie peste 30 de tipuri de maşini agricole; unele maşini speciale, îndeosebi combine şi maşini de recoltat, au fost importate din Uniunea Sovietică. Industria noastră este astăzi în măsură să asigure în mare parte maşinile agricole de largă utilizare necesare agriculturii noastre.

Suprafaţa arabilă a fost mărită de la 9.400.000 ha la 9.700.000 ha prin desţelenirea unor păşuni slab productive şi prin lucrări de îmbunătăţiri funciare. S-au repus în funcţiune parţial şi s-au extins lucrările de irigaţii în regiunile Bucureşti, Constanţa, Galaţi, Timişoara, Arad, Oradea şi altele.

Ca urmare a măsurilor luate pentru dezvoltarea agriculturii, producţia prevăzută la cereale în cincinal pentru 1955 a fost depăşită încă din 1954. Sarcina de 10.000.000 de tone de grîu şi porumb, stabilită la consfătuirea organizată de C.C. al P.M.R. în februarie a.c., a fost depăşită în 1955 cu cca. 1.000.000 de tone de cereale.

In domeniul zootehniei, sarcinile de creştere a şeptelului stabilite în planul cincinal au fost în general realizate şi depăşite la porcine şi bovine.

In ultimii 2 ani s-a îmbunătăţit activitatea gospodăriilor agricole de stat; totuşi mai persistă lipsuri în profilarea, mecanizarea şi rentabilitatea lor.

In perioada 1951—1955 s-au împădurit 405.000 ha, depăşindu-se sarcinile planului cincinal; în regiunile de interes hidroenergetic s-au plantat 54.000 ha faţă de 36.000 ha, cît era prevăzut în plan.

Cu toate rezultatele pozitive obţinute de oamenii muncii în agricultură, există o serioasă rămînere în urmă a dezvoltării agriculturii faţă de sarcinile politice-economice stabilite în planul

cincinal, problemă care va fi pe larg analizată în cadrul acestui raport.

În ultimii 7 ani s-a dezvoltat considerabil comerțul socialist. Comerțul cu ridicata a trecut în întregime în mîinile statului, iar în comerțul cu amănuntul ponderea sectorului socialist a crescut de la cca. 30—35% în 1948 la peste 80% în 1955.

Volumul desfacerilor de mărfuri a crescut an de an, ajungînd în 1955 la aproximativ 28 de miliarde de lei, de 2 ori mai mult decît realizările din 1950 și de cca. 3 ori mai mult decît cele din 1949.

Vă aduceți aminte, tovarăși, de anii în care aprovizionarea populației întîmpina mari greutăți din cauza lipsei de mărfuri, ceea ce a determinat menținerea timp îndelungat a cartelelor și rațiilor ca măsură de apărare a clasei muncitoare împotriva speculanților. Acest sistem de aprovizionare devenise în ultimii ani o frînă în dezvoltarea economiei naționale, în creșterea productivității muncii, în aplicarea principiului socialist de repartiție după cantitatea și calitatea muncii.

Pe baza succeselor obținute de oamenii muncii din industrie, agricultură, transporturi, comerț, a devenit posibilă realizarea în 1954 a unei sarcini deosebit de importante — desființarea sistemului de aprovizionare pe bază de cartele.

Ansamblul măsurilor luate de partid și guvern pentru înfăptuirea desființării cartelelor a contribuit la înviorarea pieței țărănești, la o mai bună aprovizionare a orașelor de către producătorii agricoli, la ieftinirea pe piață a unui număr important de produse agroalimentare.

Astăzi, la un an de la desființarea cartelelor și trecerea la comerțul desfășurat și după înfăptuirea a două reduceri de prețuri, în cursul ultimelor 8 luni, la unele articole industriale și alimentare, constatăm că această sarcină a fost îndeplinită cu succes, în folosul oamenilor muncii din țara noastră. *(Aplauze)*.

Magazinele și piețele din orașele și satele țării noastre sînt bine aprovizionate cu mărfuri industriale și produse agroalimentare care corespund tot mai mult cerințelor și gusturilor populației.

Aplicarea măsurilor hotărîte de partid a dus la consolidarea monedei naționale, la o circulație bănească îmbunătățită, la o creștere a încrederii în leu.

Intărirea leului este în același timp un rezultat al faptului că bugetele anuale de stat s-au încheiat cu excedente, că am folosit creditele ca mijloc de stimulare a producției, că balanța de venituri și cheltuieli bănești ale populației este echilibrată.

In ceea ce privește comerțul exterior, volumul schimburilor cu străinătatea a crescut în 1955 de aproape 2 ori față de 1950. Relațiile de schimb cu U.R.S.S. și cu țările de democrație populară s-au dezvoltat considerabil și reprezintă peste 70% din totalul schimburilor noastre. In ultimii ani a crescut comerțul nostru cu țările capitaliste, al cărui volum este în 1955 de 2,5 ori mai mare decît în 1950. Intreținem astăzi relații de comerț exterior cu 62 de țări.

Creșterea producției industriale și agrare, precum și a circulației mărfurilor a fost însoțită de dezvoltarea tuturor ramurilor de transport. Traficul feroviar general a crescut de 2,2 ori față de 1949, transportul cu autovehiculele de 4,7 ori, cel aerian de peste 3 ori.

La C.F.R. media zilnică a vagoanelor încărcate a crescut cu 75%, iar rulajul vagoanelor de marfă a fost redus în 1955 la 4,3 zile. Pentru a ilustra importanța acestei îmbunătățiri a indicelui este suficient să subliniem că în condițiile actuale reducerea rulajului cu o zecime de zi face posibilă încărcarea suplimentară a cca. 260 de vagoane zilnic, fără sporirea parcului de material rulant.

Investițiile au fost îndreptate în perioada 1948—1955 spre refacerea și dezvoltarea căilor ferate; s-au construit linii noi, ca: Bumbești-Livezeni, Telciu-Vișău, Piatra Neamț-Bicaz, București-Făurei-Tecuci, Tismana-Tîrgu Jiu, Ozana-Cracău și altele. O lucrare importantă înfăptuită în colaborare cu Uniunea Sovietică, Republica Populară Bulgaria, Republica Cehoslovacă, Republica Populară Ungară și Republica Populară Polonă este construirea noului pod peste Dunăre, care leagă Republica Populară Romînă cu Republica Populară Bulgaria.

Din 1948 şi pînă în prezent, reţeaua de drumuri naţionale s-a îmbunătăţit prin modernizarea a peste 1.200 km de drumuri şi construcţii de poduri în lungime totală de 15.500 m. Totuşi, din totalul reţelei de drumuri naţionale şi regionale, la sfîrşitul anului 1955 numai 15% sînt drumuri moderne.

Insuficienţa parcului nostru de autovehicule va fi treptat remediată prin producţia de autocamioane în ţară, începută din 1954.

Există încă mari posibilităţi nefolosite în domeniul transportului fluvial. In traficul maritim se resimte lipsa unor vase mari, care să asigure exportul mărfurilor noastre într-o proporţie cu mult sporită faţă de cea actuală, precum şi lipsa unei mecanizări mai avansate a porturilor.

Poştele şi telecomunicaţiile au fost de asemenea dezvoltate considerabil.

In domeniul radioficării s-au realizat 11 staţii noi de radiodifuziune, s-au instalat o jumătate de milion de difuzoare de radioficare la oraşe şi la sate, iar producţia de aparate de radio a ajuns astăzi la 90.000 de aparate pe an.

Acesta este tabloul luminos şi măreţ al realizărilor noastre în industrie, agricultură, comerţ, transporturi în cursul primului cincinal, rodul efortului uriaş al oamenilor muncii în frunte cu clasa muncitoare. *(Aplauze prelungite)*.

*

Tovarăşi,

Partidul nostru a arătat întotdeauna deschis, în faţa întregului popor, nu numai realizările, dar şi lipsurile. Dezvăluirea neajunsurilor constituie un factor însemnat în mobilizarea celor ce muncesc în vederea obţinerii unor succese tot mai mari în munca şi lupta pentru înflorirea economiei şi culturii.

Lipsurile din activitatea economică au fost analizate de Comitetul Central al partidului nostru şi multe dintre ele au fost

lichidate în mers ; altele, care mai persistă, trebuie să facă obiectul unei analize serioase pentru a fi lichidate.

Ce lipsuri principale frînează desfăşurarea şi mai rapidă a construcţiei noastre economice ?

Deşi în cîteva ramuri, cum ar fi : industria construcţiilor de maşini, a petrolului, s-au obţinut creşteri însemnate ale productivităţii muncii, depăşindu-se sarcinile planului cincinal, pe ansamblul industriei *productivitatea muncii a crescut numai cu 47,7% în loc de 75% cît prevedea planul.*

Industria carboniferă a primit în cursul cincinalului investiţii de aproape 3 miliarde de lei şi a fost înzestrată cu un volum important de maşini şi mecanisme. Cu toate acestea, productivitatea muncii a scăzut în această ramură la 92% faţă de 1950.

Cauza acestei stări de lucruri intolerabilă stă în lipsa de preocupare din partea Ministerului Industriei Cărbunelui şi a direcţiilor de mine pentru folosirea din plin a utilajelor şi mecanismelor de care dispun minele, pentru introducerea mecanizării complexe a lucrărilor de abataj, încărcare şi transport în subteran. Nu se iau măsuri organizatorice pentru generalizarea experienţei fruntaşilor mineri. Metodele avansate de muncă (abatajele frontale şi graficul ciclic) nu sînt aplicate decît în mică măsură.

Organizaţiile de partid, sindicale şi de tineret nu mobilizează pe muncitori la luptă pentru sporirea productivităţii muncii corespunzător cu utilarea tehnică a minelor.

Muncitorii mineri, tehnicienii, inginerii, organizaţiile de partid din industria carboniferă nu pot şi nu trebuie să se împace cu această situaţie, căreia trebuie să i se pună capăt cu toată hotărîrea.

In industria siderurgică, alimentară, textilă etc. productivitatea muncii de asemenea n-a crescut decît în mică măsură şi a rămas sub prevederile cincinalului.

Principalele cauze ale rămînerii în urmă a productivităţii muncii sînt slaba preocupare pentru introducerea tehnicii noi, a metodelor înaintate de muncă şi a normelor cu motivare tehnică, lipsuri în domeniul organizării muncii, folosirea nesatisfăcătoare

a utilajelor şi mecanismelor, slaba mecanizare a proceselor grele şi cu volum mare de muncă, pierderi din timpul de muncă.

Numai în cursul anului 1954 pierderile de timp productiv în industria republicană ajung aproape la 9.000.000 de zile-om, din care 5.700.000 datorită absenţelor nemotivate şi 2.300.000 absenţelor aprobate de conducerea întreprinderilor. Eliminarea acestor pierderi ar fi permis creşterea suplimentară a productivităţii muncii cu cca. 5%.

Productivitatea muncii n-a constituit o preocupare permanentă nici a ministerelor, a conducătorilor din întreprinderi, a sindicatelor şi nici a organizaţiilor de partid.

Avem un număr mare de fruntaşi în toate ramurile industriei. Nu există astăzi întreprindere fără fruntaşi. Ei reprezintă o mîndrie a poporului nostru; unii dintre ei lucrează în contul anilor celui de-al 2-lea plan cincinal.

Oare nu este în interesul oamenilor muncii ca o dată cu popularizarea fruntaşilor să fie mobilizaţi cei mai luminaţi muncitori, tehnicieni şi ingineri din întreprinderi pentru stabilirea măsurilor organizatorice concrete în vederea generalizării metodelor avansate de muncă?

Fără îndoială că introducerea cu curaj a metodelor înaintate de muncă şi de organizare, potrivit cu mărimea întreprinderii şi specificul producţiei, va aduce mari avantaje atît statului cît şi colectivelor acestor întreprinderi. În această muncă trebuie să fie antrenate cadrele cele mai experimentate în domeniul organizării, înzestrate cu serioase cunoştinţe practice şi tehnice-economice.

O creştere cu numai 1% a productivităţii muncii în industria socialistă ar da o producţie suplimentară în valoare de aproape 450.000.000 de lei pe an.

Se ştie că normarea tehnică a muncii are o mare importanţă pentru creşterea productivităţii muncii. I. V. Stalin a subliniat că normele tehnice constituie o mare forţă regulatoare şi organizatoare a producţiei, că fără norme tehnice nu este posibilă planificarea economiei. Normarea tehnică a muncii încă nu este organizată în mod satisfăcător.

Răspunderea revine conducerii întreprinderilor, comitetelor sindicale și organizațiilor de partid, dar mai ales direcțiilor generale, ministerelor și C.S.P., care nu iau măsuri pentru a pune normarea tehnică pe baze științifice în vederea întăririi efectului stimulativ al normelor, creșterii productivității și reducerii prețului de cost.

De cele mai multe ori se folosesc norme statistice, stabilite pe bază de aprecieri. Adeseori normarea se reduce la „aranjarea" normelor în așa fel, încît să se obțină neapărat un anumit cîștig mediu, independent de procentul de creștere a productivității muncii. In acest fel se înregistrează depășiri de norme cu totul anormale, fără ca productivitatea reală a muncii să crească în măsura corespunzătoare. De pildă, în sectorul industrial al căilor ferate productivitatea muncii era în trimestrul II 1955 cu 9,6% mai redusă decît în trimestrul IV 1954, în timp ce indicele mediu de îndeplinire a normelor era de 193%. In trimestrul III 1955 productivitatea muncii era cu 5,2% mai redusă decît în ultimul trimestru al anului 1954, iar indicele mediu de îndeplinire a normelor era de 188%. In industria alimentară, în trimestrul III 1955 productivitatea muncii a scăzut față de trimestrul II 1955 cu 7,2%, iar indicele mediu de îndeplinire a normelor a crescut de la 133% la 139%.

Asemenea situații, din păcate, nu sînt izolate. Ele constituie o gravă încălcare a principiului socialist de salarizare, precum și a indicatoarelor planului de stat.

Normele tehnice trebuie stabilite în mod științific, corespunzător cu nivelul actual de utilare tehnică a întreprinderilor noastre și al experienței în producție acumulate de masa muncitorilor, norme care evoluează pe măsura progresului tehnic al întreprinderilor. Astfel de norme vor stimula inițiativa și eforturile muncitorilor pentru sporirea masei produselor pe baza creșterii productivității muncii — singura cale de ridicare a nivelului de trai.

Introducerea normelor tehnice, sporirea productivității muncii, precum și îmbunătățirea muncii aparatului administrativ trebuie să ducă la economii de forțe de muncă spre a putea acoperi necesitățile ramurilor care duc o lipsă acută de brațe de lu-

cru. Numai realizarea creşterii productivităţii muncii prevăzute în 1955 ar fi eliberat cca. 130.000 de muncitori pentru aceste nevoi.

Productivitatea muncii poate şi trebuie să facă salturi însemnate, prin generalizarea metodelor avansate de muncă, prin folosirea deplină a utilajului, prin întrebuinţarea completă a timpului de lucru, prin înlocuirea în procesul tehnologic a ceea ce este învechit şi introducerea cu hotărîre a tehnicii noi.

In vederea creşterii rapide a productivităţii muncii, a accentuării caracterului stimulativ al normelor şi al sistemului de salarizare, va fi necesar să se înfiinţeze un organ de specialitate — Comitetul pentru probleme de muncă şi salarii — pe lîngă Consiliul de Miniştri.

Industria noastră dispune de rezerve uriaşe pentru *reducerea preţului de cost.* In cursul primului cincinal, preţul de cost a fost redus în industria electrotehnică cu 29%, în industria de prelucrare a ţiţeiului cu 21% şi a gazului metan cu 35%, în industria construcţiilor de maşini cu 18%, în industria chimică organică cu 16%, în industria sării cu 22%, în industria produselor farmaceutice cu 12%, în industria produselor zaharoase cu 11%. Din păcate însă, într-o serie de ramuri, cum ar fi : industria cărbunelui, a lemnului, celulozei şi hîrtiei, a zahărului, a cărnii, a bumbacului şi altele, preţul de cost nu numai că nu a fost redus în cursul primului cincinal, dar chiar a crescut.

Nerealizarea sarcinii de reducere cu 23% a preţului de cost pe întreaga industrie a lipsit economia naţională în cursul cincinalului de importante economii.

Reducerea numai cu 1% a preţului de cost în industria republicană reprezintă, în 1955, aproape 320.000.000 de lei. Pe ramuri, prin reducerea cu 1% a preţului de cost s-ar putea obţine în industria electroenergetică peste 20.000.000 kwh de energie electrică, în industria carboniferă aproape 100.000 de tone de cărbune, în industria siderurgică 21.000 de tone de fontă, sau aproape 21.000 de tone de oţel Siemens Martin, în industria forestieră aproape 110.000 m³ de buşteni de gater de fag, sau peste 43.000 m³ de cherestea răşinoasă, în industria textilă peste

5.600.000 m de țesături de bumbac, în industria încălțămintei cca. 216.000 de perechi de pantofi bărbătești.

Reducerea prețului de cost trebuie privită ca o problemă centrală a întregii organizări a producției, trebuie să devină o preocupare vie și permanentă a ministerelor, a direcțiilor generale, a conducerilor întreprinderilor, a organelor și organizațiilor de partid, a comitetelor sindicale, a fiecărui om al muncii și în primul rînd a fiecărui comunist.

Se știe că fără o creștere neîntreruptă a productivității muncii și fără o scădere neîntreruptă a prețului de cost nu poate exista progres, nu poate fi concepută creșterea venitului național și a acumulărilor, întărirea puterii de cumpărare a leului, mărirea salariului real și creșterea nivelului de trai al poporului.

Nu trebuie să uităm nici o clipă indicația marelui Lenin cu privire la însemnătatea hotărîtoare a creșterii productivității muncii.

„Productivitatea muncii este, în ultimă analiză, factorul cel mai important, cel mai de seamă al victoriei noii orînduiri sociale. Capitalismul a creat o productivitate a muncii pe care n-a cunoscut-o feudalismul. Capitalismul poate fi și va fi învins definitiv prin aceea că socialismul creează o productivitate nouă a muncii, o productivitate cu mult mai înaltă"[1].

Aprovizionarea cu materii prime și combustibil constituie una din problemele principale ale industriei, de rezolvarea căreia depinde întreaga activitate a întreprinderilor. Felul în care se desfășoară aprovizionarea constituie o frînă serioasă în realizarea ritmică a planului de producție, în calea creșterii productivității muncii și a scăderii prețului de cost și provoacă dificultăți financiare întreprinderilor. Lipsurile în aprovizionare slăbesc elanul oamenilor muncii, le pricinuiesc amărăciuni și se răsfrîng asupra cîștigurilor lor.

De unde provin aceste dificultăți în aprovizionare?

Originea lor trebuie căutată în tendința multor întreprinderi de a se aproviziona cu mai mult decît este strict necesar produc-

[1] *V. I. Lenin*, Opere alese în două volume, vol. II, E.S.P.L.P. 1954, ediția a II-a, pag. 489.

ției și rezervelor normale, constituind astfel stocuri supranormative, iar prin constituirea acestor stocuri, care nu corespund nevoilor curente ale întreprinderilor, nici din punct de vedere al cantității și nici din punct de vedere al sortimentelor, se blochează fondurile de rulment, se sustrag materiale necesare altor întreprinderi și se încurajează înstrăinarea materialelor necesare producției, provocîndu-se pagube serioase statului.

O altă cauză a dificultăților de aprovizionare constă în faptul că avem încă mulți conducători de întreprinderi și organizații de partid care se mulțumesc să constate lipsa unor materiale și îndeosebi a unor materiale deficitare, dar nu mobilizează colectivele de muncitori și tehnicieni din întreprinderi la o luptă hotărîtă pentru reducerea consumului exagerat de materiale, prin introducerea înlocuitorilor mai ieftini și prin revizuirea tipurilor de produse care cer consumuri exagerate, fără ca prin aceasta să se înrăutățească calitatea produselor.

Numeroasele organe și baze de aprovizionare ale ministerelor, pe lîngă faptul că au o schemă încărcată și costisitoare, nu asigură o aprovizionare regulată și la timp a întreprinderilor, potrivit nevoilor producției.

Comitetul de Stat al Planificării, ministerele, organele lor de planificare și direcțiile lor generale planifică aprovizionarea tehnică-materială în mod defectuos, cancelarist, fără studierea temeinică a nevoilor reale ale întreprinderilor. Ele practică un centralism exagerat, care frînează inițiativa conducerilor de întreprinderi și slăbește simțul lor de răspundere.

Deficiențele în domeniul aprovizionării tehnice-materiale împiedică îndeplinirea sarcinilor în ceea ce privește sporirea productivității muncii și scăderea prețului de cost.

Este necesară o cotitură hotărîtă în direcția îmbunătățirii întregii munci de planificare și organizare a aprovizionării tehnice-materiale a întreprinderilor.

Va trebui restudiat și simplificat întregul sistem de aprovizionare a industriei, micșorînd cheltuielile de circulație și manipulare și asigurînd sortimentele de materiale cerute de întreprinderi.

Avem încă multe de făcut pentru îmbunătăţirea *calităţii producţiei.* Este necesar să se ţină seamă că cerinţele consumatorilor au crescut — azi trebuie să dai produse ieftine şi de calitate bună. Or, sînt încă conducători de întreprinderi care nu se gîndesc întotdeauna la piaţă, nu au în vedere că scopul producţiei este satisfacerea nevoilor economiei şi ale oamenilor muncii la un nivel din ce în ce mai ridicat şi că producţia nu este un scop în sine, că nu este suficient să realizezi sarcina producţiei globale atunci cînd nu ai realizat producţia-marfă în sortimentele şi calitatea cerută de consumatori.

De cele mai multe ori calitatea necorespunzătoare a produselor se datoreşte lipsei de pregătire tehnică amănunţită înainte de punerea în fabricaţia de serie a produselor. Unele întreprinderi de construcţii de maşini şi electrotehnice lansează în fabricaţie produse a căror documentaţie tehnologică nu a fost pusă la punct, nu verifică şi nu experimentează prototipurile, nu corectează deficienţele în pregătirea tehnică, înainte de lansarea producţiei de serie.

Calitatea producţiei, cheltuielile de producţie, folosirea deplină a capacităţii de producţie sînt determinate în mare măsură de profilarea, specializarea şi cooperarea întreprinderilor.

Se întîmplă uneori că produse similare figurează în planurile de producţie ale mai multor întreprinderi, ceea ce are ca urmare o producţie de serie mică, neeconomică. Nu se depun eforturi suficiente din partea ministerelor pentru a organiza cooperarea întreprinderilor din aceeaşi ramură, în scopul creşterii producţiei de serie, al specializării mai accentuate a întreprinderilor.

Lupta pentru creşterea productivităţii muncii, reducerea preţului de cost, îmbunătăţirea calităţii produselor, într-un cuvînt ridicarea nivelului tehnic şi organizatoric al întreprinderilor trebuie să ducă la *creşterea rentabilităţii socialiste a întreprinderilor.*

Sînt însă numeroase ministere şi conduceri de întreprinderi care nu se preocupă de creşterea neîntreruptă a rentabilităţii, de sporirea acumulărilor socialiste, tolerează risipa de materiale şi

de fonduri, nu supun unei analize temeinice posibilitățile de sporire pe toate căile a veniturilor statului.

Este cunoscut că în multe întreprinderi există un număr mai mare de muncitori și funcționari decît cel necesar producției. Numărul de ateliere și de secții este de asemenea mai mare decît cel cerut de procesul tehnologic al producției, ceea ce duce la o risipă de cadre de conducere, de maiștri, ingineri și personal administrativ.

Una din cauzele care determină aceste lipsuri în industria noastră, de la întreprinderi și pînă la organele centrale, este și planificarea birocratică, defectuoasă, care nu are la bază un studiu concret al nevoilor economiei naționale și al posibilităților întreprinderilor.

Trebuie pus accent pe îmbunătățirea metodelor de planificare, pe munca de perfecționare a metodelor de lucru din întreprinderi, pe organizarea schimbului de experiență în scopul generalizării metodelor întreprinderilor fruntașe.

Acestea sînt, tovarăși, principalele lipsuri asupra cărora trebuie să concentrăm atenția partidului, a sindicatelor, a ministerelor și a conducerilor de întreprinderi, a tuturor oamenilor muncii.

Ne exprimăm convingerea deplină că partidul nostru, care a știut să învingă atîtea greutăți, care a condus poporul nostru la atîtea victorii, va ști, fără îndoială, să mobilizeze clasa muncitoare în vederea lichidării lipsurilor în muncă pe care le mai avem, sarcină a cărei îndeplinire trebuie să constituie o preocupare a întregului partid. *(Aplauze)*. Lipsurile, însă, nu pot umbri uriașele realizări ale poporului nostru în construirea bazei economice a socialismului în Patria noastră.

CREȘTEREA VENITULUI NAȚIONAL ȘI A NIVELULUI DE TRAI IN PERIOADA 1948—1955

Tovarăși,

Succesele obținute în toate ramurile economiei naționale au avut drept urmare o importantă sporire a venitului național și

o îmbunătățire a nivelului de trai material și cultural al oamenilor muncii de la orașe și sate.

Astăzi, spre deosebire de trecut, venitul național creat de poporul muncitor servește la dezvoltarea economiei și culturii socialiste.

Venitul național al Republicii Populare Romîne a crescut în 1955 de peste două ori și jumătate față de 1948 și aproximativ de două ori mai mult decît în 1938.

În 1955 venitul național a fost creat în cea mai mare parte de către sectorul socialist — cca. 71% —, ceea ce arată că astăzi formațiunea socialistă în economia noastră este predominantă.

În 1938, datorită înapoierii industriale a Romîniei, partea de venit național creată în agricultură era mai mare decît aceea produsă în industrie, pe cînd astăzi, ca urmare a triplării producției industriale, aproape jumătate din venitul național este realizat în industrie, iar partea provenită din agricultură este doar cu puțin peste un sfert, deși volumul absolut al venitului național produs în agricultură a crescut față de 1938. Agricultura are rezerve mari încă neutilizate și trebuie să asigure, alături de industrie, o creștere și mai mare a venitului național, prin obținerea unor randamente ridicate la hectar.

Balanța folosirii venitului național, pe clase sociale, prezintă deosebiri fundamentale față de trecut.

În perioada dintre cele două războaie mondiale, din punct de vedere al venitului național, raportat la numărul locuitorilor, Romînia era una din cele mai sărace țări din lume, situîndu-se puțin deasupra nivelului țărilor coloniale. Datorită crizei economice din 1929—1932, venitul național al Romîniei a scăzut de la 293 de miliarde de lei în 1928 la 171 de miliarde de lei în 1932 [1], ceea ce a adus o pauperizare și mai mare a maselor largi ale populației muncitoare. Astfel, clasele exploatatoare, căutînd ieșirea din criză, aruncau efectele ei îngrozitoare pe spinarea oamenilor muncii.

---

[1] „Enciclopedia Romîniei", vol. IV, pag. 964.

În Romînia burghezo-moșierească, an de an, o parte tot mai mare a venitului național — produs prin truda muncitorilor și țăranilor muncitori — era folosită pentru îmbogățirea clasei capitaliștilor și moșierilor și a altor pături parazitare, iar partea din venitul național care revenea clasei muncitoare și țărănimii muncitoare se micșora de la un an la altul pe calea reducerii salariilor, a scăderii veniturilor țărănimii, a fiscalității excesive, a creșterii șomajului și a sărăcirii continue a celor ce muncesc de la orașe și sate.

După datele oficiale, în 1938 [1] un număr de 3.767 de întreprinderi industriale capitaliste — din toate ramurile — au plătit un fond de salarii de 8,3 miliarde (în lei din 1938) unui număr de 289.100 de salariați și au încasat beneficii în același an în valoare de 18 miliarde (în lei din 1938). În timp ce profiturile fabricanților creșteau vertiginos, șomajul — boala cronică de nelecuit a capitalismului — făcea ravagii, îngroșînd în fiecare an, cu zeci de mii, rîndurile oamenilor lipsiți de dreptul elementar la muncă și la viață.

Din 1933 pînă în 1938, nivelul prețurilor în principalele orașe ale țării a crescut între 24 și 34%, în timp ce salariile muncitorilor și funcționarilor au crescut numai cu 5—6%, ceea ce arată scăderea salariului real al muncitorilor. Iată o parte a tabloului mizeriei și privațiunilor oamenilor muncii din timpul exploatării capitaliștilor și moșierilor.

Cu totul altfel se prezintă astăzi situația.

În primul plan cincinal, aproximativ trei sferturi din venitul național a fost repartizat ca fond de consum pentru folosința oamenilor muncii de la orașe și sate, pentru satisfacerea nevoilor materiale și culturale, iar restul de un sfert a fost destinat pentru fondul de acumulare, care a asigurat în această perioadă dezvoltarea producției industriale și agricole, a transporturilor și circulației mărfurilor, precum și dezvoltarea culturii în folosul poporului muncitor.

Dezvoltarea continuă a economiei și culturii, creșterea venitului național, atragerea în cîmpul muncii a unui număr tot

[1] „Anuarul statistic al Romîniei, 1939—1940", pag. 478.

mai mare de muncitori, precum și creșterea importantă a cheltuielilor social-culturale făcute de către stat au asigurat sporirea veniturilor reale ale oamenilor muncii.

Regimul democrat-popular a asigurat pe deplin dreptul la muncă, prin crearea de noi fabrici și uzine, șantiere, stațiuni de mașini și tractoare, gospodării agricole de stat, instituții de învățămînt și de cercetări științifice, de sănătate și de cultură.

In anii 1951—1955, economia, cultura și sănătatea publică au primit cca. 97.000 de cadre medii tehnice și aproape 50.000 de cadre cu pregătire superioară. Imensa majoritate a muncitorilor cărora li s-a încredințat de către partid conducerea întreprinderilor naționalizate și-au însușit cunoștințele tehnice și economice necesare; mulți dintre ei au urmat cursuri de specialitate și au devenit ingineri, fiind la înălțimea încrederii acordate.

O mare însemnătate în îmbunătățirea pregătirii profesionale a muncitorilor calificați și a maiștrilor a avut-o hotărîrea din anul acesta a partidului și guvernului, hotărîre prin care învățămîntul profesional a fost legat de producție, de întreprinderi.

Una din cele mai importante realizări ale regimului democrat-popular este participarea femeii, cu drepturi egale cu ale bărbaților, la activitatea de stat, economică și culturală. In cursul primului plan cincinal, peste 300.000 de femei au intrat în producție. Ele îndeplinesc astăzi un rol important în construcția economică și culturală, ca muncitoare, maiștri, ingineri, medici, învățătoare, profesoare și creatoare talentate în domeniul cercetării științifice, al artelor și literaturii. In 1938 — după datele Ministerului Muncii din acea vreme — salariile femeilor erau cu 50% mai reduse decît ale bărbaților. Astăzi, femeile primesc salarii egale la muncă egală cu bărbații și contribuie la creșterea veniturilor bănești ale familiei.

Salariul real al muncitorilor a crescut în 1955 cu 28% față de 1950, pe calea creșterii salariului mediu și pe calea reducerii prețurilor bunurilor de larg consum.

Consumul efectiv al populației servește drept cel mai direct și mai concludent indicator al nivelului de trai al poporului muncitor; consumul familiilor de muncitori la alimentele de bază a

crescut în 1955 față de 1948 la pîine cu 52%, la grăsimi cu 203%, la carne cu 85%, la zahăr cu 138% și la lapte cu 25%.

In 1938 chiria reprezenta 1/3 din salariul mediu al unui muncitor sau funcționar, iar cheltuielile pentru serviciile comunale și de deservire a populației se ridicau la 14% din salariu. Acum chiriile reprezintă cel mult 5% din salariul mediu, iar cheltuielile pentru serviciile comunale și de deservire — energie electrică, apă, salubritate și transport în comun — sînt de numai 6—7% din salariul mediu al unui muncitor sau funcționar. Se dau an de an în folosință oamenilor muncii mii de apartamente construite de stat, precum și credite pentru construirea de case individuale.

In timpul exploatării capitaliste nu se asigura dreptul la odihnă oamenilor muncii. După o istovitoare trudă de ani de zile, muncitorul, de multe ori, în loc de concediu pentru odihnă, era concediat, adică era trimis la „odihnă" de luni de zile, fără salariu, fără posibilitate de a-și asigura hrana zilnică.

Ingrijirea medicală, protecția muncii și pensia erau o bătaie de joc, iar miliardele de lei luate din sudoarea muncitorilor drept cote pentru asigurări sociale se plăteau ca salarii și diurne imensului aparat birocratic pus să administreze aceste fonduri bănești.

Astăzi clasa muncitoare beneficiază de concedii plătite, de case de odihnă, asigurări sociale, îngrijire medicală și de un vast sistem de protecție a muncii. In 1951—1955 peste 2.000.000 de persoane — 1.500.000 de adulți și peste o jumătate de milion de copii — au fost trimiși, prin sindicate, la odihnă și cură în stațiunile balneo-climaterice, cheltuindu-se în acest scop 900.000.000 de lei. Pentru pensii s-au acordat în această perioadă peste 3,6 miliarde de lei; pentru ajutorul familial de stat — 374.000.000; în total, pentru asigurări sociale s-au cheltuit aproape 6,5 miliarde de lei.

In anii puterii populare s-a schimbat mult în bine și viața satelor noastre. Țărănimea muncitoare își amintește cu mînie de anii de cruntă exploatare cînd muncea, din zori și pînă în

noapte, pe pămîntul moșierilor și chiaburilor, lipsită de cele mai elementare condiții de viață omenească.

Izbucnirea crizei generale din 1929, care s-a împletit cu criza agrară, a agravat și mai mult situația țărănimii, accentuînd procesul de sărăcire și de diferențiere de clasă la țară și sporind nemulțumirile adînci ale țărănimii împotriva exploatării moșierești și chiaburești, a apăsării fiscale și cămătărești.

Uriașele datorii făcute de țărani la bănci și cămătari, pentru plata ratelor la așa-zisa împroprietărire, ori pentru cumpărare de vite și unelte de muncă, povara grea a impozitelor și dobînzilor, condamnaseră la foame cronică marea majoritate a țăranilor muncitori.

După datele economiștilor burghezi [1], 64% din totalul gospodăriilor micilor proprietari agricoli (2.474.738) aveau în 1929 datorii de 37,4 miliarde de lei, ceea ce însemna 15.102 lei datorie de fiecare gospodărie, sau 6.585 lei datorie pe fiecare hectar de pămînt, deși țăranii plătiseră, prin camătă, de 2 și de 3 ori sumele inițial împrumutate.

Pentru a potoli indignarea și revolta ce clocoteau în rîndurile țărănimii muncitoare, regimul burghezo-moșieresc, căutînd ieșirea din criză și pe spatele țărănimii muncitoare, a recurs la șiretlicul perfid al conversiunii, care de fapt a agravat situația desperată a țărănimii.

Scăderea catastrofală a prețurilor produselor agricole a pus țărănimea în imposibilitate de a-și mai plăti datoriile, chiar dacă și-ar fi vîndut pămîntul la prețul de 10.000—20.000 lei hectarul, cît era în 1929.

Urmările acestei grave situații, de ruinare a țărănimii, se oglindesc în rezultatele recensămîntului general din 1930, care arăta că existau 700.000 de țărani fără nici un petic de pămînt, alți 610.000 de țărani aveau în total numai 320.000 ha, adică în medie $^1/_2$ ha de gospodărie, iar aproape 50% din țărani, cu 1—3 ha, nu aveau vite de muncă.

În 1930 procesul de concentrare a pămîntului în mîinile

---

[1] Contribuții la problema reorganizării creditului în Romînia, vol. I, pag. 27—29, București 1938.

moșierilor și chiaburilor întărise baza economică a chiaburimii și adusese țărănimea săracă și mijlocașă la sapă de lemn; 12.200 de moșieri dețineau tot atîta pămînt cît 2.460.000 de gospodării țărănești.

La situația jalnică, de mizerie neagră a țărănimii, se adăugau neștiința de carte și bolile care îi măcinau rîndurile; 30% din copii nu mergeau la școală, iar majoritatea femeilor nu știau carte. Asistența medicală era aproape inexistentă, pelagra și bolile sociale cuprinseseră milioane de țărani, iar mortalitatea generală și infantilă dețineau primul loc în Europa.

Astăzi, țăranul muncitor — descătușat din oprimarea de veacuri — este liber și stăpîn pe pămîntul său.

Revoluția populară a lichidat clasa moșierilor, îngrădește exploatarea chiaburească și duce la lichidarea acestei exploatări.

Regimul democrat-popular nu numai că a scăpat țărănimea muncitoare de datoriile înrobitoare către moșieri și cămătari și de pericolul de a-și pierde pămîntul, rîvnit de moșieri și chiaburi, dar a expropriat pe moșieri și a împroprietărit pe țăranii fără pămînt sau cu pămînt puțin. Astăzi țărănimea muncitoare primește din partea statului ajutor tehnic prin S.M.T., asistență agrotehnică, semințe selecționate și credite pentru mărirea producției și valorificarea produselor sale, obținînd an de an recolte și venituri tot mai mari și realizînd un consum propriu tot mai ridicat.

Ridicarea nivelului de viață al țărănimii noastre muncitoare se poate vedea și din faptul că în primul plan cincinal s-au construit la sate cca. 200.000 de case noi.

Populația de la sate primește astăzi, din partea statului, învățămînt gratuit, îngrijire medicală, ajutoare pentru mamele cu mulți copii. In satele noastre au pătruns lumina electrică, radioul. Caravanele cinematografice, căminele culturale și bibliotecile sătești duc o muncă intensă pentru ridicarea nivelului cultural al țărănimii.

In perioada 1951—1955 s-au cheltuit 12,5 miliarde pentru cultură și învățămînt și 5,5 miliarde pentru sănătatea oamenilor muncii de la orașe și sate.

Iată foloasele mari ale alianței dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare, iată motivele pentru care țărănimea muncitoare urmează cu încredere pe aliatul său de nădejde pe drumul socialismului, îndeplinindu-și cu cinste îndatoririle patriotice față de statul democrat-popular. *(Aplauze puternice)*. Mergînd cu încredere și fermitate, alături și sub conducerea clasei muncitoare, pe calea făuririi socialismului la sate, ea va scăpa definitiv de orice formă de exploatare a omului de către om.

În 1955 statul a cheltuit pentru acțiunile social-culturale de cîteva ori mai mult decît în 1938, iar în perioada 1948—1955 s-au cheltuit 32,6 miliarde de lei pentru învățămînt și burse, asistență medicală, pentru odihna oamenilor muncii și a copiilor lor, pentru înflorirea artei și literaturii.

În afară de această sumă, pentru asigurarea dezvoltării bazei materiale a culturii, învățămîntului, sănătății și sportului, în cursul primului nostru plan cincinal s-au investit peste 3,5 miliarde de lei. S-au construit școli, institute pentru pregătirea cadrelor superioare și pentru cercetări științifice, teatre, cinematografe, muzee, cămine culturale, spitale, dispensare și terenuri sportive.

Învățămîntul a luat o mare dezvoltare, transformîndu-se fundamental atît în ce privește organizarea cît și conținutul.

Numărul școlilor elementare și medii a crescut, îndeosebi al școlilor de 7 ani în centre muncitorești și la sate. Mase importante de elevi au fost cuprinse în școli. A crescut numărul facultăților și al institutelor și s-a mărit numărul studenților. Conținutul învățămîntului a fost simțitor îmbunătățit; au fost perfecționate metodele de predare; s-a îmbunătățit compoziția socială a elevilor și s-a creat o nouă atitudine față de studiu. S-a intensificat munca de perfecționare a cadrelor didactice.

Au fost create condiții de studiu și pentru oamenii muncii aflați în producție. S-au înființat școli pentru tineretul muncitoresc și sătesc și a luat avînt învățămîntul fără frecvență, care permite oamenilor muncii să facă studii medii și superioare fără să părăsească producția.

Astăzi, în Republica Populară Romînă sînt asigurate cele mai largi condiții dezvoltării învățămîntului minorităților naționale în limba maternă.

In învățămîntul superior a fost organizată cercetarea științifică, care în ultimii ani se dezvoltă cu avînt.

Tovarăși,

In această perioadă am realizat importante succese în creșterea nivelului de trai material și cultural, dar trebuie să arătăm că nu am atins în întregime nivelul de trai prevăzut pentru 1955. Noi sîntem comuniști și nu ne este teamă să arătăm deschis că în această privință am avut și serioase lipsuri. Nivelul de trai ar fi putut crește mai mult dacă în acești ani toate ramurile producției industriale ar fi sporit productivitatea muncii și ar fi redus prețul de cost la nivelul stabilit prin planul cincinal. Trebuie să fie clar tuturor că și pe viitor ridicarea nivelului de trai depinde în măsură hotărîtoare de mărirea continuă și însemnată a productivității muncii, de reducerea cheltuielilor de producție și circulație și de asigurarea rentabilității întreprinderilor în toate ramurile economiei naționale.

Situația realizărilor din ultimii 7 ani, de cînd am trecut la economia planificată, arată că am construit o puternică bază industrială necesară dezvoltării întregii economii și am sporit puternic forțele productive în toate regiunile țării.

Succesele obținute în acești ani constituie o chezășie că sarcinile mărețe pe care ni le propunem în al doilea plan cincinal vor fi îndeplinite, contribuind la o și mai mare înflorire a Patriei noastre. *(Aplauze prelungite)*.

In acești ani de muncă pașnică, constructivă, poporul nostru a avut tot timpul sprijinul frățesc al marelui său prieten — poporul sovietic. In același timp s-au dezvoltat continuu relațiile prietenești și de într-ajutorare cu țările de democrație populară, contribuind astfel la întărirea economică a lagărului socialist. *(Aplauze puternice)*.

3. DEZVOLTAREA ECONOMIEI NAŢIONALE IN PERIOADA CELUI DE-AL 2-LEA CINCINAL

Tovarăşi,

Congresul nostru va dezbate proiectul de Directive pentru cel de-al doilea plan cincinal de dezvoltare a economiei naţionale a R.P.R.

Sarcina fundamentală a celui de-al doilea plan cincinal este făurirea economiei socialiste unitare, în care, pe baza dezvoltării continue a industriei socialiste, să se asigure transformarea socialistă a agriculturii, astfel că în 1960 sectorul socialist în agricultură să fie preponderent, atît ca suprafaţă cît şi ca producţie-marfă.

Obiectivele politice-economice ale celui de-al doilea plan cincinal sînt următoarele:

a) Dezvoltarea economiei naţionale a Republicii Populare Romine în scopul ridicării necontenite a nivelului de trai şi de cultură al oamenilor muncii de la oraşe şi sate;

b) Dezvoltarea cu prioritate a industriei mijloacelor de producţie şi îndeosebi a acelor ramuri ale industriei grele care au asigurată baza de materii prime în ţară: industria petrolului, chimică, energetică, siderurgică, metalelor colorate, cărbunelui.

In industria constructoare de maşini se va pune un accent deosebit pe dezvoltarea producţiei de serie, prin cooperarea şi specializarea intreprinderilor;

c) Ridicarea nivelului tehnic în toate ramurile economiei naţionale şi obţinerea unei creşteri considerabile a productivităţii muncii în industrie, transporturi, prin:

— Folosirea mai completă a capacităţilor de producţie existente şi perfecţionarea utilajelor, maşinilor şi agregatelor în funcţiune.

— Introducerea treptată a tehnicii noi şi a procedeelor tehnologice superioare începînd cu întreprinderile care au un rol

determinant în ramura de producție respectivă. În acest scop: se vor generaliza metodele avansate de muncă folosite de fruntașii în producție; în domeniul perfecționării tehnologiei se vor introduce cu perseverență mecanizarea complexă și automatizarea proceselor de producție în principalele întreprinderi; o atenție deosebită se va da creșterii accentuate a indicilor de folosire a utilajelor.

— Dezvoltarea producției în serie, prin specializarea și cooperarea întreprinderilor, îndeosebi în industria constructoare de mașini și industria electrotehnică, pîrghiile principale de utilare a economiei naționale cu mașini, utilaj, agregate și aparate perfecționate.

Rezultatul acestor măsuri trebuie să fie o reducere simțitoare a cheltuielilor de producție și de circulație în economie.

d) Sectorul socialist în agricultură să reprezinte aproximativ 60—70% din producția-marfă agricolă vegetală și animală; sporirea producției agricole vegetale și animale, atît în sectorul socialist cît și în sectorul micii producții de mărfuri, prin mecanizare și folosirea îngrășămintelor chimice, prin creșterea randamentelor la hectar, prin dezvoltarea irigațiilor și prin sporirea suprafeței arabile și agricole; mărirea productivității muncii în agricultură, micșorîndu-se cantitatea de muncă cheltuită pe unitate de produs agricol.

e) Dezvoltarea industriei bunurilor de consum (republicane și locale), pe baza materiilor prime, precum și prin folosirea din ce în ce mai largă a fibrelor sintetice și a maselor plastice fabricate în țară; îmbunătățirea simțitoare a calității și sortimentelor mărfurilor;

f) Dezvoltarea comerțului de stat și cooperatist, intensificarea schimburilor de mărfuri între orașe și sate, între sectorul socialist de stat și sectorul micii producții de mărfuri;

g) Intensificarea mișcării cooperatiste a micilor producători de mărfuri din sate și din orașe, atît prin cooperația de consum cît și prin cooperația de producție meșteșugărească;

h) Lărgirea şi consolidarea bazei materiale a culturii, învăţămîntului, sănătăţii, educaţiei ştiinţifice, culturii fizice şi sportului.

Acestea sînt principiile directoare, pe baza cărora se va desfăşura în al doilea plan cincinal activitatea oamenilor muncii sub conducerea partidului, în vederea continuei dezvoltări a economiei şi culturii, a construirii socialismului în Patria noastră. *(Aplauze puternice).*

Ca forţă activă a lagărului socialist, R.P.R. îşi va dezvolta economia sa pe drumul socialismului, bazîndu-se pe bogatele sale resurse şi pe puterea creatoare a poporului nostru muncitor, în cadrul colaborării economice şi al într-ajutorării cu ţările prietene, folosind experienţa şi sprijinul Uniunii Sovietice, forţa conducătoare a lagărului socialist.

Sistemul economic socialist are posibilităţi nemăsurate de dezvoltare economică şi culturală ; are tot ceea ce este necesar pentru a obţine un avînt general economic şi cultural, pentru a ridica necontenit nivelul material şi cultural al oamenilor muncii.

Ceea ce e specific ţărilor care fac parte din sistemul economic socialist este ritmul vertiginos de creştere a forţelor productive ca urmare a transformărilor revoluţionare ce au avut loc în economia acestor ţări, a stabilirii noilor relaţii de producţie socialiste.

In zilele noastre se desfăşoară întrecerea economică între cele două sisteme — socialist şi capitalist.

Rezultatele obţinute în construcţia socialismului în ţările lagărului socialist confirmă în mod strălucit învăţătura marxist-leninistă despre superioritatea orînduirii socialiste asupra orînduirii capitaliste.

Intre sistemul socialist şi sistemul capitalist există însă relaţii economice ; noi nu ne izolăm de ţările capitaliste, ci dorim dezvoltarea acestor relaţii ; sîntem pentru lichidarea discriminărilor pe care le fac unele state în ce priveşte comerţul exterior şi schimburile culturale.

În cadrul lagărului socialist, formele de colaborare economică se dezvoltă din ce în ce mai mult. In stabilirea planurilor de dezvoltare, aceste țări țin seamă nu numai de asigurarea nevoilor proprii, dar și de nevoile celorlalte țări ale lagărului socialist. Coordonarea acestor planuri, precum și ajutorul reciproc între țările de democrație populară în dezvoltarea rapidă și la un nivel tehnic din ce în ce mai înalt a ramurilor principale ale economiei merg pe linia unei diviziuni raționale internaționale a muncii, potrivit cu interesele fiecărei țări în parte și cu acelea ale întregului lagăr socialist.

Dezvoltarea economică a țărilor de democrație populară pe drumul socialismului are loc potrivit condițiilor specifice ale fiecărei țări, potrivit stării de dezvoltare, potrivit posibilităților și resurselor fiecăreia.

PLANUL LUCRĂRILOR CAPITALE

Creșterea neîncetată a industriei și transporturilor, întărirea și lărgirea sectorului socialist în agricultură, crearea condițiilor pentru ridicarea continuă a nivelului material și cultural al poporului pot fi obținute prin folosirea mai completă a mijloacelor de producție existente și prin executarea unui volum important de lucrări capitale.

În perioada celui de-al doilea cincinal se prevede executarea unui volum de lucrări capitale de cca. 105—110 miliarde de lei față de cca. 63 de miliarde de lei în prețuri comparabile în perioada 1951—1955, deci cu cca. 67—75% mai mare decît în primul plan cincinal. Prin executarea acestor lucrări, valoarea fondurilor fixe în funcțiune în sectorul de stat trebuie să fie în 1960 cu cca. 65% mai mare decît în 1955, sau de aproape 3 ori mai mare decît în 1950.

Proporția lucrărilor capitale economice și social-culturale pe ramurile economiei naționale rezultă din următorul tabel:

Ramura	%
Total R.P.R.	100,0
din care:	
— Industria	cca. 56,0
din care:	
— Industria A (producătoare de mijl. de prod.)	„ 50,0
— Industria B (producătoare de bunuri de consum)	„ 6,0
— Industria construcţiilor	„ 2,5
— Agricultura şi silvicultura	„ 12,5
— Transporturi şi telecomunicaţii	„ 11,5
— Comerţ şi alimentaţie, colectări şi aprovizionare	„ 2,5
— Gospodăria comunală	„ 3,0
— Locuinţe	„ 5,5
— Învăţămînt — cultură	„ 2,5
— Instituţii ştiinţifice	„ 1,5
— Alte ramuri	„ 2,5

In aceste proporţii este exprimată orientarea partidului şi guvernului spre dezvoltarea necontenită a producţiei industriale a ţării, îndeosebi a industriei mijloacelor de producţie, asigurînd în acelaşi timp dezvoltarea proporţională a agriculturii şi a industriei bunurilor de consum.

Proporţia principală în privinţa repartiţiei investiţiilor pe ramuri constă în prioritatea dezvoltării industriei faţă de celelalte ramuri ale economiei naţionale, iar în cadrul industriei, a industriei grele faţă de industria bunurilor de consum.

Aproape 16 miliarde de lei, reprezentînd 15% din totalul investiţiilor, sînt destinate pentru asigurarea creşterii nivelului cultural şi sanitar al populaţiei, îmbunătăţirii deservirii populaţiei cu produse alimentare şi industriale prin dezvoltarea reţelei comerţului de stat. In domeniul construcţiei de locuinţe, gospodăriei comunale şi ocrotirii sănătăţii, lucrările capitale vor creşte în al doilea plan cincinal la un volum de cca. 3 ori mai mare decît în primul cincinal.

Lucrările capitale destinate industriei, atît pentru investiţii

productive cît şi pentru investiţiile neproductive din industrie (locuinţe, lucrări social-culturale etc.), vor fi repartizate pe ramurile industriale în proporţiile următoare:

Ramura	%
Total industrie	100,0
— Industria petroliferă	20,5
— Industria chimică, hîrtie şi celuloză	13,0
— Industria siderurgică	12,0
— Industria energetică	11,0
— Industria cărbunelui	8,0
— Industria metalurgiei neferoase	6,5
— Industria gazelor naturale	5,0
— Industria uşoară (textilă, încălţăminte, mobilă)	5,0
— Industria alimentară	4,5
— Industria materialelor de construcţii	4,5
— Industria constructoare de maşini şi electrotehnică	4,5
— Industria lemnului	4,0
— Alte ramuri	1,5

În al doilea plan cincinal majoritatea fondurilor de investiţii industriale vor fi îndreptate spre industria petrolului şi a gazelor, industria chimică, siderurgică, a energiei electrice, a cărbunelui şi a minereurilor neferoase. Aceste ramuri principale vor primi cca. 75% din totalul investiţiilor industriale.

Importante sume vor fi alocate pentru tehnică şi ştiinţă, pentru introducerea tehnicii noi în industrie, agricultură, transporturi, comerţ, gospodărie comunală; de asemenea, pentru cercetări în domeniul aplicării energiei nucleare în scopuri paşnice.

Proporţia volumului total al lucrărilor capitale în venitul naţional pe perioada 1956—1960 va fi de aproximativ 23%.

Ţinînd seamă de experienţa cîştigată şi de sarcinile ce stau în faţa noastră în al doilea cincinal, este necesar să se îmbunătăţească munca de planificare şi executare a lucrărilor capitale în direcţia:

a) terminării în primul rînd a lucrărilor începute în primul cincinal, pentru a fi date cît mai grabnic în funcțiune;

b) analizării temeinice a posibilității creșterii producției pe seama unei mai bune folosiri a spațiilor industriale existente și a eliminării locurilor înguste. Pe bază de studii amănunțite, să se treacă la lărgirea și reconstruirea întreprinderilor în funcțiune, la introducerea tehnicii moderne, acțiuni pentru care se vor destina cca. 70% din totalul fondurilor de lucrări capitale din industrie;

c) în proiectele noi să se țină seamă de ultimele cuceriri ale tehnicii mondiale, atît în privința construcțiilor cît și în stabilirea proceselor tehnologice de producție.

Lucrările de investiții vor continua să îmbunătățească repartizarea forțelor producției pe teritoriul Republicii Populare Romîne, în scopul dezvoltării complexe a tuturor regiunilor economice ale țării.

DEZVOLTAREA INDUSTRIEI R.P.R. INTRE 1956 și 1960

În cel de-al doilea plan cincinal, creșterea producției globale industriale va fi de 60-65%, din care creșterea industriei mijloacelor de producție de 70-75%, iar creșterea industriei bunurilor de consum de 50-55%.

Producția-marfă industrială trebuie să corespundă sporirii producției globale, astfel ca în 1960 producția-marfă industrială să depășească procentul de 160-165% față de 1955. Creșterea medie anuală a producției industriale în prețuri constante va fi de 10,0-10,5% din care 11,0-11,5% la sectorul I (industria mijloacelor de producție) și de 8,5-9% la sectorul II (industria bunurilor de consum). Corelația dintre creșterea acestor sectoare reflectă procesul de industrializare socialistă.

In 1960 producția principalelor mijloace de producție va crește față de 1955 la:

	Creşterea prod. faţă de 1955
— energie electrică	cu 80—85%
— ţiţei	cu 28%
— cărbune	cu 80—90%
— gaz metan	de 2,6 ori
— minereu de fier	de 1,8—2 ori
— minereu de mangan	cu 40%
— cocs metalurgic	de cca. 5 ori
— fontă	de 2 ori
— oţel	de 2—2,2 ori
— laminate finite	cu 85—90%
— instalaţii de foraj	de peste 4 ori
— cazane cu aburi industriale	de cca. 2 ori
— motoare cu combustie internă	de 2,8—3 ori
— locomotive cu aburi	de 2,5 ori
— vagoane de marfă şi cisterne cale normală	de cca. 2 ori
— autocamioane	de cca. 5 ori
— motoare electrice	de 2,5—2,7 ori
— transformatori	de cca. 2,8 ori
— generatori electrici	de 2,4 ori
— produse sodice	de cca. 4 ori
— clor	de 4,5—5,5 ori
— acid sulfuric	de cca. 2,3 ori
— îngrăşăminte chimice	de cca. 4,2 ori
— mase plastice, fire şi fibre sintetice (prod. 1960) 16.000—17.000 de tone	
— plăci fibro-lemnoase şi aglomerate (prod. 1960) 90.000—95.000 de tone	

Din acest tabel rezultă creşterea însemnată în cel de-al doilea cincinal a producţiei industriei grele şi îndeosebi a industriei chimice şi a siderurgiei. Ca urmare a noilor unităţi ce se vor crea, vom produce pentru prima dată în ţara noastră mase şi fibre sintetice, precum şi unele materiale pentru înlocuirea lemnului.

In industria siderurgică se vor termina lucrările începute în primul cincinal şi se vor da în funcţiune însemnate capacităţi noi de producţie: 400.000 de tone de cocs pe an la Hunedoara (2 noi baterii, în afară de prima baterie pusă în funcţiune), 700.000 de tone de oţel S.M./an în oţelăria nouă, 930.000 de tone

de semifabricate/an (blumuri țagle), 615.000 de tone de laminate finite; se va spori considerabil producția de țevi, prin intrarea în funcțiune a laminorului de la Roman. Acest efort este pe deplin justificat, deoarece, cu toată creșterea importantă realizată în primul cincinal, industria siderurgică este încă mult rămasă în urmă față de nevoile de metal ale economiei. Producția proprie de cocs și minereu de fier nu asigură nevoile siderurgiei decît într-o proporție de aproximativ 50%, ceea ce duce la o folosire insuficientă a capacităților furnalelor și oțelăriilor și grevează în măsură însemnată balanța noastră de import. Rămînerea în urmă a siderurgiei se resimte în toate compartimentele economiei naționale și îndeosebi în ramura construcției de mașini și a lucrărilor capitale. Creșterea rapidă a industriei siderurgice, în al doilea cincinal, constituie o condiție esențială pentru dezvoltarea construcției noastre economice.

Tovarăși,

Țara noastră are toate condițiile necesare pentru dezvoltarea unei puternice industrii chimice.

In primul rînd, Romînia are însemnate bogății naturale de țiței, gaz metan, cărbune, stuf, lemn, sare, minereuri neferoase și nemetalifere, care constituie o bază bogată și variată pentru dezvoltarea industriei chimice.

In al doilea rînd, avem cadre competente și entuziaste de ingineri și specialiști în chimie, care-și ridică neîncetat nivelul cunoștințelor tehnice-științifice. S-a creat posibilitatea de a acoperi nevoile de forțe de muncă ale industriei chimice prin pregătirea lor în întreprinderile și institutele chimice existente, precum și în ramurile înrudite.

In al treilea rînd, este asigurată energia electrică necesară prelucrării acestor valoroase bogății naturale și îndeosebi energia electrică ieftină produsă de hidrocentrale.

In al patrulea rînd, industria construcțiilor de mașini existentă în țara noastră poate realiza o mare parte din sarcina de construire a instalațiilor și agregatelor necesare industriei chimice.

O condiție de cea mai mare însemnătate este ajutorul prietenesc al țărilor lagărului socialist, și în primul rînd al Uniunii Sovietice, care are o puternică industrie chimică înzestrată cu tehnica cea mai nouă și este mare producătoare de utilaj chimic.

Toate aceste condiții asigură posibilitatea dezvoltării în ritm accelerat a industriei chimice în R.P.R.

În primul cincinal producția industriei chimice a crescut de aproape trei ori.

În anii care urmează vom dezvolta ramurile principale ale industriei chimice, și în primul rînd industria petrochimică, ramură importantă care prelucrează chimic produsele petrolifere.

Gazele de rafinărie, rezultate din prelucrarea petrolului, sînt folosite astăzi drept combustibil. În 1955 valoarea gazelor de rafinărie care s-au consumat drept combustibil reprezenta doar 45.000.000 de lei; dacă aceeași cantitate de gaze ar fi fost prelucrată în produse chimice, s-ar fi obținut o producție de 800.000.000 de lei.

Folosind gazele de cracare din industria petroliferă, se va construi un mare combinat de cauciuc sintetic, cu o capacitate de 50.000 de tone/an, care va da în 1960 o producție de 10.000 de tone. În afară de cauciuc, acest combinat va produce o serie de alte semifabricate valoroase necesare industriei chimice.

Prin industria petrochimică se vor valorifica la un nivel înalt toate derivatele petrolifere și se va obține, pe lîngă benzine și uleiuri superioare celor produse azi, și o gamă mare de produse chimice necesare industriei și agriculturii.

Gazul metan va fi folosit mai mult decît pînă acum ca materie primă pentru industria chimică. El este cea mai ieftină materie primă pentru fabricarea maselor plastice și pentru industria îngrășămintelor azotoase, care vor fi produse în cantități însemnate.

Pentru realizarea unor recolte bogate, industria chimică va produce în 1960 de 4—5 ori mai multe îngrășăminte minerale și va lărgi cantitativ și pe sortimente producția chimicalelor necesare combaterii dăunătorilor din agricultură.

Se vor produce noi coloranți, de calitate superioară, se va

lărgi gama de produse chimico-farmaceutice, acordîndu-se o atenţie deosebită antibioticelor.

O altă ramură a industriei chimice, industria de celuloză, se va dezvolta în al doilea cincinal pe baza folosirii unei noi materii prime: stuful din Delta Dunării. Pînă azi, producţia de celuloză a ţării noastre se bazează pe un material foarte preţios, lemnul de răşinoase, din care se consumă în acest scop peste jumătate milion de metri cubi pe an. Dezvoltarea mai departe pe această bază a industriei de celuloză ar duce la o despădurire accelerată, cu urmări grave.

Romînia are condiţii favorabile pentru dezvoltarea acestei industrii, deoarece stufăriile din deltă sînt compacte, iar calitatea stufului este superioară, îndeosebi în lungimea fibrei şi conţinutul în celuloză.

Prin valorificarea complexă a stufului se vor produce celuloză papetară şi viscoză pentru mătase şi lînă artificială, alcool din rizomii stufului, furfurol, care se foloseşte în industria cauciucului şi a fibrelor sintetice, a răşinilor sintetice necesare plăcilor produse din deşeuri lemnoase, drojdie furajeră — un concentrat important pentru hrana vitelor —, precum şi mari cantităţi de plăci pentru construcţie, ieftine şi durabile.

Convenţia încheiată între Republica Populară Romînă, Republica Democrată Germană, Republica Populară Polonă şi Republica Cehoslovacă prevede construirea, pe baza ajutorului reciproc, a unor fabrici de celuloză din stuf începînd din 1956.

Dezvoltarea industriei chimice va permite realizarea unor noi şi însemnate materii prime pentru producţia bunurilor de consum popular; astfel, fibrele sintetice, care vor putea înlocui mătasea, lîna şi bumbacul, sînt în multe privinţe superioare fibrelor naturale. Ele au îndeosebi o rezistenţă mai bună, deci o durabilitate mai mare, au fineţe şi pot fi frumos colorate. Noile mase plastice produse vor permite producerea de numeroase articole tehnice pentru instalaţiile electrice şi sanitare, precum şi de variate produse de uz casnic.

Producţia industriei chimice, în această perioadă, urmează să crească de cel puţin 2,5—3 ori faţă de 1955.

În cursul anului 1956 se va întocmi un program de dezvoltare a industriei chimice pentru o perioadă de 10—15 ani.

Industria petrolului va continua să crească pe baza lărgirii însemnate a forajului de explorare și exploatare, asigurînd nevoile economiei și exportul. Vom da o atenție sporită măririi rezervelor și valorificării superioare a țițeiului, prin construirea unor importante capacități de prelucrare, dotate cu tehnică modernă.

Producția de gaz metan se va mări la cca. 10 miliarde m^3 pe an. Se vor construi conducte principale, care vor alimenta Moldova, Banatul și Ardealul.

Rămînerea în urmă a *industriei cărbunelui cu cca. 2.000.000 tone* față de nivelul prevăzut pentru 1955 va trebui să fie lichidată, punîndu-se accent deosebit pe exploatarea în cariere, mecanizarea și ușurarea muncii în subteran, mărirea producției de cărbune cocsificabil, astfel ca în 1960 producția de cărbune să ajungă la 11.000.000—11.600.000 de tone/an.

Paralel cu dezvoltarea producției de combustibil vor trebui luate măsuri serioase pentru o mai rațională folosire a acestuia în interesul întregii economii.

Indicii de consum de combustibil, în toate ramurile economiei, sînt ridicați. Multe ministere și întreprinderi se împacă cu risipa de combustibil, nu studiază căile tehnice concrete pentru reducerea consumului pe calea perfecționării instalațiilor de ardere și a examinării minuțioase a balanțelor termice, în vederea utilizării maxime a tuturor resurselor. Dacă gazul de furnal de la Reșița ar fi utilizat mai complet, eliminîndu-se pierderile, s-ar putea economisi anual cca. 10.000—15.000 de tone de păcură, în valoare de 3.000.000—4.000.000 de lei.

Consumul de păcură al căilor ferate a crescut între 1951—1955 de la 270.000 de tone la 1.080.000 de tone, pe cînd, în același interval, consumul de cărbune a scăzut de la 1.188.500 de tone la 923.000 de tone (exprimat în cărbune convențional).

La fabricile de ciment (Medgidia și Bicaz), prin depășirea normelor de consum de păcură cu 10%, din cauza proastei gos-

podăriri şi a funcţionării intermitente a cuptoarelor de clincher, se risipesc anual cca. 15.000 de tone de păcură.

Risipa de motorină la lucrările agricole executate cu tractoare, calculată în raport cu normele Ministerului Agriculturii şi Silviculturii, reprezintă cca. 15.000 de tone de motorină pe an.

În acelaşi timp consumul de lemne de foc reprezintă în cursul primului cincinal cca. 23.000.000 de tone.

Masa lemnoasă utilizată drept combustibil poate fi valorificată prin prelucrarea ei în produse superioare: celuloză, materiale de construcţii, bunuri de consum.

Comitetul de Stat al Planificării, ministerele producătoare şi consumatoare de combustibil trebuie să ia măsurile necesare în vederea justei repartizări şi utilizări a combustibilului, urmărind o valorificare optimă a acestor bogăţii însemnate ale ţării noastre.

În cursul celui de-al doilea cincinal vor lua un avînt şi mai mare lucrările de electrificare a ţării.

Vor fi extinse centralele construite în primul cincinal; se vor construi noi hidro şi termocentrale. Puterea instalată va creşte cu cca. 700.000 kw, din care 200.000 kw în centrale hidroelectrice şi cca. 500.000 kw în centrale termoelectrice.

La hidrocentrala „V. I. Lenin" de la Bicaz se va executa întregul volum de construcţii, care va permite intrarea ei în funcţiune la sfîrşitul celui de-al doilea cincinal cu o putere de 110.000 kw, iar la începutul celui de-al treilea cincinal, sporirea puterii ei cu încă 100.000 kw.

Gradul de interconexiune a centralelor va creşte în 1960 pînă la 80—85% din puterea instalată; se va extinde termoficarea industrială şi se va începe termoficarea urbană, ceea ce va contribui la reducerea consumului specific de combustibil în centralele Ministerului Energiei Electrice şi Industriei Electrotehnice de la 650 la 500 gr combustibil convenţional pe kwh.

Se vor construi încă 3.200 km linii de 110 şi 35 kv, care vor permite dezvoltarea electrificării industriei, alimentarea industriei electrochimice şi electrometalurgice, mare consumatoare de

energie, precum şi extinderea electrificării în agricultură, în casele oamenilor muncii de la oraşe şi sate.

Vor trebui să fie extinse studiile, cercetările şi lucrările pentru amenajarea potenţialului hidroenergetic al cursurilor de apă interioare, precum şi studiile cu privire la amenajarea Dunării, care reprezintă pentru noi, ca şi pentru celelalte ţări riverane, cea mai importantă sursă de energie hidraulică.

O ramură nouă a industriei extractive a fost creată în anii primului cincinal : *industria minereului de uraniu.* Această bogăţie uriaşă a ţării noastre constituie baza dezvoltării în viitor a producţiei de energie nucleară şi va contribui la lărgirea considerabilă a resurselor energetice ale economiei noastre.

Cu ajutorul Uniunii Sovietice se construieşte în prezent centrul nostru de cercetări nucleare, în cadrul căruia se vor pune în funcţiune în anul viitor un reactor de 2.000 kw şi un ciclotron de 12,5 mega-electroni volţi, instalaţii care vor servi la producerea de izotopi radioactivi pentru cercetări şi aplicaţii în chimie, metalurgie, medicină, biologie. De asemenea vom pregăti cadre calificate în tehnica nucleară şi aplicaţiile ei.

Oamenii noştri de ştiinţă au marea cinste şi sarcină de a contribui la rezolvarea problemelor legate de producţia energiei atomice, în primul rînd în scopul producţiei de energie electrică.

In al doilea plan cincinal se vor deschide noi mine şi se va dezvolta capacitatea de prelucrare în industria *metalelor colorate.* Vor trebui îmbunătăţite metodele de extracţie a metalelor din minereuri, şi îndeosebi a metalelor preţioase.

Industria construcţiilor de maşini şi industria electrotehnică îşi vor dezvolta simţitor producţia în cel de-al doilea plan cincinal, prin folosirea capacităţilor de producţie existente, luptînd cu hotărîre pentru ridicarea nivelului tehnic al produselor. Unele maşini şi utilaje, care nu mai corespund din punct de vedere al productivităţii, al consumului de materiale necesare executării lor cît şi al preţului de cost, determinînd la rîndul lor un nivel tehnic scăzut în ramurile cărora le sînt destinate, vor trebui să fie înlocuite cu tipuri moderne, perfecţionate. Trebuie să îndreptăm cu hotărîre atenţia întreprinderilor către examinarea critică

și perfecționarea neîntreruptă a produselor principale din profilul întreprinderilor, produse care pot fi fabricate în serie mare.

Se va dezvolta capacitatea de producție a fabricii de autocamioane, care va trebui să ajungă pînă la 30.000 de bucăți pe an.

Se vor produce de cca. 2 ori mai multe utilaje petrolifere și de cca. 2,5 ori mai multe utilaje miniere.

Industria electrotehnică va trece la fabricarea în serie a transformatorilor și aparatajului de 110 kv; pentru dezvoltarea transportului în comun, se va spori producția de tramvaie și de troleibuse.

In industria materialelor de construcții se vor pune în funcțiune noi capacități pentru producția de ciment, blocuri și cărămizi, silico-calcare, blocuri de zgură, de beton celular, țigle din ciment, var etc., pentru asigurarea volumului important de lucrări de construcție.

In industria lemnului se va pune accentul pe valorificarea mai bună a masei lemnoase prin punerea în funcțiune de instalații de plăci aglomerate și alți înlocuitori de lemn. Trebuie luate măsuri pentru reducerea deșeurilor și pierderilor din pădure și din prelucrare.

De asemenea, va trebui extinsă utilizarea esențelor tari, cum este fagul, în scopul economisirii rășinoaselor.

In fața industriei construcțiilor stau sarcini mari în cel de-al doilea plan cincinal. Volumul construcțiilor va crește cca. de 2 ori.

In cursul primului cincinal, *industria construcțiilor* a făcut progrese însemnate. Constructorii noștri au înălțat în toate regiunile țării numeroase fabrici și uzine, instituții de cultură, de învățămînt și de sănătate. Nivelul tehnic al acestor importante ramuri economice a crescut simțitor. Cu toate succesele obținute, se manifestă o preocupare insuficientă față de producția și folosirea prefabricatelor de beton, ceea ce duce la un consum exagerat de material lemnos și la încetinirea procesului de industrializare a construcțiilor

Lipsuri însemnate persistă încă în organizarea șantierelor,

în folosirea judicioasă a materialelor. Utilizarea slabă a parcului de utilaj de construcţii cu care au fost înzestrate întreprinderile aduce după sine o sporire nejustificată a cererilor de forţe de muncă şi contribuie la realizarea într-un ritm nesatisfăcător a lucrărilor şi la menţinerea unui preţ de cost ridicat.

Unii proiectanţi şi arhitecţi nu acordă atenţia cuvenită soluţiilor celor mai ieftine, mai durabile şi confortabile.

Conducerile unor institute de proiectare manifestă o atitudine nejustă faţă de proiectele tip, care economisesc munca de proiectare, duc la ieftinirea lucrărilor şi asigură la timp documentaţia necesară şantierelor.

Pentru a corespunde noilor sarcini pe care partidul şi guvernul le pun în faţa acestor ramuri importante ale industriei, întreprinderile de construcţii vor trebui să fie reorganizate pe principiul teritorial, ceea ce va asigura stabilitatea cadrelor şi a forţelor de muncă, precum şi posibilitatea de a cuprinde mai bine lucrările din regiuni, raioane şi oraşe.

Condiţia principală a realizării planului de investiţii pentru cel de-al doilea plan cincinal este ridicarea productivităţii muncii pe şantiere prin industrializarea construcţiilor şi îmbunătăţirea planificării şi organizării lucrărilor.

Tovarăşi,

In perioada celui de-al doilea cincinal, *producţia bunurilor de consum, producţia industriei uşoare şi alimentare* va trebui să crească cu cca. 50% faţă de nivelul atins în 1955.

Se vor produce în 1960

cu cca. 45% mai multe textile
cu cca. 45% mai multă încălţăminte
de cca. 3 ori mai multe biciclete
de 2 ori mai multe obiecte de menaj
cu cca. 65% mai multă carne
de cca. 3 ori mai multă slănină
cu 40—45% mai mult peşte
de cca. 2 ori mai mult unt
de cca. 2,2 ori mai mult zahăr
cu cca. 75% mai multe paste făinoase.

Industria ușoară și alimentară pot mări considerabil producția în fabricile existente prin introducerea unor mașini și utilaje perfecționate de mare productivitate, asigurînd o îmbunătățire serioasă a calității și prezentării produselor, precum și reducerea cheltuielilor de producție.

Va crește capacitatea de producție în industria bumbacului prin lichidarea în cea mai mare măsură a strangulării la filaturi și finisaj, precum și în industria lînii și mătăsii.

In industria alimentară se va pune în funcțiune o fabrică de zahăr și se vor construi fabrici de pîine, de lapte praf și condensat, de preparate de carne, de bere etc.

Un rol deosebit de important în producția de bunuri de consum îl au industria locală și cooperația meșteșugărească; ele vor trebui să-și dezvolte producția de sortimente locale.

In cursul celui de-al doilea plan cincinal, productivitatea muncii trebuie să crească în industrie cu cel puțin 45—50%.

Prețul de cost în industria republicană va trebui să fie în 1960 cu cel puțin 15—20% mai mic decît în 1955, iar în construcții cu cel puțin 20%. Realizarea acestor sarcini va aduce în anii cincinalului economii de ordinul a 25 miliarde de lei în industrie și aproape 7 miliarde de lei în construcții.

DEZVOLTAREA TRANSPORTURILOR ȘI TELECOMUNICAȚIILOR

Pentru a corespunde necesităților economiei, traficul de mărfuri va trebui să atingă în 1960 un nivel de 150—155% față de 1955.

In dezvoltarea transporturilor trebuie avut în vedere utilizarea completă a capacităților existente, lichidarea locurilor înguste, introducerea cu fermitate a tehnicii moderne, îmbunătățirea indicilor calitativi și reducerea cheltuielilor de transport.

Se știe că o parte din parcul de vagoane și locomotive este învechit, o altă parte a depășit limita de uzură. Cu toate acestea *căile ferate* au suportat un efort însemnat și au obținut rezultate importante în îmbunătățirea indicilor de utilizare a capacității de transport.

Căile ferate vor fi înzestrate cu instalații moderne de centralizare electro-dinamică, cu blocuri de linie automate, cu instalații de mecanizare a triajelor, precum și cu instalații de încărcare și descărcare în stații.

Este necesar ca în al doilea cincinal să se refacă cel puțin 3.000 km de cale cu șină de tip greu — precum și numeroase poduri —, care să asigure circulația locomotivelor și vagoanelor grele pe traseele principale cu trafic intens.

In scopul extinderii parcului actual de locomotive, este necesar să se construiască circa 450—500 de locomotive, iar pentru modernizarea acestui parc trebuie să se introducă locomotive Diesel electrice de mare putere.

In al doilea cincinal transporturile feroviare vor fi dotate cu 12.000—13.000 de vagoane de marfă, în echivalent de vagoane pe 2 osii, precum și cu vagoane de călători.

O atenție deosebită se va da înzestrării parcului cu vagoane frigorifere pentru asigurarea transporturilor de mărfuri perisabile.

In scopul unei întrețineri mai bune a materialului rulant, este necesar ca în al doilea cincinal să se treacă la înzestrarea atelierelor și depourilor cu utilaje moderne de mare randament și să se reorganizeze reparațiile pe bază de flux tehnologic.

Indeplinirea sarcinilor sporite ce revin căilor ferate — cea mai importantă organizație de transport — este de neconceput fără lichidarea hotărîtă a lipsurilor organizatorice, a indisciplinei și atitudinii nepăsătoare față de bunurile obștești, care mai dăinuiesc în acest important sector de activitate economică.

Transporturile publice cu autovehicule își vor spori parcul de peste 2 ori, asigurîndu-se folosirea rațională a acestor mijloace de transport și crearea unei rețele organizate de reparare și întreținere.

Imbunătățirea și modernizarea rețelei noastre de drumuri constituie un obiectiv important al celui de-al doilea plan cincinal. Se vor executa de 3 ori mai multe lucrări ca în 1951—1955.

Pentru sporirea *tonajului flotei comerciale maritime* trebuie să se construiască la șantierele navale din R.P.R. un număr de

cel puţin 8 vase mijlocii şi mici şi să se cumpere 5—6 vase de tonaj mare, astfel încît la sfîrşitul anului 1960 capacitatea de transport în tone să fie de 3,5 ori mai mare decît în 1955.

Se vor mecaniza operaţiile de încărcare şi descărcare din porturi şi se vor moderniza instalaţiile portuare.

Aviaţia civilă va trebui să-şi reînnoiască parcul cu avioane moderne de capacitate şi viteză sporită.

In domeniul radiodifuziunii şi radioficării este necesară completarea reţelei cu staţii noi, care să asigure transmiterea pe întreg teritoriul ţării a programului naţional. De asemenea va fi extinsă reţeaua de radioficare. Incepînd din 1956, se va pune în funcţiune o staţie de televiziune.

Dezvoltarea transporturilor şi telecomunicaţiilor în cel de-al doilea cincinal trebuie să fie însoţită de sporirea rentabilităţii întreprinderilor de transport şi telecomunicaţii, precum şi de o îmbunătăţire a deservirii nevoilor economiei şi ale populaţiei.

TRANSFORMAREA SOCIALISTA A AGRICULTURII

Tovarăşi,

Plenara din 3—5 martie 1949 a Comitetului Central al partidului nostru a trasat linia politică pentru întărirea alianţei clasei muncitoare cu ţărănimea muncitoare şi transformarea socialistă a agriculturii. In faţa partidului, a clasei muncitoare, plenara a pus sarcina îngrădirii posibilităţilor de exploatare ale chiaburimii şi desfăşurarea unei largi activităţi politice pentru a convinge ţărănimea muncitoare să treacă, pe baza liberului ei consimţămînt, la agricultura socialistă.

Intreaga muncă politică şi organizatorică depusă de partid şi realizările de mare însemnătate obţinute în înfăptuirea acestei sarcini confirmă pe deplin justeţea liniei stabilite de partidul nostru.

Rezultatele obţinute în dezvoltarea sectorului socialist din agricultură se reflectă în tabelul de mai jos privitor la creşterea greutăţii specifice a suprafeţei arabile şi a suprafeţei agricole a sectorului socialist.

	1950 arabil	1950 agricol	1955 arabil	1955 agricol
	În % față de totalul R.P.R.			
I. Sector socialist	12,0	23,8	26,5	35,2
din care:				
A. Sector de stat	9,3	21,8	13,7	25,5
B. Gospodării agricole colective	2,7	2,0	8,3	6,6
C. Intovărășiri agricole	—	—	4,1	2,8
D. Asociații simple	—	—	0,4	0,3
II. Gospodării agricole individuale	88,0	76,2	73,5	64,8
Total	100,0	100,0	100,0	100,0

Gospodăriile colective și întovărășirile agricole au o suprafață de peste 1.320.000 ha, iar asociațiile simple o suprafață de 43.000 ha.

Suprafața arabilă a sectorului socialist din agricultură, față de întreaga suprafață arabilă a țării, a crescut de la 12% în 1950 la 26,5% la sfîrșitul anului 1955. Dacă luăm însă în considerație suprafața agricolă — în care sînt cuprinse nu numai suprafața arabilă, ci și pășunile, fînețele naturale, viile și livezile —, sectorul socialist din agricultură reprezintă astăzi peste o treime din întreaga suprafață agricolă a țării.

Masele largi de țărani muncitori au pornit cu încredere pe drumul arătat de partid, înființînd pînă acum un număr de 6.325 de gospodării colective și întovărășiri agricole, care cuprind peste 382.000 de familii, precum și cca. 3.000 de asociații pentru culturile tehnice, care cuprind aproape 80.000 de familii. Aproape 14% din numărul total al gospodăriilor țăranilor muncitori fac parte din aceste forme socialiste și semisocialiste de cooperare în producția agricolă.

In agricultură există în prezent 221 de stațiuni de mașini și tractoare ale statului, cu peste 30.000 de tractoare (exprimate în tractoare convenționale de 15 c.p.), peste 1.500 de autocombine, peste 15.000 de batoze și alte mașini și utilaj agricol.

Socialismul a cucerit la sate poziții puternice, care deschid perspectivele înaintării într-un ritm mai accelerat pe calea transformării socialiste a agriculturii.

Sprijinindu-se pe creșterea bazei tehnice-materiale a agricul-

turii și pe creșterea sectorului socialist, oamenii muncii din agricultură au obținut însemnate succese în lupta pentru lichidarea stării de înapoiere și degradare a agriculturii moștenită de la regimul burghezo-moșieresc. In ansamblul ei, *producția agricolă a depășit nivelul producției agricole din 1938, considerat a fi anul cu cea mai mare producție obținută de Romînia burghezo-moșierească.*

Producția globală de cereale realizată în 1955 este de aproape 12.000.000 de tone, față de aproape 9.000.000 de tone în 1938. Dacă luăm producția totală pe cinci ani, constatăm că producția totală de cereale realizată între 1951 și 1955 depășește cu 1.000.000 de tone producția anilor 1935—1939. *S-a depășit cu peste 3.000.000 de tone producția prevăzută în planul cincinal pentru anul 1955 la cereale panificabile și porumb la un loc.* Acesta este un succes al oamenilor muncii din agricultură, un succes al partidului nostru.

Producția medie de porumb la hectar a sporit de la 1.055 kg în 1938 la 2.480 kg în 1955, ceea ce reprezintă un spor de 1.425 kg de porumb la hectar. Dacă facem comparație nu numai cu anul 1955, care a fost un an agricol favorabil tuturor culturilor și mai ales porumbului, și dacă luăm producția medie de porumb la hectar pe trei ani, vedem că media la hectar pe 1937—1939 a fost de 1.112 kg față de 1.830 kg în anii 1953—1955, cînd s-au obținut cu 718 kg de porumb mai mult la hectar.

Comitetul Central al partidului a combătut și a lichidat atitudinea dăunătoare a unor organe de stat și a unor specialiști din agricultură care între 1948 și 1953 au restrîns mult suprafețele cultivate cu porumb. După cum se știe, aceasta a influențat negativ și asupra creșterii animalelor și a dus la greutăți în aprovizionarea populației. Pentru înlăturarea acestei situații, în ultimii doi ani s-a trecut la extinderea suprafețelor cultivate cu porumb, ceea ce a dus la sporirea însemnată a cantităților de carne, grăsimi, lapte, ouă etc. puse la dispoziția populației consumatoare.

Realizări însemnate s-au obținut în dezvoltarea plantelor industriale. Astfel, producția totală de sfeclă de zahăr a crescut de

la 484.500 de tone la cca. 2.000.000 de tone ; producţia de floarea-soarelui a crescut de la 58.300 de tone în 1938 la 412.200 de tone în 1955.

Rezultatele obţinute în sectorul agricol vegetal au dat posibilitate să se refacă şeptelul, care suferise pierderi foarte serioase în anii de război şi în anii de secetă 1945—1946. Comparativ cu situaţia numerică a şeptelului din 1938, în 1955 numărul bovinelor a crescut de la 3.700.000 de capete la 4.800.000 de capete, numărul porcinelor a crescut de la 2.500.000 la 5.600.000 de capete.

Scoţînd în evidenţă progresele realizate în agricultură în cursul primului plan cincinal, trebuie să spunem că producţia medie la hectar la principalele culturi, producţia agricolă globală şi producţia agricolă-marfă nu cresc pe măsura condiţiilor tehnice-materiale create de regimul democrat-popular, a condiţiilor naturale de climă şi de sol şi a capacităţii creatoare dovedite de oamenii muncii din agricultură.

Predominarea la sate a micii producţii de mărfuri, ritmul încet al dezvoltării sectorului socialist în agricultură faţă de creşterea industriei socialiste au devenit o frînă nu numai în dezvoltarea forţelor de producţie în agricultură, ci şi în calea dezvoltării mai departe a industriei socialiste şi a economiei naţionale în general. Transformarea socialistă a agriculturii este o necesitate obiectivă pentru realizarea reproducţiei socialiste lărgite pe ansamblul economiei naţionale şi pentru dezvoltarea armonioasă a tuturor ramurilor economiei.

Rezolvarea deplină a problemei cerealelor-marfă şi a aprovizionării îmbelşugate a populaţiei cu produse agricole, creşterea continuă a nivelului de trai al ţărănimii muncitoare, asigurarea industriei cu materii prime nu sînt posibile fără trecerea de la mica producţie ţărănească la marea gospodărie agricolă socialistă, capabilă să folosească pe deplin tehnica nouă şi agrotehnica înaintată şi să dea o mare cantitate de produse agricole-marfă.

Organele şi organizaţiile de partid şi de stat, deşi desfăşoară o largă şi rodnică muncă politică pentru obţinerea unor recolte bogate, privesc sarcina dezvoltării agriculturii mai mult

din punct de vedere al îndeplinirii la timp şi în bune condiţii a muncilor agricole. Sarcinile luptei pentru dezvoltarea agriculturii şi sarcinile luptei pentru transformarea socialistă a agriculturii nu sînt însă două lucruri diferite, care ar putea fi separate una de alta, ci sînt două aspecte ale aceleiaşi probleme.

Manifestarea cea mai dăunătoare pentru întreaga muncă a partidului pe tărîmul construirii bazei economice a socialismului o constituie tendinţa unor organe de partid şi de stat de a lăsa ca transformarea socialistă a agriculturii să meargă de la sine. Aceste organe nu desfăşoară o muncă politică şi organizatorică sistematică, răbdătoare, bazată pe exemple concrete, pentru a-i lămuri şi convinge pe ţăranii muncitori să-şi unească gospodăriile individuale în întovărăşiri agricole, gospodării colective şi alte forme de cooperare în producţia agricolă.

În regiunile în care s-au aplicat cu mai multă consecvenţă măsurile prevăzute de rezoluţia plenarei din martie 1949, acolo unde comitetele regionale de partid au desfăşurat o muncă politică perseverentă, dovedind mai multă pricepere şi iniţiativă, şi unde au luat măsuri organizatorice corespunzătoare, s-au obţinut rezultate deosebit de importante şi instructive pentru toate regiunile ţării. Astfel, în regiunea Constanţa au intrat în gospodăriile colective şi în întovărăşiri 46,8% din numărul gospodăriilor de ţărani muncitori, iar peste 66% din suprafaţa arabilă aparţine sectorului socialist al agriculturii, care a devenit preponderent ca suprafaţă arabilă.

Superioritatea gospodăriilor colective şi a întovărăşirilor este oglindită de faptul că producţia lor creşte mereu întrecînd sistematic pe aceea a gospodăriilor ţărăneşti individuale mici şi mijlocii. Sînt grăitoare în această privinţă unele cifre medii comparative.

Iată cum au crescut pe întreaga regiune Cluj recoltele medii de porumb ale gospodăriilor colective şi ale sectorului individual în ultimii ani: în 1952 gospodăriile colective — 900 kg la hectar, sectorul individual — 537 kg; în 1953 gospodăriile colective — 2.024 kg, sectorul individual — 1.355 kg; în 1954 (care a fost un an agricol cu greutăţi climaterice) gospodăriile

colective — 1.462 kg, sectorul individual — 1.108 kg; în 1955 gospodăriile colective — 2.851 kg, sectorul individual — 2.624 kg.

În raionul Sînnicolaul Mare, între sectorul socialist și cel individual sînt următoarele diferențe:

la grîu	— 1.626 kg față de 1.220 kg
la porumb	— 3.077 kg față de 2.600 kg
la sfeclă de zahăr	— 19.252 kg față de 15.000 kg

Superioritatea formelor socialiste de producție agricolă își găsește expresia nu numai în recoltele mai mari, ci și în veniturile pe care le împart membrilor lor și care întrec cu mult pe acelea ale țăranilor muncitori cu gospodării individuale.

Iată o comparație între veniturile unui țăran colectivist — Alexandru N. Anghel din gospodăria agricolă colectivă „Olga Bancic", raionul Urziceni — și un țăran individual, fruntaș al recoltelor bogate — Ion Tache — din aceeași comună. Primul, pentru zilele-muncă lucrate cu cei 4 membri ai familiei, a primit: 3.400 kg de grîu, 5.950 kg de porumb, 595 kg de fasole, 330 kg de secară, 250 kg de ceapă, 250 kg de cartofi, 2.550 kg de zarzavaturi, 347 kg de orz, 5.950 kg de furaje, 76 de litri de ulei, 28 kg de brînză, 9,60 kg de lînă și 1.700 de lei. Ion Tache, avînd tot 4 membri de familie, a recoltat de pe suprafața sa de 4 hectare: 2.250 kg de grîu, 3.600 kg de porumb, 560 kg de orz, 360 kg de floarea-soarelui, 512 kg de tutun.

Valoarea în lei a produselor obținute de colectivist este de 20.289 de lei — de individual 17.398 de lei. Dar țăranul individual a mai avut în plus cheltuieli pentru sămînță, reparații ale uneltelor, întreținerea animalelor de muncă, cote, impozit, în valoare totală de 5.812 lei. Astfel, veniturile sale reale sînt de numai 11.586 de lei — aproape jumătate cît ale țăranului colectivist.

În toate regiunile sînt condiții favorabile unui ritm mai accelerat al transformării socialiste a agriculturii. În regiunea Pitești, de pildă, sînt aproape 5.000 de cereri ale țăranilor muncitori, dintr-un număr de 300 de sate, pentru crearea de noi întovărășiri agricole și gospodării colective, sau pentru intrarea

în cele existente; în regiunea Iaşi sînt peste 2.000 de cereri, în regiunea Craiova peste 1.800, şi asemenea exemple se pot da din întreaga ţară.

Sînt numeroase cazuri cînd organele de partid şi de stat, după ce au obţinut rezultate bune la constituirea unor gospodării agricole colective, întovărăşiri sau asociaţii simple de producţie agricolă, în loc să intensifice ajutorul şi îndrumarea concretă de zi cu zi pentru întărirea economică-organizatorică a acestora, le lasă la voia întîmplării, să se descurce cum pot în problemele noi ale gospodăririi şi organizării producţiei.

Gospodăriile colective, care nu sînt ajutate şi îndrumate, bat pasul pe loc, nu se dezvoltă, fondurile lor indivizibile şi avutul lor obştesc nu cresc, iar colectiviştii nu îşi pot spori veniturile pe măsura posibilităţilor create de munca în colectiv.

Gospodăriile colective bine îndrumate pun pe primul plan grija pentru sporirea fondurilor indivizibile şi dezvoltarea multilaterală a gospodăriei. Gospodăria colectivă „Gheorghe Doja" din comuna Borş, regiunea Oradea, de pildă, şi-a sporit fondurile indivizibile pînă la mai mult de 1.000.000 de lei, ceea ce i-a permis să-şi dubleze şeptelul, ajungînd astăzi să aibă 47 de vaci, 37 de boi, 147 de porci, 79 de cai şi multe alte animale şi păsări. Aceasta a avut ca urmare creşterea veniturilor în natură şi în bani ale colectiviştilor.

Trebuie să ducem în rîndurile colectiviştilor o muncă neobosită pentru a-i convinge cu exemple concrete că izvorul principal al sporirii veniturilor lor este avutul obştesc, fondul indivizibil cu care gospodăria colectivă trebuie să cumpere animale de rasă, să ridice construcţii noi, să facă lucrări de ameliorare, irigaţii şi altele.

Întărirea economică-organizatorică a gospodăriilor colective şi mărirea veniturilor colectiviştilor au o înrîurire puternică asupra ţăranilor muncitori individuali şi asupra celor care fac parte din forme inferioare de cooperare în producţia agricolă, şi în special din întovărăşiri, influenţîndu-i să treacă spre forme superioare. Nu este întîmplător că într-un număr de cîteva zeci de întovărăşiri agricole ţăranii muncitori din proprie

inițiativă au trecut la forme de organizare a muncii și de repartizare a veniturilor apropiate de cele din gospodăriile colective. Astfel, de pildă, întovărășirea agricolă din satul Ulești, raionul Urziceni, întovărășirea agricolă din satul Axente Sever, raionul Mediaș, ș.a. au îmbinat practica repartizării veniturilor după întinderea de teren adusă în întovărășire și după zile-muncă.

Asemenea inițiative trebuie încurajate, date drept pildă celorlalte întovărășiri agricole și sprijinite să se dezvolte spre forme superioare, spre gospodăria colectivă.

Fără îndoială că am fi fost mult mai departe în construirea socialismului la sate dacă timp îndelungat nu ar fi fost neglijate formele simple de asociere și într-ajutorare în muncă ale țăranilor muncitori.

Punînd un accent deosebit de puternic pe munca politică pentru dezvoltarea întovărășirilor agricole și a gospodăriilor colective existente și organizarea altora noi, trebuie, în același timp, să punem capăt atitudinii de desconsiderare a formelor simple de cooperare în producția agricolă, forme intermediare, care conving masele largi de țărani muncitori de avantajele muncii în comun și le înlesnesc pașii pe drumul agriculturii socialiste.

In satele noastre există unele forme de ajutorare reciprocă ale țărănimii muncitoare, născute din necesitatea țăranilor cu gospodării mici și mijlocii de a se ajuta între ei la muncile agricole. Ele sînt alcătuite, în cea mai mare parte, după criterii de înrudire sau vecinătate a țăranilor muncitori și sînt bazate pe libera înțelegere și deplina libertate a fiecăruia de a hotărî dacă și cu cine anume să se într-ajutoreze. Activiștii de partid și de stat trec de multe ori pe lîngă ele fără să le observe, fără să aprecieze însemnătatea acestor inițiative ale maselor de țărani muncitori.

Pe măsura muncii politice depuse de partid și a creșterii conștiinței țăranilor muncitori, ele se pot dezvolta spre forme superioare de cooperare în producția agricolă.

In multe comune țăranii muncitori au desființat haturile

între mai multe terenuri învecinate, alcătuind tarlale pentru a contracta cu S.M.T.-ul lucrări agricole pe suprafețe unite.

Deosebit de instructivă în această privință este experiența din regiunea Galați.

Încă în anii 1947—1948, datorită muncii politice depuse de organizațiile de partid, o parte din țăranii muncitori din raioanele Bujoru, Galați, Filimon Sîrbu, Călmățui au desființat haturile și au constituit tarlale pentru a folosi tractoarele și mașinile agricole ale S.M.T.-ului. Încă din primul an ei au obținut recolte mult mai mari decît înainte, deoarece suprafețele întinse ale tarlalelor au făcut cu putință să se lucreze mai spornic, cu mașini și tractoare; s-au putut aplica metode agrotehnice avansate, iar prin desființarea haturilor fiecare țăran muncitor a cîștigat o suprafață de teren care i-a adus, de asemenea, un plus de recoltă. În același timp, datorită faptului că pe terenurile în pantă s-a arat numai pe curba de nivel, a fost oprit, în mare măsură, procesul dăunător de eroziune a solului.

Este semnificativ că tarlalizarea s-a extins împotriva părerii exprimate de unii specialiști din Ministerul Agriculturii și Silviculturii și de unii tovarăși din aparatul de partid care nu au înțeles că aceasta se datorește dorinței și interesului țăranilor muncitori de a folosi tractoarele și mașinile agricole ale statului.

În anii următori, Comitetul regional de partid Galați a desfășurat o largă muncă de popularizare a acestei experiențe. Din cele 8 raioane ale regiunii Galați, 5 raioane sînt astăzi complet tarlalizate, iar în celelalte raioane tarlalizarea cuprinde 50—80% din gospodăriile individuale țărănești. În fiecare sat sînt cîteva tarlale mari — pentru porumb, grîu și alte culturi. Foarte mulți țărani muncitori formează grupe de într-ajutorare pe vecinătăți în cadrul tarlalelor și se ajută între ei la muncile agricole.

Rezultatele obținute pe tarlale de țăranii muncitori arată ele însele avantajele tarlalizării: în raionul Călmățui s-a recoltat în anul acesta o producție medie pe hectar de 1.795 kg de grîu și 2.680 kg de porumb la hectar; în raionul Brăila 1.596 kg de grîu

şi 2.710 kg de porumb în medie la hectar; în raionul Filimon Sîrbu 1.572 kg de grîu şi 2.800 kg de porumb în medie la hectar.

Toate acestea au contribuit ca veniturile ţăranilor muncitori şi nivelul lor de trai să crească necontenit.

Experienţa tarlalizării din regiunea Galaţi şi a asocierii ţăranilor muncitori pentru a lucra în comun pămîntul, cu maşinile şi tractoarele statului, merită a fi studiată şi răspîndită în toate regiunile, potrivit cu particularităţile fiecăreia din ele.

Deosebit de instructiv şi de sugestiv este faptul că în această regiune, datorită muncii desfăşurate de organizaţiile de partid, 37% din numărul gospodăriilor individuale ale ţăranilor muncitori au intrat în gospodării colective şi întovărăşiri, care cuprind aproape 31% din suprafaţa arabilă a regiunii. În 1955 regiunea este fruntaşă pe ţară la îndeplinirea la timp şi în bune condiţii a muncilor agricole şi a obligaţiilor către stat. *(Aplauze)*.

Dacă organele şi organizaţiile de partid din regiunea Galaţi nu se vor lăsa cuprinse de ameţeală de pe urma realizărilor obţinute şi vor folosi experienţa cîştigată pentru ridicarea la un nivel mai înalt a muncii politice-organizatorice, ţăranii muncitori din această regiune vor trece în masă în cooperativele de producţie agricolă.

Dacă rezultatele obţinute în regiunea Galaţi sînt îmbucurătoare, nu acelaşi lucru se poate spune despre regiunea Timişoara.

În această regiune gospodăriile colective şi întovărăşirile agricole cuprind 13,9% din totalul gospodăriilor ţăranilor muncitori şi 17,3% din totalul suprafeţei arabile; regiunea rămîne în urmă la îndeplinirea muncilor agricole; producţia medie la hectar în 1955 a fost de numai 820 kg la grîu şi 1.386 kg la porumb.

Pe lîngă unele cauze obiective, această stare de lucruri se datoreşte şi unor greşeli săvîrşite de organele regionale la comasarea pămîntului în vederea constituirii de întovărăşiri agricole şi de gospodării colective. Comitetele executive ale Sfaturilor populare nu şi-au respectat întotdeauna obligaţia de a da

în schimb țăranului muncitor individual pămînt corespunzător terenului ce i-a aparținut și, mai ales, au făcut prea dese schimburi de terenuri.

Numeroase terenuri ale țăranilor muncitori din comunele Jimbolia, Peciu, Cărpiniș, Libling ș.a. au fost schimbate de cîte 3—4 ori, iar unele de 5—6 ori. Drept urmare, a slăbit interesul acestor țărani muncitori de a lucra bine pămîntul; aceasta a avut influență negativă asupra producției agricole, deși pămîntul din regiune este fertil, iar țărănimea harnică și pricepută.

Partidul a atras atenția, în repetate rînduri, că la constituirea de noi întovărășiri și gospodării colective munca politică desfășurată de organizațiile de partid trebuie să ducă, pe cît posibil, la unirea țăranilor muncitori care au loturi apropiate sau învecinate, pentru a se înlesni comasarea și a se evita schimbările numeroase de terenuri. Dacă sînt totuși cazuri cînd în perimetrul comasării intră și terenuri ale unor țărani muncitori care încă nu s-au hotărît să se înscrie în întovărășire sau în gospodăria colectivă, schimbul de teren să se facă în bună înțelegere cu aceștia, astfel încît să nu fie dezavantajați.

Partidul nostru a dus și duce față de țărănimea muncitoare cu gospodărie individuală o politică de sprijinire necontenită pentru sporirea producției agricole, pe baza cointeresării ei materiale și a ridicării nivelului ei de trai material și cultural.

Datorită acestui sprijin crește încrederea oamenilor muncii de la sate în politica partidului, se întărește alianța clasei muncitoare cu țărănimea muncitoare.

Gospodăriile țărănești mici și mijlocii mai au rezerve și posibilități de sporire a producției agricole. Dar oricît de harnic ar fi țăranul individual și oricît de mare ar fi ajutorul statului, gospodăria individuală a țăranului muncitor nu are decît posibilități limitate de sporire a producției agricole. Gospodăria agricolă mică și răzlețită nu permite exploatarea rațională a pămîntului și folosirea deplină a utilajului mecanizat, nu poate asigura țăranului muncitor și familiei sale o viață îmbelșugată și civilizată.

Numai unirea liber consimțită a țăranilor muncitori în întovărășiri sau în forma superioară a cooperării în producție, gospodăriile agricole colective, deschide țăranului muncitor drumul marilor recolte, drumul spre bunăstare și belșug. *(Aplauze puternice, îndelungate).*

Tovarăși,

In sînul țărănimii au avut loc în cursul ultimilor ani schimbări însemnate în structura de clasă, de care trebuie neapărat să ținem seama în aplicarea politicii partidului nostru.

După datele registrului agricol al Sfaturilor populare comunale, tabloul structurii sociale actuale a satului se prezintă în felul următor :

Membri ai gospodăriilor agricole colective	5,5%
Membri ai întovărășirilor agricole	5,8%
Proletari agricoli	sub 1 %
Țărani muncitori cu gospodărie mică	45,2%
Țărani muncitori cu gospodărie mijlocie	40,5%
Chiaburi	2,0%

In timp ce greutatea specifică a numărului gospodăriilor mici a scăzut de la 57%, cît era în 1948, la 45,2%, greutatea specifică a numărului mijlocașilor a crescut de la 34% la 40,5%. După datele echipelor monografice, scăderea greutății specifice a numărului gospodăriilor mici și creșterea greutății specifice a numărului de mijlocași este mult mai puternică. Aceasta arată că țăranul mijlocaș devine din ce în ce mai mult figura centrală a satului, că importanța sa ca producător de produse agricole-marfă crește.

Politica partidului nostru față de țărănime în perioada de trecere de la capitalism la socialism a fost definită de Comitetul Central în plenara din 3—5 martie 1949, pe baza cunoscutei teze leniniste : „sprijină-te pe țărănimea săracă, organizează alianța trainică cu țăranul mijlocaș, nu înceta nici o clipă lupta împotriva chiaburimii".

În aplicarea politicii de clasă la sate, unii tovarăşi au tendinţa să uite că sprijinul nostru la sate este ţărănimea cu gospodărie mică şi nu fac totul ca s-o atragă în activitatea politică, în conducerea treburilor obşteşti, în întovărăşiri agricole şi gospodării colective.

Unele organe de partid şi comitete executive ale Sfaturilor populare nu desfăşoară o muncă politică perseverentă, sistematică pentru a întări alianţa cu ţăranul mijlocaş, pentru a-l ajuta să-şi învingă şovăiala şi a-l atrage în cooperative, unde să-şi valorifice în condiţii avantajoase produsele agricole şi pentru a-l apropia de formele de producţie socialiste.

Mai sînt cazuri de confundare a mijlocaşului cu chiaburul în aplicarea măsurilor de îngrădire.

Trebuie avut în vedere că în perioada de trecere de la capitalism la socialism, în timp ce din masa ţărănimii sărace se ridică un număr din ce în ce mai mare în rîndurile mijlocaşilor, unii dintre mijlocaşi — sub acţiunea legilor obiective de dezvoltare a micii producţii de mărfuri — intră în rîndurile chiaburilor ca elemente capitaliste noi. In acelaşi timp unele elemente capitaliste de la sate decad din situaţia de chiaburi, căci politica de îngrădire are ca rezultat inevitabil înlăturarea unor elemente capitaliste.

Plenara din martie 1949 a arătat că hotărîtor pentru a deosebi pe ţăranul muncitor de chiabur este faptul dacă principala sursă de venituri a gospodăriei provine din munca proprie sau provine din exploatarea muncii străine. Dar a stabili aceasta cere o analiză minuţioasă a tuturor relaţiilor de producţie şi de schimb ale gospodăriei, întrucît formele de exploatare sînt adesea foarte bine camuflate. De aceea, acţiunea de îngrădire a chiaburimii poate fi dusă cu succes numai împreună şi cu sprijinul maselor largi ale ţărănimii muncitoare.

Pe lîngă angajarea de către chiaburi a muncitorilor agricoli ca salariaţi, o formă de exploatare destul de răspîndită la sate este darea în arendă de terenuri de către chiaburi.

Lipsa unei reglementări a angajării forţei de muncă şi a arendării pămîntului de către chiaburi înlesneşte acestora să ex-

ploateze pe țăranii muncitori și să se sustragă de la măsurile de îngrădire, de la predarea cotelor obligatorii către stat. Această situație va trebui îndreptată prin reglementarea în interesul muncitorilor agricoli, al țăranilor muncitori și al statului democrat-popular a angajării forței de muncă și dării în arendă a pămîntului de către elementele capitaliste de la sate.

În urma criticii aduse de plenara din august 1953 a C.C. al partidului unor greșeli săvîrșite în aplicarea politicii de stimulare materială a țărănimii muncitoare, au fost luate o serie de măsuri care au dus la îmbunătățirea sistemului de colectare și a sistemului de achiziționare și contractări la produsele agricole. Aceste măsuri au dat rezultate pozitive pe linia sporirii producției agricole globale și a producției agricole-marfă.

Scopul politicii de cointeresare materială a țărănimii muncitoare este creșterea producției agricole-marfă, întărirea alianței clasei muncitoare cu țărănimea muncitoare și stimularea țărănimii muncitoare pentru a trece pe drumul agriculturii socialiste, pe baza interesului ei material și a liberului ei consimțămînt. Lenin a arătat că opera de construire a socialismului durează un șir lung de ani și că în această perioadă economia socialistă trebuie construită „nu direct pe bază de entuziasm, ci — cu ajutorul entuziasmului stîrnit de Marea Revoluție — pe bază de interes personal, de cointeresare personală".

Politica de cointeresare materială trebuie să stimuleze interesele țăranului muncitor de a obține cea mai mare parte a veniturilor sale prin vînzarea către stat a produselor.

Avantajele cointeresării materiale trebuie acordate în primul rînd gospodăriilor colective și întovărășirilor agricole, pentru întărirea și dezvoltarea lor, asociațiilor simple de producție agricolă și celorlalte forme de cooperare simplă, pentru dezvoltarea lor spre forme superioare.

Tovarăși,

Obiectivul principal în agricultură în cel de-al doilea plan cincinal este creșterea considerabilă a producției agricole-marfă, și în primul rînd creșterea producției-marfă provenite din sec-

torul socialist al agriculturii. La sfîrşitul celui de-al doilea plan cincinal, cantitatea de produse agricole-marfă provenită din sectorul socialist al agriculturii va trebui să fie de 60—70% din întreaga producţie-marfă agricolă.

Condiţia hotărîtoare pentru avîntul tuturor ramurilor producţiei agricole — în special al creşterii animalelor — o constituie dezvoltarea considerabilă a producţiei de cereale-marfă. Pînă la sfîrşitul celui de-al doilea plan cincinal trebuie să ajungem la o producţie anuală de *cel puţin 15.000.000 de tone de cereale, din care grîu şi secară cel puţin 5.500.000 de tone*. Sporirea producţiei totale de cereale trebuie şi poate fi obţinută prin sporirea producţiei la hectar şi prin sporirea suprafeţelor cultivate cu porumb, astfel încît să se ajungă în 1960 la o suprafaţă de cca. 4.000.000 ha cultivate cu porumb şi la o producţie anuală de cca. 8.000.000—9.000.000 de tone de porumb.

In cursul celui de-al doilea plan cincinal trebuie să obţinem sporuri însemnate de producţie la cartofi, sfeclă de zahăr, legume, bumbac, floarea-soarelui, cînepă şi in pentru fuior, pentru aprovizionarea cu materii prime a filaturilor de in şi cînepă care vor intra în funcţiune în al doilea cincinal etc.

O mare atenţie trebuie să acordăm în cursul anilor următori viticulturii şi pomiculturii, una din marile bogăţii ale ţării. Viile ocupă o suprafaţă de 227.000 ha, din care 28.500 ha sînt ale statului.

Condiţiile de climă şi sol din ţara noastră sînt deosebit de favorabile unor soiuri superioare de viţă, care dau vinuri alese prin gustul şi buchetul lor natural, cum sînt : Grasa de Cotnari, Feteasca şi Riesling de Tîrnave, vinul licoros de Murfatlar şi altele. La fel de valoroase sînt şi fructele care se obţin din diferite specii şi soiuri de pomi fructiferi.

Datorită politicii partidului de cointeresare materială a viticultorilor la refacerea patrimoniului viticol şi la creşterea producţiei, plantaţiile de vii au dat anul acesta o recoltă care depăşeşte recoltele anuale din ultimii 25 de ani. Gospodăria de stat Apoldul, raionul Sebeş, a obţinut în medie pe 771 ha vie cîte 8.000 kg de struguri la hectar, iar brigada viticolă con-

dusă de Cherst Maria a obţinut o producţie medie de 14.325 kg de struguri pe parcela sa de 40 ha.

Gospodăria agricolă colectivă „Steaua roşie", satul Pădureni, raionul Focşani, cu 110 familii, cultivînd 150 ha teren, din care 60 ha vie, a obţinut în 1955 în medie 5.470 kg de struguri la hectar, împărţind pentru fiecare zi-muncă 43 de lei, $^1/_2$ litru de vin, 1,375 kg de grîu şi alte produse alimentare.

Colectivistul Nicolaie Leuşteanu de la această gospodărie a primit pentru zilele-muncă efectuate 27.704 lei (rezultaţi numai din vînzarea vinului), 340 de litri de vin, 985 kg de grîu şi alte produse alimentare.

Exemplul viu al gospodăriei agricole colective „Steaua roşie" din satul Pădureni, al colectivistului Nicolaie Leuşteanu şi al multor altor colectivişti din ţară constituie un îndemn de urmat pentru ţăranii muncitori din raioanele de deal de a se uni de bunăvoie în gospodării colective, pomicole şi viticole, punînd în valoare aceste terenuri, care asigură venituri de cel puţin 8 ori mai mari decît culturile de cereale.

Pentru dezvoltarea mai departe a pomiculturii şi viticulturii este necesar să se elaboreze un plan de replantare a viilor şi livezilor îmbătrînite, de extindere a plantaţiilor de vii şi pomi în toată ţara, şi îndeosebi la gospodăriile de stat şi gospodăriile colective, astfel ca în următorii zece ani să avem 257.500 ha de vii, din care 144.500 ha de vii altoite. Prin aplicarea măsurilor agrotehnice înaintate, producţia globală de struguri trebuie să ajungă în zece ani la cca. 1.300.000 de tone.

Suprafaţa livezilor de pomi în plantaţii masive să crească pînă la 250.000 ha, cu un număr de cca. 50.000.000 de pomi fructiferi, iar suprafaţa cu arbuşti fructiferi să crească pînă la 2.000 ha.

Pentru cultura pomilor răzleţi în jurul caselor, la sate şi oraşe şi pe marginea şoselelor se va asigura producerea a cca. 46.000.000 de pomi, iar arbuştii fructiferi (smeură, agrişe, coacăze şi altele) pentru cca. 12.000 ha. Plantaţiile de nuci se vor extinde pînă la 10.000.000 de pomi.

Recolta globală de fructe în următorii zece ani trebuie să ajungă la 900.000—1.000.000 de tone.

Extinderea plantațiilor de vii și livezi se va face pe seama nisipurilor și terenurilor improprii pentru alte culturi agricole, dîndu-se deosebită atenție plantațiilor de vii și livezi din Dobrogea, Lunca și Delta Dunării.

În ramura creșterii animalelor, deosebit de importantă este dezvoltarea creșterii bovinelor, astfel încît la sfîrșitul anului 1960 să se ajungă la 5.000.000 de capete. Trebuie stimulată în special dezvoltarea creșterii vacilor.

Gospodăriile colective trebuie ajutate să dezvolte creșterea vacilor cu lapte, iar în afară de aceasta, fiecare țăran colectivist să aibă vacă cu lapte proprie în gospodăria lui personală.

Numărul porcilor trebuie să crească în al doilea cincinal pînă la 6.000.000 de capete. O mare însemnătate pentru economia națională o are creșterea oilor. În cursul celui de-al doilea cincinal numărul oilor trebuie să sporească la 15.000.000 de capete, din care 8.000.000 cu lînă fină și semifină.

Ca urmare a sporirii șeptelului, producția totală la principalele produse animale va trebui să ajungă în 1960 la: 1.300.000 de tone de carne în viu, din care carne de porc 600.000 de tone; 25.000.000 hl de lapte de vacă; 34.000 de tone de lînă, din care 20.000 de tone de lînă fină și semifină.

Trebuie să acoperim în al doilea cincinal din producția internă nevoile de lînă fină și semifină, precum și de piei de bovine, care împreună cu produsele sintetice să asigure industriei ușoare materii prime suficiente.

Pentru a asigura dezvoltarea creșterii animalelor și sporirea productivității lor, o mare atenție trebuie acordată dezvoltării bazei de nutreț.

Esențial pentru dezvoltarea economiei naționale și ridicarea nivelului de viață al poporului muncitor este nu numai creșterea producției agricole la hectar, ci și creșterea productivității muncii agricole. Specialiștii din agricultură din țara noastră confundă adeseori producția la hectar cu productivitatea muncii, nu țin seama de condițiile economice în care are loc producția

și termină prin a ne da o producție cu un preț de cost ridicat. Or, nu este tot una dacă la o producție medie la hectar de 2.000 kg de porumb s-au lucrat 35 zile-om la hectar sau numai 10 zile-om. Prețul de cost în agricultură este încărcat de risipa de forță de muncă, de aparatul administrativ umflat din gospodării de stat și S.M.T.-uri, de nivelul încă redus al mecanizării și de utilizarea necompletă a utilajului existent.

Marx, vorbind despre condițiile creșterii fertilității pămîntului, a arătat că „...fertilitatea, deși este o proprietate obiectivă a solului, include totuși întotdeauna din punct de vedere economic o anumită relație, relația față de starea de dezvoltare a chimiei agricole și a mecanizării agriculturii și, în consecință, se modifică o dată cu această dezvoltare"[1]. Sarcina care stă în fața noastră este de a asigura progresul tehnic în agricultură, prin mecanizarea și chimizarea agriculturii, *pentru a spori producția la hectar și productivitatea muncii și a reduce continuu cheltuielile de producție în agricultură.* Dezvoltarea masivă a agriculturii nu poate fi concepută fără mecanizarea principalelor procese de producție din toate ramurile agriculturii. Numărul stațiunilor de mașini și tractoare va crește an de an, astfel că în 1960 va ajunge la cca. 380; rețeaua de stațiuni se va lărgi simțitor în regiunile mari producătoare de cereale: Constanța, Galați, București, Craiova, Timișoara, Arad și altele.

Pînă la sfîrșitul celui de-al doilea plan cincinal, capacitatea parcului de tractoare al S.M.T.-urilor și gospodăriilor de stat se va mări pînă la cca. 37.000 de tractoare convenționale de 15 h.p., din care pentru prășit 17.000; trebuie să se asigure sporirea randamentului anual pe tractor convențional, astfel ca volumul lucrărilor să ajungă în 1960 la peste 12.000.000 ha de arătură normală.

Fiecare S.M.T. trebuie să fie un organizator și îndrumător al producției agricole, un puternic sprijin al statului democrat-

---

[1] *K. Marx:* „Capitalul", vol. III, partea a II-a, E.S.P.L.P. 1955, pag. 620.

popular în lupta pentru transformarea socialistă a agriculturii. Principala sarcină a S.M.T.-urilor este de a acorda un ajutor puternic și nemijlocit întovărășirilor agricole și gospodăriilor colective în sporirea recoltelor prin introducerea asolamentelor raționale și a cuceririlor științei și tehnicii înaintate, de a veni în ajutorul țăranilor muncitori individuali pentru a obține producții mai mari și pentru a-i îndruma spre unirea lor în diferite forme de cooperare socialistă în producție, cale sigură spre ridicarea nivelului de trai și de cultură al maselor țărănești.

În parcul nostru actual de mașini agricole se constată anumite disproporții care determină un decalaj serios între posibilitatea de lucrare a solului și posibilitatea de efectuare a lucrărilor de recoltat. Astfel, la gospodăriile agricole de stat, lucrările de arat, semănat, grăpat se pot executa mecanizat în proporție de 95%, în timp ce lucrările de recoltare a păioaselor se execută cu combinele în proporție de numai 49%. Lipsa combinelor, pe lîngă faptul că scumpește producția, cauzează la recoltare pierderi de peste 15% din producția de grîu. Folosirea combinelor la recoltarea păioaselor în gospodăriile de stat poate da o economie de cca. 60.000 de tone de cereale anual, echivalentă cu costul a cca. 1.500 de combine.

Pentru a se obține recolte mari trebuie să se introducă pe scară largă mecanizarea lucrărilor de însămînțare, îngrijire și recoltare a porumbului, florii-soarelui, cartofului și aplicarea metodelor agrotehnice înaintate și rentabile din punct de vedere economic; să se extindă recoltatul mecanic al sfeclei de zahăr, al plantelor de nutreț și să se mecanizeze pe o scară largă însilozarea nutrețurilor, mulsul vacilor, tunsul oilor și alte lucrări din sectorul zootehnic care necesită un mare volum de muncă.

Paralel cu mecanizarea trebuie să dăm o mare atenție electrificării unor lucrări agricole care cer un volum mare de muncă omenească.

Contribuția gospodăriilor de stat la fondul centralizat al statului nu este pe măsura suprafețelor de care dispun și a utilajului cu care sînt înzestrate; producția lor este nestabilă

de la un an la altul, în loc să se caracterizeze printr-o creştere necontenită.

Este necesar să facem o cotitură hotărîtoare în activitatea gospodăriilor agricole de stat, să trecem la reorganizarea lor pe baza îmbunătăţirii conducerii lor, a specializării lor, a mecanizării şi a aplicării celor mai înaintate metode agrotehnice.

Trebuie să se lichideze caracterul deficitar al multor gospodării agricole de stat, folosirea neraţională a utilajului şi preţul de cost ridicat al principalelor produse agricole din cauza proastei gospodăriri. Gospodăriile agricole de stat trebuie să devină în scurt timp mari producătoare de cereale, legume, struguri, fructe, carne, lapte, lînă, material săditor, seminţe de soi şi animale de prăsilă, gospodării agricole rentabile cu o mare productivitate a muncii, folosind cît mai raţional resursele de care dispun. Aceasta va permite sporirea însemnată a participării gospodăriilor de stat la cantitatea de produse agricole-marfă şi întărirea caracterului gospodăriilor agricole de stat ca model de gospodărie pentru ţăranii muncitori din sectorul socialist şi din sectorul individual.

Pentru îndeplinirea sarcinii de sporire a recoltei de cereale şi de mărire a producţiei principalelor produse animale, o importanţă primordială o are folosirea raţională şi deplină a pămîntului, principalul mijloc de producţie în agricultură.

Se impune ca neîntîrziat să se studieze experienţa îndelungată a ţărănimii locale, a fruntaşilor în cultura plantelor şi, pe baza cercetărilor ştiinţifice, să se întocmească lucrarea de raionare a producţiei agricole.

O sursă importantă de sporire a producţiei agricole, îndeosebi a producţiei de cereale, este valorificarea terenurilor încă nefolosite sau folosite temporar.

În cursul celui de-al doilea cincinal putem să redăm pentru producţia agricolă cca. 100.000 ha în regiunea inundabilă a Dunării, sărăturile pe o întindere de cca. 150.000 ha, cît şi suprafeţele ocupate de nisipuri din Oltenia, din vestul ţării, Bărăgan, sudul Moldovei şi din Delta Dunării.

Prin intensificarea lucrărilor hidroameliorative se vor re-

stabili și lărgi sistemele existente de desecare din Țara Bîrsei și din alte regiuni ale țării. De asemenea, prin lucrări de amenajare, vor fi pregătite terenurile din sudul Moldovei, care vor fi irigate cu apă din bazinul de acumulare de la Bicaz.

Tovarăși,

Din cauza despăduririlor prădalnice din trecut, a exploatării neraționale a solului de către regimul burghezo-moșieresc, eroziunea solului a luat la noi în țară o întindere mare în regiunile cu relief accidentat.

Din cauza procesului de eroziune, statul și poporul muncitor pierd anual mari cantități de produse agricole. Eroziunea nu este un proces static, ci este în mers continuu, amenințînd și alte terenuri dacă nu se iau măsuri eficace.

Stăvilirea eroziunii și restaurarea terenurilor erodate trebuie socotite ca o problemă de stat, iar rezolvarea ei va trebui să înceapă încă în cursul celui de-al doilea plan cincinal.

Recuperarea pentru agricultură a terenurilor cu eroziune puternică se va face prin lucrări ce se vor executa pe etape, folosirea lor făcîndu-se atît prin culturile agricole valoroase, cum este vița de vie, cît și prin plantații silvice.

In lucrările de combatere a eroziunilor un rol important îl au masele largi de țărani muncitori și organele locale de stat, care pot executa numeroase lucrări simple, dar foarte eficace.

În domeniul silviculturii, sarcina noastră în cel de-al doilea plan cincinal este continuarea lucrărilor de împădurire a terenurilor forestiere dezgolite, refacerea pădurilor degradate, împădurirea a cel puțin 600.000 ha de teren forestier și executarea pe scară largă a operațiilor de îngrijire a arboretelor și de refacere a arboretelor slab productive din luncile rîurilor.

Aplicînd măsurile de mecanizare a lucrărilor agricole și de folosire rațională a pămîntului, să avem permanent în vedere că producția agricolă este nemijlocit legată de aplicarea în mod diferențiat a agrozootehnicii înaintate și de introducerea în practica agricolă a cuceririlor științei. Fără agrotehnică și

zootehnică înaintate nu poate fi vorba de obţinerea unui belşug de produse agricole.

Fiecărui petic de pămînt agricol trebuie să i se aplice un complex de lucrări agrotehnice potrivit condiţiilor naturale, cu o succesiune raţională a culturilor şi cu soiuri de seminţe de înaltă producţie adaptate la cerinţele mecanizării avansate.

Pentru asigurarea întăririi şi dezvoltării sectorului socialist în agricultură şi creşterea producţiei agricole este necesar să se îmbunătăţească actualul sistem de planificare a producţiei agricole, care să ţină seama de natura social-economică a gospodăriei ţărăneşti individuale mic-producătoare de mărfuri şi de caracterul cooperatist al întovărăşirilor agricole şi gospodăriilor agricole colective.

Producţia gospodăriilor agricole de stat, obligate de a preda statului întreaga producţie-marfă, va fi planificată pe baza volumului de produse-marfă.

Gospodăriile agricole colective, întovărăşirile agricole, gospodăriile individuale îşi vor organiza producţia pe baza cunoaşterii obligaţiilor către stat şi a propriilor angajamente contractuale de vînzare a produselor, fără să li se fixeze prin plan culturile sau cifrele de producţie. Schimbarea în practica de planificare a agriculturii va stimula interesul material şi iniţiativa producătorilor agricoli în lărgirea producţiei, în folosirea cît mai deplină a tuturor rezervelor şi posibilităţilor pentru a obţine cît mai multe produse la hectar, cu cele mai mici cheltuieli de muncă şi de mijloace.

Tovarăşi,

Sarcinile principale ale partidului în cel de-al doilea plan cincinal în legătură cu transformarea socialistă a agriculturii sînt :

a) Intensificarea muncii politice şi organizatorice pentru crearea, într-un ritm mai accelerat, de noi întovărăşiri agricole şi gospodării colective, cu respectarea strictă a liberului consimţămînt al ţăranilor muncitori ; întărirea şi dezvoltarea gos-

podăriilor colective și întovărășirilor agricole existente; sprijinirea formelor simple de asociere în producția agricolă a țăranilor muncitori în vederea muncii în comun, a contractării în comun, a folosirii mai raționale a mijloacelor proprii și a mașinilor agricole ale statului și îndrumării țăranilor muncitori spre forme superioare de cooperație de producție agricolă.

b) Sporirea producției la hectar și a productivității muncii agricole pe calea progresului tehnic în agricultură, a mecanizării principalelor lucrări în toate ramurile agriculturii.

c) Extinderea suprafețelor cultivabile, dezvoltarea irigațiilor și măsuri pentru conservarea solului împotriva eroziunilor.

d) Scăderea cheltuielilor de producție în agricultură.

e) Dezvoltarea creșterii animalelor și a productivității lor, îmbunătățirea calitativă a șeptelului.

Cu încredere în forțele creatoare ale clasei noastre muncitoare, ale țărănimii muncitoare, vom realiza sarcinile ce stau în fața partidului în opera de transformare socialistă a agriculturii. *(Aplauze vii).*

CIRCULAȚIA MĂRFURILOR

Tovarăși,

În cel de-al doilea plan cincinal comerțul socialist își va lărgi și îmbunătăți activitatea în scopul unei mai bune aprovizionări și deserviri a populației.

Circulația mărfurilor în rețeaua comerțului de stat și cooperatist va ajunge la cca. 45—46 miliarde de lei în anul 1960.

Din totalul mărfurilor desfăcute în 1960, mărfurile industriale vor reprezenta aproximativ 24 miliarde de lei, mărfurile alimentare cca. 14,5 miliarde de lei și alimentația publică peste 7 miliarde de lei.

Industria noastră producătoare de bunuri de larg consum are obligația să dea mai mare atenție calității și aspectului produselor, avînd în vedere cerințele populației. Studierea temeinică a cererii de consum a populației trebuie să stea în centrul

preocupărilor comerţului nostru socialist, pentru asigurarea repartiţiilor de mărfuri potrivit cu nevoile şi gustul populaţiei.

Comerţul socialist va trebui să recepţioneze cu exigenţă mărfurile, să nu admită pătrunderea pe reţeaua de desfacere a unor produse de slabă calitate şi în sortimente necorespunzătoare.

In anii celui de-al doilea plan cincinal va fi lărgită reţeaua comerţului socialist — de stat şi cooperatist —, va fi întărită baza tehnică-materială a comerţului. O atenţie deosebită va trebui acordată amenajării de depozite şi instalaţii frigorifere, precum şi dotării cu frigorifere şi răcitoare a unităţilor comerciale alimentare şi de alimentaţie publică.

Trebuie introdusă folosirea largă în unităţile comerciale a utilajului modern, a mecanismelor simple şi a instrumentelor care uşurează munca personalului comercial şi măreşte productivitatea muncii.

Comerţul de stat şi cooperatist trebuie să ia măsuri pentru reducerea sistematică a cheltuielilor de circulaţie, element important al preţului de vînzare a mărfurilor.

Cum să ne împăcăm cu nivelul actual al cheltuielilor de circulaţie, care reprezintă aproape 11% în comerţul de stat (în reţeaua Ministerului Comerţului Interior 9,4%) şi peste 10% în cel cooperatist ?

Este timpul ca organizaţiile comerciale să pună capăt situaţiei grave care persistă în anumite ramuri ale comerţului şi cooperaţiei în ce priveşte folosirea şi păstrarea mărfurilor în bune condiţii şi să lupte cu hotărîre împotriva risipei, furturilor şi daunelor de tot felul. Va trebui să se dezvolte larg controlul obştesc asupra comerţului, în vederea apărării intereselor oamenilor muncii.

Volumul mărfurilor industriale desfăcute prin reţeaua de la sate a crescut considerabil. Totuşi rezultatele în domeniul valorificării produselor agricole sînt insuficiente, cooperaţia rămînînd mult în urmă faţă de posibilităţile mereu crescînde ale ţărănimii muncitoare şi faţă de cerinţele economiei naţionale.

Trebuie acordată atenţia cuvenită comerţului practicat pe piaţă de micii producători, care în etapa actuală deţin încă un

rol important în aprovizionarea populației. Comerțul micilor producători poate fi îndrumat astfel încît să contribuie la o mai bună aprovizionare a oamenilor muncii de la orașe.

Un rol important în desfășurarea comerțului socialist revine Sfaturilor populare, care au sarcina să asigure în cadrul fiecărei regiuni circulația mărfurilor prin îmbunătățirea planificării locale a comerțului de stat și întărirea descentralizării comerțului de stat și cooperatist, pentru o cît mai bună aprovizionare a oamenilor muncii.

Dezvoltarea comerțului nostru la nivelul cerințelor ce i se pun cere o muncă serioasă de ridicare a nivelului profesional și cultural al lucrătorilor din comerț, de sporire a exigenței lor față de industria producătoare a bunurilor de consum la recepționarea calitativă a mărfurilor.

Sarcini importante stau în cursul celui de-al doilea plan cincinal în fața *sistemului nostru financiar* și de credit, care trebuie să aplice întocmai politica partidului și guvernului în ce privește finanțarea întregii activități economice, a acțiunilor social-culturale, asigurarea bugetelor anuale excedentare și întărirea mai departe a leului.

Ministerul de Finanțe trebuie să lupte pentru un regim sever de economii, pentru controlul prin leu al economiei, pentru creșterea rentabilității socialiste a întreprinderilor. Comisiei Controlului de Stat îi revine un rol important în lupta împotriva birocratismului și umflării aparatului de stat, pentru întărirea disciplinei de plan și financiare, pentru dezvoltarea simțului de răspundere în gospodărirea avutului obștesc. Ea trebuie să-și îndrepte mai mult atenția spre problemele producției, descoperirii și mobilizării rezervelor interne ale întreprinderilor, sporirii productivității muncii și reducerii prețului de cost.

În cursul perioadei 1956—1960, R.P.R. va dezvolta *relațiile sale economice externe*: colaborarea economică și ajutorul reciproc cu țările prietene, precum și schimburile de mărfuri cu toate țările, asigurînd o balanță de plăți echilibrată. O atenție deosebită va trebui acordată creșterii greutății specifice a exportului de mărfuri fabricate.

SARCINILE CELUI DE-AL DOILEA CINCINAL IN DOMENIUL CREŞTERII VENITULUI NAŢIONAL ŞI A NIVELULUI DE TRAI MATERIAL ŞI CULTURAL

În 1960 venitul naţional va fi cu cca. 50% mai mare decît în 1955 şi va fi produs în proporţie de cca. 85% în sectorul socialist al economiei, ca urmare a creşterii rapide a industriei şi transformării socialiste a agriculturii.

Din venitul naţional, aproximativ trei sferturi se vor destina pe întreaga perioadă 1956—1960 pentru fondul de consum, mai ales pentru consumul oamenilor muncii de la oraşe şi sate, iar un sfert pentru fondul de acumulare (creşterea fondurilor fixe, productive şi neproductive, a fondurilor circulante din economia naţională şi creşterea rezervelor statului).

Salariul mediu şi veniturile băneşti ale muncitorilor, tehnicienilor şi funcţionarilor vor continua să crească, iar preţurile la bunurile de larg consum se vor reduce treptat, ca urmare a creşterii productivităţii muncii şi reducerii preţului de cost. *Salariul real al muncitorilor, tehnicienilor şi funcţionarilor urmează să crească pînă în 1960 cu cca. 30% faţă de 1955. Veniturile reale ale ţărănimii muncitoare vor creşte atît ca urmare a sporirii producţiei şi productivităţii muncii în agricultură, cît şi prin economiile ce le va realiza de pe urma reducerii preţurilor cu amănuntul.*

Partidul şi guvernul vor acorda o grijă deosebită pentru continua dezvoltare şi înflorire a culturii, pentru dezvoltarea învăţămîntului, ocrotirii sănătăţii şi odihnei oamenilor muncii de la oraşe şi sate. Cheltuielile social-culturale ale statului vor asigura satisfacerea din ce în ce mai deplină a cerinţelor culturale, de învăţămînt, sanitare şi a altor cerinţe ale poporului nostru.

In domeniul culturii, pe lingă realizarea unor obiective centrale, printre care Teatrul Naţional din Bucureşti, o atenţie deosebită se va da dezvoltării culturii în cadrul regiunilor şi raioanelor, mărindu-se în acest scop sumele alocate Sfaturilor popu-

lare pentru construirea şi terminarea de cămine culturale, teatre, cinematografe şi muzee.

În domeniul învăţămîntului se vor construi şcoli noi şi clase, pentru ca pînă la sfîrşitul cincinalului să cuprindem cea mai mare parte a şcolarilor la cursurile de 7 ani, astfel ca la începutul celui de-al treilea cincinal toţi copiii Patriei noastre să urmeze şcoala de 7 ani. *(Vii aplauze).* Pentru ridicarea nivelului cultural şi ştiinţific al tineretului nostru şi îmbunătăţirea formării de cadre noi necesare dezvoltării economiei şi culturii, se va perfecţiona conţinutul învăţămîntului mediu şi superior.

În domeniul ocrotirii sănătăţii oamenilor muncii şi a copiilor se va lărgi reţeaua sanitară, care va primi 6.000 de medici şi 12.000 de cadre tehnice noi. Faţă de 1955, cheltuielile pentru sănătate, odihnă şi pensii vor fi cu 40—50% mai mari în 1960.

În domeniul educaţiei fizice şi al sportului se vor crea noi baze sportive, în special în regiuni şi raioane.

Se vor îmbunătăţi serviciile comunale şi de deservire a populaţiei. Avînd în vedere rămînerea în urmă din primul cincinal, în perioada 1956—1960 se vor construi cel puţin 2.500.000 m² suprafaţă locuibilă pentru oamenii muncii.

În cel de-al doilea plan cincinal trebuie să înfăptuim *o creştere calitativă a întregii activităţi economice, ridicînd productivitatea muncii, obţinînd o reducere simţitoare a cheltuielilor de producţie şi circulaţie. Trebuie să mărim rentabilitatea întreprinderilor de stat, industriale, de transport şi agricole, precum şi a unităţilor cooperatiste, pentru a folosi din plin resursele economiei noastre şi a realiza o viaţă tot mai îmbelşugată poporului nostru muncitor.*

Sîntem convinşi că, în anii ce vor urma, Patria noastră, Republica Populară Romînă, va fi tot mai puternică şi înfloritoare, iar poporul nostru muncitor va lupta cu şi mai multă hotărîre, cu şi mai mult entuziasm şi patriotism pentru îndeplinirea celui de-al doilea plan cincinal. *(Aplauze puternice, prelungite).*

III

PARTIDUL

Tovarăşi,

Victoriile de însemnătate istorică obţinute în construirea socialismului sînt opera eroicei noastre clase muncitoare, a aliatei sale de nădejde, ţărănimea muncitoare, a intelectualităţii credincioase poporului, a maselor de milioane ale poporului, conduse de partid. S-a confirmat în mod strălucit teza leninistă după care forţa partidului constă în legătura lui indisolubilă cu poporul, forţa poporului constă în unirea lui strînsă în jurul partidului. *(Aplauze furtunoase, prelungite)*.

Justeţea politicii partidului îşi are izvorul în faptul că această politică se întemeiază pe învăţătura atotbiruitoare a lui Marx, Engels, Lenin. In întreaga sa activitate, partidul nostru se inspiră din istorica experienţă a P.C.U.S., primul partid revoluţionar de tip nou care a condus în mod victorios clasa muncitoare şi poporul in lupta pentru transformarea socialistă a societăţii. Partidul nostru studiază cu perseverenţă această experienţă uriaşă şi o aplică în mod creator în împrejurările istorice concrete ale ţării noastre.

In cei aproape 35 de ani de existenţă, partidul nostru a acumulat o bogată experienţă în lupta grea dusă împotriva exploatării burghezo-moşiereşti, împotriva dictaturii fasciste, în condiţiile ilegalităţii şi ale terorii sîngeroase, pentru făurirea alianţei clasei muncitoare cu ţărănimea, pentru făurirea şi consolidarea statului democrat-popular. *(Aplauze vii)*.

Partidul nostru s-a întărit cu forţe noi, călite în focul ciocnirilor de clasă, în bătăliile pentru consolidarea puterii populare. In rîndurile sale au intrat sute de mii de muncitori, ţărani muncitori, intelectuali, încercaţi la şcoala vieţii şi luptei revoluţionare.

Noii membri de partid au învăţat de la vechea noastră gardă, formată în condiţiile aspre ale muncii ilegale, dîrzenia în lupta

cu orice fel de greutăți, intransigența față de dușmanii poporului, hotărîrea de a merge pînă la capăt în înfăptuirea politicii partidului. Pentru membrii partidului nostru, slujirea cu credință a poporului este legea supremă a întregii lor vieți. *(Aplauze prelungite)*.

Mobilizînd masele, fiind pentru ele un exemplu însuflețitor, acționînd ca un singur om, *comuniștii au condus poporul nostru din victorie în victorie.*

Elaborînd linia sa politică în diferite etape ale revoluției, partidul nostru a desfășurat o uriașă muncă de lămurire a maselor asupra politicii sale, a dat oamenilor muncii un țel clar, a organizat și îndreptat forțele poporului spre înfăptuirea orînduirii noi, socialiste. Fiecare victorie a sporit încrederea maselor în partid și le-a strîns tot mai puternic în jurul său. Partidul nostru — conducător încercat și de nădejde al poporului, recunoscut și urmat de popor — s-a dovedit la înălțimea misiunii sale istorice. *(Aplauze puternice)*.

Tovarăși,

Tăria partidului nostru constă în unitatea rîndurilor sale, în faptul că el este construit pe bazele ideologice, organizatorice, politice și tactice ale leninismului.

In decursul întregii istorii a partidului s-a dovedit că orice abatere de la linia partidului poartă în sine pericole pentru însăși ființa partidului și că lupta pentru puritatea rîndurilor sale, pentru unitatea sa de monolit este o îndatorire supremă a tuturor membrilor partidului.

Partidul nostru și-a demonstrat tăria de neclintit în fața unor mari încercări ale unității rîndurilor sale și ale coeziunii sale interioare atît în perioada cuceririi și întăririi puterii populare cît și în perioada trecerii la construirea socialismului.

După cum s-a arătat, în perioada luptei duse de forțele democratice, în frunte cu Partidul comunist, pentru instaurarea puterii populare, iar apoi pentru apărarea și dezvoltarea cuceririlor democratice ale poporului, partidele reacțiunii făceau eforturi

desperate pentru a împiedica făurirea și dezvoltarea alianței dintre clasa muncitoare și masele țărănimii, pentru a stăvili ofensiva forțelor populare și a restaura vechea rînduire.

Pentru atingerea acestor scopuri, partidele reacționare recurgeau la toate mijloacele. Ele primeau în rîndurile lor pe membrii organizațiilor fasciste, legionare, organizînd bande teroriste care săvîrșeau acte de violență împotriva forțelor democratice, de felul celor ce au avut loc la uzinele „Malaxa" în februarie 1945, în Piața Palatului la 8 noiembrie 1945, în cursul alegerilor din 1946 etc. O dată cu aceasta, reacțiunea își strecura agenții în organizațiile și grupările democratice în scopul subminării lor, infiltra legionari și alte elemente fascisto-reacționare în P.S.D. în scopul de a întări aripa dreaptă din acest partid și a sparge Frontul Unic și, îndeosebi, tindea să infiltreze elemente dușmănoase în Partidul comunist — forța conducătoare a frontului democratic.

Tocmai în aceste împrejurări, grupul fracționist, antipartinic al deviatorilor de dreapta, condus de A. Pauker, grup din care făceau parte V. Luca, demascat mai tîrziu ca vechi agent al siguranței, și Teohari Georgescu, abuzînd de funcțiile pe care le dețineau în conducerea partidului și de faptul că nu au fost controlați sistematic și la timp, au călcat în mod grosolan linia și hotărîrile partidului, principiile leniniste de primire individuală în partid. Urmînd propria lor linie lichidatoristă, fracționiștii au practicat metoda „întrecerilor" pentru primire în partid și a „înscrierii în partid în bloc" a tot felul de elemente dușmănoase, carieriste, necinstite și descompuse. Aceste elemente, strecurate în partid, n-au stat cu mîinile în sîn. Ele au pus la cale acțiuni anarhice, provocatoare, potrivnice liniei și metodelor partidului, pentru a crea în rîndurile oamenilor muncii confuzii și nemulțumiri și a compromite partidul în fața maselor. Elemente dușmănoase au pătruns într-un număr de organe conducătoare de partid și chiar în Comitetul Central. Era limpede că dușmanii țintеau departe, că ei voiau să zdruncine dinăuntru partidul nostru.

Analizînd situația creată, Comitetul Central al partidului a întrerupt în 1947 primirile în partid. In 1948, în conformitate cu

hotărîrile Congresului Partidului Muncitoresc Romîn, Comitetul Central al partidului a organizat verificarea tuturor membrilor de partid. In urma verificării au fost scoşi din partid 192.000 de oameni, dintre care aproape jumătate elemente duşmănoase, exploatatoare, necinstite.

Au fost promovaţi în muncă zeci de mii de membri de partid cinstiţi, care erau ţinuţi pe linie moartă de elementele carieriste şi duşmane strecurate în diferite organe de conducere.

Verificarea rîndurilor partidului şi activa participare a masei membrilor de partid la dezbaterile prilejuite de verificări au avut un rol uriaş în educarea partinică a membrilor partidului, în creşterea vigilenţei lor politice şi a simţului lor de răspundere faţă de partid. In această acţiune sute de mii de oameni ai muncii nemembri de partid au ajutat în mod efectiv partidul la verificarea membrilor săi. In urma verificării a crescut prestigiul organizaţiilor de partid în ochii celor mai largi mase ale poporului.

Analizînd rezultatele acţiunii de verificare, plenara C.C. al P.M.R. din iulie 1950 a combătut cu tărie denaturarea grosolană a liniei partidului în domeniul construcţiei de partid şi a stabilit sarcina de a aplica neabătut principiile leniniste de primire în rîndurile partidului.

Cu prilejul discutării în plenară a daunelor grave aduse partidului de linia lichidatoristă în problemele construcţiei de partid, fracţioniştii au păstrat o tăcere totală faţă de critica făcută. Explicaţia atitudinii lor consta în aceea că ei erau interesaţi să se treacă mai uşor asupra acestei chestiuni, pentru a-şi păstra situaţia în partid şi posibilitatea de a continua activitatea lor fracţionistă.

In perioada cînd poporul nostru muncitor a trecut la construirea socialismului, grupul fracţionist de deviatori s-a ridicat din nou împotriva liniei generale a partidului. Ei şi-au îndreptat focul împotriva rolului conducător al partidului în viaţa de stat, au încercat să împiedice controlul partidului asupra sectoarelor de stat importante care încăpuseră pe mîna lor, au căutat să provoace şi să alimenteze confuzii ideologice. Deviatorii au creat

obstacole în calea dezvoltării ramurilor hotărîtoare ale economiei și a îmbunătățirii condițiilor de trai ale oamenilor muncii.

Împletind devierea de dreapta cu aventurismul „stîngist", fracționiștii au dus, pe de o parte, o politică de protejare și stimulare a chiaburimii, iar pe de altă parte au călcat în picioare principiul liberului consimțămînt al țăranilor muncitori în transformarea socialistă a agriculturii, au împins la măsuri provocatoare, lovind astfel în alianța dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare.

Partidul nostru a considerat și consideră că unul din cele mai importante învățăminte ale drumului de luptă parcurs de partidul lui Lenin — Partidul Comunist al Uniunii Sovietice — este acela că : „nu se poate admite ca în statul-major conducător al clasei muncitoare să-și găsească loc scepticii, oportuniștii, capitulanții, trădătorii. *(Aplauze prelungite)*. A duce o luptă pe viață și pe moarte împotriva burgheziei, avînd capitulanți și trădători în propriul tău stat-major, în propria ta fortăreață, înseamnă să cazi în situația unor oameni prinși între două focuri... Pentru a obține victoria, trebuie, înainte de toate, ca partidul clasei muncitoare — statul ei major conducător, fortăreața ei înaintată — să fie curățit de capitulanți, dezertori, spărgători de grevă și trădători"[1]

In 1952 partidul, în frunte cu Comitetul său Central, a zdrobit cu toată hotărîrea acțiunea deviaționistă, antipartinică și antistatală a grupului de fracționiști, ca fiind primejdioasă pentru opera de construire a socialismului, și i-a înlăturat pe deviatori din conducerea partidului. Comitetul Central a luat măsuri de întărire a rolului conducător al partidului în statul democrat-popular, a luat măsuri economice-organizatorice și politice-ideologice în vederea înlăturării efectelor devierii de dreapta. Hotărîrile Comitetului Central cu privire la deviere au fost dezbătute în întregul partid. Zdrobirea devierii a fost o strălucită manifestare a unității de neclintit a partidului. *(Aplauze furtunoase, prelungite)*. Coeziunea sa interioară s-a sudat și mai mult, a

[1] „Cursul scurt de istorie a Partidului Comunist (bolșevic) al Uniunii Sovietice", E.S.P.L.P. 1955, ediția a III-a, pag. 524.

crescut combativitatea membrilor de partid împotriva abaterilor de la linia partidului.

Indicaţia dată de Congresul de unificare al P.M.R. în rezoluţia sa, că *„unitatea partidului trebuie păstrată şi întărită, neadmiţîndu-se în rîndurile lui nici un fel de fracţiuni sau grupuleţe"*, a fost adusă la îndeplinire de Comitetul Central. *(Aplauze vii)*.

Putem spune cu adîncă satisfacţie că astăzi, în momentul congresului partidului, unitatea rîndurilor sale, coeziunea sa în jurul Comitetului Central este mai puternică decît oricînd. *(Aplauze puternice)*.

Din cele de mai sus sîntem datori să tragem următoarele învăţăminte pentru activitatea viitoare a partidului nostru:

cea mai mică abatere de la principiile leniniste de construcţie a partidului aduce grave daune partidului;

existenţa fracţiunilor în partid este incompatibilă cu principiile organizatorice şi ideologice ale partidului şi nu poate fi tolerată;

controlul asupra activităţii organelor şi organizaţiilor de partid, asupra activităţii membrilor de partid, indiferent de funcţia pe care o au, este o lege a activităţii partidului;

atîta vreme cît în ţara noastră există clase duşmane, atîta vreme cît există imperialism, duşmanul va încerca să-şi strecoare agenţii în partid pentru a-i submina capacitatea de luptă; de aceea partidul trebuie să ţină permanent trează vigilenţa politică, pentru a împiedica pătrunderea în rîndurile sale a elementelor duşmane. *(Aplauze puternice)*.

Experienţa partidului nostru demonstrează justeţea profundă a tezei leniniste că partidul, curăţindu-se de elementele oportuniste, lichidatoriste, fracţioniste, îşi întăreşte rîndurile, întăreşte unitatea sa de acţiune, de voinţă, de gîndire. *(Aplauze vii)*.

Tovarăşi,

Hotărînd reînceperea primirii în partid, Comitetul Central a luat măsuri pentru respectarea cu stricteţe a principiului primirii strict individuale, pentru întărirea partidului cu cele mai

înaintate, sănătoase și combative elemente din rîndurile oamenilor muncii și, înainte de toate, din rîndurile clasei muncitoare.

In organizațiile care au primit noi membri și candidați de partid se simte o puternică înviorare a muncii de partid.

Imensa majoritate a noilor membri și candidați de partid primiți în anii 1952—1955 sînt muncitori și tehnicieni fruntași în producție, inovatori și raționalizatori, țărani colectiviști și întovărășiți, intelectuali de valoare, crescuți de partid, participanți activi în opera de construire a socialismului.

Partidul numără astăzi 595.398 de membri și candidați de partid, dintre care 56.583 de candidați. Ei sînt uniți în 29.393 de organizații de bază din întreprinderi industriale, agricultură, instituții, cartierele din orașe. Aproximativ 62% din membrii și candidații de partid lucrează nemijlocit în industrie și agricultură.

In birourile organizațiilor de bază sînt aleși peste 76.000 de membri. Partidul nostru are astăzi 19 organizații regionale, 190 de organizații raionale și 159 de organizații orășenești în orașele de subordonare regională și raională. In comitetele de conducere ale acestor organizații sînt alese aproximativ 11.000 de cadre de partid.

In perioada de care se ocupă raportul, a crescut nivelul muncii politice și organizatorice a partidului, au fost îmbunătățite formele organizatorice și metodele de muncă în raport cu noile sarcini.

Au fost înlăturate unele verigi intermediare în structura partidului și au fost întărite comitetele raionale și orășenești, nemijlocit legate de unitățile de producție; structura aparatului de partid a fost modificată în raport cu nevoile asigurării conducerii și controlului de partid asupra ramurilor de activitate economică și de stat.

S-a obținut o îmbunătățire simțitoare a muncii organizațiilor de bază ale partidului. In centrul preocupărilor lor stau problemele producției industriale și agricole, îndeplinirea îndatoririlor ce le revin din hotărîrile partidului și guvernului; către aceste sarcini sînt îndreptate eforturile lor în munca politică și organi-

zatorică. Structura organizațiilor de bază din întreprinderi a fost îmbunătățită în legătură strînsă cu procesul de producție. Organizațiile de partid din unitățile productive exercită dreptul de control asupra administrației.

Succese însemnate au fost obținute de partid în domeniul educației marxist-leniniste a cadrelor și membrilor partidului și în munca politică-educativă în rîndurile oamenilor muncii. Peste 500.000 de membri și candidați de partid și activiști fără partid studiază anul acesta învățătura marxist-leninistă și problemele de bază ale politicii partidului în diferite cursuri ale învățămîntului de partid, în afara orelor de muncă. In ultimii 7 ani, peste 48.000 de cadre de partid au absolvit cursuri de partid de 3 luni, aproape 12.000 — școli medii, peste 2.400 — școli și cursuri superioare de partid, circa 31.000 — școli și universități serale de marxism-leninism. Membrii de partid, oamenii muncii au la îndemînă operele clasicilor marxism-leninismului, editate în tiraje de masă. A crescut rolul mobilizator și organizator al presei de partid, legătura ei cu problemele actuale ale muncii practice de construire a socialismului.

Munca politică-educativă a partidului a dus la creșterea nivelului ideologic și a orizontului politic și cultural al marii majorități a membrilor de partid. Datorită muncii partidului, a crescut nivelul politic al maselor.

Plenara din august 1953 a Comitetului Central a pus sarcina de a se crea în jurul organelor de partid un activ de partid alcătuit din 80.000—100.000 dintre cei mai înaintați membri de partid din toate sectoarele de activitate, care să constituie un puternic sprijin în munca de înfăptuire a hotărîrilor partidului și guvernului.

In urma muncii desfășurate, această sarcină a fost îndeplinită. Educînd cu grijă activul de partid, consultîndu-se cu activul, atrăgîndu-l în munca de fiecare zi pentru organizarea și controlul îndeplinirii hotărîrilor, organele de partid vor putea cuprinde mai bine sarcinile lor multiple.

In ultimii ani, munca de selecționare, de creștere și repartizare a cadrelor s-a îmbunătățit. S-a dat o mai mare atenție

promovării cadrelor al căror devotament față de partid a fost verificat în practică. Zeci de mii de cadre de partid care au căpătat experiență în muncă și și-au dezvoltat cunoștințele politice-ideologice au fost repartizate în munci de răspundere pe linie de partid, de stat, economică. S-au obținut rezultate pozitive în asigurarea stabilității în funcții a cadrelor.

În urma aplicării tot mai consecvente a normelor leniniste ale vieții de partid s-a dezvoltat democrația internă de partid. Se țin regulat, la termenele stabilite, adunările și conferințele de dare de seamă și de alegere a organelor de conducere, prin vot secret, în toate organizațiile de partid. Se țin de obicei regulat plenarele comitetelor de partid și adunările activului de partid. Adunările, conferințele, plenarele au contribuit în mare măsură la dezvoltarea muncii colective a organelor de partid, la activizarea masei membrilor de partid, la creșterea combativității organizațiilor de partid față de lipsuri. S-a dezvoltat autocritica și îndeosebi critica de jos în organizațiile partidului.

Datorită îmbunătățirii generale a activității sale politice și organizatorice, partidul a asigurat conducerea cu succes a tuturor sectoarelor de activitate economică, de stat, a organizațiilor de masă, în lupta pentru traducerea în viață a liniei politice a partidului.

Congresul din 1948 a dat partidului un nou Statut. De atunci condițiile social-economice ale țării s-au schimbat radical. Rolul conducător al partidului în statul democrat-popular a crescut. Partidul și-a îmbogățit experiența. În fața partidului stau astăzi noi sarcini mari în construcția socialismului. Multe din prevederile Statutului nu mai corespund. De aceea a apărut necesitatea unor modificări în Statutul partidului. Proiectul Statutului modificat, care se prezintă congresului spre examinare și aprobare, cuprinde modificările corespunzătoare.

În toate organizațiile de partid proiectul de Statut modificat a fost larg dezbătut. Membrii de partid au participat activ la dezbateri și au făcut numeroase observații și propuneri. Aceste dezbateri au dovedit creșterea conștiinței politice și a simțului de răspundere al membrilor de partid. Adoptarea proiectului de

Statut modificat, cu îmbunătățirile pe care le va aduce congresul, și aplicarea consecventă în viața de partid a Statutului — legea de bază a partidului — va duce la ridicarea continuă a nivelului muncii de partid, la întărirea generală a partidului.

Tovarăși,

Care sînt principalele probleme asupra cărora trebuie să ne îndreptăm atenția în viitor pentru a înlătura lipsurile existente și a îmbunătăți munca de partid?

A) DEZVOLTAREA DEMOCRAȚIEI INTERNE DE PARTID, INTARIREA DISCIPLINEI DE PARTID

Dacă, așa cum s-a arătat, în aplicarea principiilor democrației interne de partid s-au obținut rezultate incontestabile, care exercită o influență pozitivă asupra întregii vieți de partid, mai avem, din păcate, destule neajunsuri în această privință.

In activitatea multor organe de partid se manifestă tendința de cocoloșire a lipsurilor, de înăbușire a criticii îndreptate spre dezvăluirea și înlăturarea neajunsurilor, se manifestă atitudinea formală față de critică și autocritică.

De pildă, în biroul Comitetului regional Stalin, timp îndelungat se cocoloșeau reciproc lipsurile, semnalările și criticile de jos erau ascunse în sertare; cei ce criticau erau persecutați sau neluați în seamă. Cîteva elemente descompuse, pătrunse în comitetul regional, folosindu-se de această stare de lucruri, au dăunat grav muncii de partid. Analizînd această situație, Comitetul Central a scos din funcție pe primul secretar și pe alți activiști. Elementele descompuse au fost excluse din partid pentru faptele lor nedemne. Organizația de partid regională a ales o nouă conducere.

Unii activiști au o atitudine cu totul formală față de critică și autocritică — lege a dezvoltării și îmbunătățirii continue a întregii activități a partidului. Sînt multe cazuri cînd aceștia, în diferite adunări și conferințe de partid, invită participanții la

„critică", apoi își fac „autocritică" de rigoare, fără vreo încercare de a analiza lipsurile și cauzele lor, fără a arăta calea lichidării acestor lipsuri. O asemenea înțelegere a criticii și autocriticii nu poate duce decît la înmulțirea lipsurilor.

Organele și organizațiile de partid trebuie să lichideze tendințele de împiedicare a criticii și atitudinea formală față de critică, aceasta fiind dăunătoare intereselor partidului. Ele trebuie să încurajeze critica constructivă, să țină seama de ea, să sancționeze cu asprime pe cei care înăbușă critica venită din partea membrilor de partid și a oamenilor muncii fără partid.

Dreptul la critică, în interesul îmbunătățirii muncii de partid, este un drept fundamental al fiecărui membru al partidului.

În același timp organizațiile de partid trebuie să ia atitudine împotriva elementelor dușmănoase care denaturează critica, folosind-o în scopuri demagogice, calomnioase, pentru a submina disciplina socialistă a muncii, a compromite cadrele bune și devotate partidului, a slăbi încrederea oamenilor muncii în justețea cauzei partidului și avîntul lor în opera de construire a socialismului.

Trebuie depuse eforturi continue pentru a face din fiecare membru de partid un luptător activ pentru linia partidului; să stimulăm inițiativa masei membrilor de partid, să creștem răspunderea lor colectivă pentru înfăptuirea politicii partidului. *Activizarea masei membrilor de partid, atragerea lor la o participare activă în dezbaterea problemelor principale ale politicii partidului și statului, la elaborarea măsurilor și la aplicarea în viață a liniei politice și a hotărîrilor partidului constituie esența democrației interne de partid.*

În scopul dezvoltării democrației interne de partid, trebuie ca în toate organele de partid să se aplice în mod consecvent principiul conducerii colective, principiul suprem al conducerii de partid. Trebuie să înțelegem conducerea colectivă nu numai în sensul elaborării colective a hotărîrilor și directivelor, ci și în sensul repartizării sarcinilor și răspunderii individuale în organizarea și controlul îndeplinirii hotărîrilor.

Intărirea continuă a disciplinei de partid este o sarcină de importanță centrală, de care trebuie să ne ocupăm în viitor cu toată seriozitatea. Sînt membri de partid, unii chiar în funcții de răspundere, care își închipuie că disciplina de partid nu este obligatorie pentru ei, că-și pot permite să nesocotească și chiar să încalce Statutul partidului, hotărîrile partidului, legile statului, să încalce morala de partid fără a fi trași la răspundere.

Indeplinirea necondiționată a hotărîrilor partidului și guvernului este una din cele mai elementare și în același timp cea mai importantă îndatorire statutară a oricărui membru de partid. Partidul nostru nu poate permite nimănui să calce disciplina de partid și de stat, pentru că acolo unde ea este nesocotită și încălcată se provoacă fisuri pe care dușmanul le folosește împotriva intereselor partidului și a puterii populare. Experiența îndelungată a partidului nostru a dovedit că cine încalcă disciplina de partid ajută de fapt pe dușman împotriva partidului.

Leninismul arată că este imposibil ca proletariatul să-și mențină și să-și consolideze puterea sa în stat, în vederea victoriei complete a socialismului, fără un partid puternic prin coeziunea și disciplina sa de fier. Nici în țara noastră puterea populară nu s-ar fi putut menține și consolida și oamenii muncii n-ar fi obținut succese în construirea socialismului dacă imensa majoritate a membrilor partidului nostru n-ar fi acționat la chemarea conducerii sale ca un singur om, dacă partidul nostru n-ar fi avut o disciplină de fier.

In fața organizațiilor de partid stă sarcina de a intensifica munca de educare a membrilor și candidaților de partid în spiritul disciplinei de partid și de stat, de a sancționa statutar pe cei ce încalcă disciplina. Fiecare membru de partid este dator să fie un exemplu de disciplină, conștiință cetățenească, conduită morală. Intărind disciplina interioară, organizațiile de partid trebuie să desfășoare o largă muncă educativă în rîndul maselor, în spiritul respectării disciplinei de stat, a legilor țării.

B) CONTINUA INTARIRE A RINDURILOR PARTIDULUI: IMBUNATAŢIREA COMPOZIŢIEI SALE SOCIALE

Tovarăşi,

Plenara Comitetului Central din iulie 1950, analizînd compoziţia socială a partidului, a constatat că ea este nesatisfăcătoare şi a stabilit sarcina de a se asigura o majoritate muncitorească în partid. In urma măsurilor organizatorice luate, procentul muncitorilor în partid a crescut de la 37,02% în 1951, la 42,61% în momentul de faţă. Din totalul candidaţilor de partid primiţi din 1952 pînă azi, numai 47,93% sînt muncitori, ceea ce este departe de a corespunde sarcinilor de îmbunătăţire a compoziţiei sociale a partidului. Această situaţie se datoreşte în primul rînd faptului că organizaţiile de partid din întreprinderi nu desfăşoară o sistematică muncă politică şi organizatorică pentru atragerea în partid a muncitorilor, deşi partidul exercită o uriaşă influenţă şi atracţie asupra celor mai conştienţi şi mai hotărîţi muncitori nemembri de partid. Zeci de mii dintre cei mai înaintaţi muncitori, care doresc fierbinte să se înroleze în rîndurile comuniştilor, au înmînat cereri de primire în partid. De luni de zile aceste cereri zac nerezolvate, pentru că multe organizaţii de partid din întreprinderi manifestă o atitudine sectară în munca de primire în partid, se încurcă în forme birocratice, preocupîndu-se mai mult de strîngerea de referinţe despre tot soiul de rude, decît de cunoaşterea a însuşi aceluia ce solicită primirea în rîndurile partidului. Unele comitete regionale, raionale şi orăşeneşti, în loc să-şi îndrepte toată atenţia spre munca de primire în partid în întreprinderile industriale, lasă lucrurile să meargă de la sine, din care cauză compoziţia socială a celor primiţi în rîndurile candidaţilor de partid continuă să rămînă nesatisfăcătoare.

Trebuie să asigurăm în partidul nostru creşterea numărului de muncitori — în special din industria mare — care lucrează direct la maşină, în aşa fel încît elementul muncitoresc să devină preponderent în partidul nostru, partid de avangardă al clasei muncitoare.

Să primim în partid pe cei ce sînt demni de înaltul titlu de membru al partidului și să păzim ca lumina ochilor puritatea rîndurilor partidului.

Apărînd și curățind necontenit partidul de elementele necorespunzătoare, trebuie în același timp să lichidăm tratarea ușuratică a excluderilor din partid.

In cursul preschimbării documentelor de partid au fost multe cazuri de excluderi nestatutare, fără motive temeinice. Astfel, într-o serie de organizații din regiunea București au fost scoși din partid la un moment dat aproape o treime din totalul membrilor de partid. Comitetul Central a luat măsuri pentru îndreptarea lucrurilor, mii de membri buni ai partidului fiind restabiliți în drepturile membrilor de partid.

Trebuie să ajutăm organizațiile de partid ca, în aplicarea sancțiunilor prevăzute de Statut, să analizeze fiecare caz în parte cu cea mai mare grijă partinică, cu simț de răspundere față de partid, respectînd cu strictețe prevederile Statutului.

C) ORGANIZAREA ȘI CONTROLUL INDEPLINIRII HOTĂRÎRILOR

Partidul nostru desfășoară o uriașă muncă organizatorică pentru îndeplinirea hotărîrilor sale. Fără aceasta n-ar fi fost posibile realizările obținute. Nu putem însă trece cu vederea o serie de neajunsuri care frînează munca noastră, împiedică mobilizarea tuturor forțelor de care dispune partidul pentru realizarea tuturor hotărîrilor pînă la capăt, la timp și fără abateri.

Este vorba, în primul rînd, de metodele birocratice, de atitudinile formale față de hotărîrile partidului, de metodele șablon în aplicarea lor.

Sînt activiști de partid care reduc munca de organizare a îndeplinirii hotărîrilor la simpla lor multiplicare și transmitere către organele subordonate, considerînd că restul se va face de la sine. Pînă la urmă, trezindu-se cu hotărîrile neîndeplinite, ei dau din umeri nedumeriți și se străduiesc să găsească justificarea în așa-zisele „greutăți obiective".

În unele regiuni și raioane hotărîrile partidului se „prelucrează" în același fel în întreprindere ca și în sat, în instituție ca și pe șantier. Este de la sine înțeles că în asemenea condiții cele mai bune hotărîri rămîn înecate în vorbărie goală.

Controlul îndeplinirii sarcinilor este redus adeseori la simpla informare asupra lipsurilor, la un fel de fotografiere a lor și de trimitere a informărilor către organele superioare. De multe ori informarea face un drum lung, fiind citită de diferiți activiști din organele de partid respective și de către aparatul acestora, se mai adaugă sau se scoate cîte un cuvînt sau o virgulă, fără să se ia măsuri operative de îndreptare a lucrurilor.

În unele organizații de partid, nu toți membrii de partid aduc o contribuție concretă la realizarea sarcinilor partidului. Iată, de pildă, organizația de bază de la uzina „Tudor Vladimirescu"-București, care raportează că 75% din membrii de partid au repartizate și îndeplinesc sarcini de partid. Dar ce fac ceilalți membri ai acestei organizații de bază? Sînt membri onorifici? De fapt ei doresc să îndeplinească sarcini de partid, dar ori că nu li se dau astfel de sarcini, ori la repartizarea sarcinilor nu li se dă ajutor practic în îndeplinirea acestora.

Toate aceste deficiențe se datoresc, în primul rînd, birocratizării unor cadre de partid care s-au rupt de viața concretă, care nu aud clocotul ei și nu văd direcția dezvoltării ei. Birocratismul acoperă cu mucegaiul său tot ce este viu, încearcă să bage viața în tipare, împiedică răspîndirea a ceea ce este nou și înaintat, stăvilind mersul nostru înainte. Birocratismul trebuie considerat ca un mare rău pentru partid și trebuie combătut și lichidat nu prin lozinci, ci printr-o stăruitoare muncă politică și organizatorică în vederea înlăturării metodelor birocratice. Acei membri de partid care au început să se birocratizeze trebuie ajutați să se îndrepte — dacă se poate —, iar dacă ajutorul e fără efect, trebuie înlăturați fără șovăială de la munca de conducere, pentru a nu molipsi și pe alții.

Rezultatele practice obţinute în întărirea partidului, în îndeplinirea sarcinilor în industrie, agricultură, transporturi, construcţii, cultură sînt criteriul principal de apreciere a activităţii organizaţiilor de partid. De acest lucru trebuie să fie conştient fiecare activist şi fiecare membru al partidului. De aceea *centrul de greutate în munca organizatorică trebuie mutat în activitatea concretă de organizare a îndeplinirii hotărîrilor partidului şi guvernului acolo unde se decide însăşi soarta lor* — în raioane, oraşe, întreprinderi industriale, gospodării colective, S.M.T.-uri, gospodării de stat, în sate, în instituţii. Trebuie reduse la minimul necesar hîrtiile şi şedinţele, trimiţîndu-se forţele noastre cele mai bune acolo unde pulsează viaţa, în mijlocul masei membrilor de partid şi a celor fără partid, pentru a studia viaţa concretă şi a acţiona în strînsă legătură cu problemele pe care le ridică ea. Forţele principale trebuie repartizate acolo unde există o rămînere în urmă, pentru a face ca toate sectoarele activităţii noastre să înainteze; trebuie acordat ajutor practic fiecărei organizaţii de partid, pentru ca să aplice hotărîrile partidului potrivit cu domeniul în care-şi desfăşoară activitatea.

Organizaţiile de bază trebuie ajutate să încredinţeze sarcini concrete fiecărui membru de partid, să-l controleze şi să-l îndrumeze în muncă, să pună în discuţie în adunările lor şi să tragă la răspundere pe acei membri de partid care nu-şi îndeplinesc sarcinile.

Este necesar să asigurăm controlul îndeplinirii hotărîrilor la timp, îndată după adoptarea lor; controlul trebuie să însemne dezvăluirea neajunsurilor, a sectoarelor rămase în urmă şi luarea de măsuri pe loc pentru îndreptarea lucrurilor.

Un rol important în organizarea şi controlul îndeplinirii sarcinilor îl are aparatul de partid, începînd cu secţiile Comitetului Central.

Adeseori secţiile C.C. nu sezisează la timp fenomenele noi, nu analizează în mod aprofundat problemele centrale din sectoarele lor de activitate, manifestă tendinţa de a duce munca în mod birocratic. Sarcina aparatului Comitetului Central nu

este numai de a informa la timp în mod documentat conducerea partidului asupra variatelor aspecte ale muncii de partid și de stat, ci și de a ajuta pe teren organele locale ale partidului să-și îmbunătățească munca, să-și perfecționeze metodele de activitate. Controlul efectuat de aparatul de partid asupra îndeplinirii hotărîrilor Comitetului Central trebuie să se îmbine cu o muncă politică-organizatorică vie, plină de inițiativă, pentru a asigura aplicarea acestor hotărîri în viață.

Sarcina aparatului de partid este de a răspîndi neobosit tot ce este prețios în experiența organizațiilor de partid în domeniul vieții interne de partid, a muncii de masă, a conducerii activității economice.

Fiecare organizație de partid, cadrele de partid și partidul nostru în întregul său au acumulat o mare experiență, care se îmbogățește necontenit cu tot ce aduce viața nou și înaintat.

Sînt tovarăși, și, din păcate, nu puțini la număr, care nu văd sau nu vor să vadă rezultatele bune obținute de organizațiile noastre de partid dintr-un sector sau altul și, de aceea, în loc să studieze și să răspîndească experiența bună, se vaită că „organizațiile de partid nu știu să muncească", „n-au experiență". Trebuie să studiem cu toată atenția experiența organizațiilor de partid, a membrilor de partid, a oamenilor muncii fără partid, să generalizăm experiența bună, să o extindem în toate organizațiile de partid corespunzător cu condițiile concrete de muncă; să combatem rutina și să stimulăm îndrăzneala creatoare a activiștilor și membrilor de partid; să facem din experiența înaintată un bun al întregului partid, un mijloc de bază pentru îmbunătățirea generală a activității noastre.

Deosebit de instructivă a fost în acest sens campania agricolă din toamna anului 1954, care a îmbogățit experiența întregului nostru partid. Cadrele de bază ale partidului, cea mai mare parte a membrilor Comitetului Central, începînd cu membrii Biroului Politic, au fost repartizați în întreaga țară și au muncit nemijlocit în regiuni, raioane, comune și sate. In această

acțiune, Comitetul Central al partidului a studiat pe teren atît experiența pozitivă cît și lipsurile muncii de partid și de stat și a dat ajutor organelor de partid, economice, de stat și organizațiilor de masă, luînd măsuri pentru înlăturarea lipsurilor și îmbunătățirea muncii. Au fost rezolvate pe loc, cu sprijinul oamenilor muncii, numeroase probleme locale cu caracter economic, cultural, obștesc. A fost desfășurată o largă muncă politică de lămurire a liniei partidului și, îndeosebi, a politicii partidului la sate și au fost atrași în munca activă în jurul organizațiilor de partid de la sate sute de mii dintre cei mai înaintați țărani muncitori.

După cum se știe, sarcinile stabilite de Comitetul Central și Consiliul de Miniștri cu privire la însămînțări și arături de toamnă, colectări și achiziții de produse agricole au fost îndeplinite și chiar depășite. *(Aplauze)*. Rezultatele acestei munci s-au resimțit în recolta bogată de cereale din anul acesta.

Invățămintele care trebuie trase din acțiunea organizată de partid în toamna anului 1954 sînt următoarele:

pentru aducerea la îndeplinire a hotărîrilor partidului și guvernului, rolul decisiv îl are munca organizatorică concretă desfășurată pe teren;

organele de partid trebuie să-și repartizeze just forțele, astfel încît eforturile principale să fie concentrate spre îndeplinirea sarcinilor celor mai importante și urgente; în același timp, nu trebuie să lase descoperite celelalte sectoare de activitate, asigurînd continuitatea muncii în toate domeniile;

organele de partid trebuie să împletească munca organizatorică cu o largă muncă politică de masă, atrăgînd masele de oameni ai muncii la îndeplinirea sarcinilor puse de partid.

D) SELECȚIONAREA ȘI REPARTIZAREA CADRELOR

In stadiul actual de dezvoltare avem nevoie în toate compartimentele vieții de partid și de stat de cadre cu o temeinică pregătire, energice, harnice, capabile să facă față sarcinilor complexe economice, sociale și culturale legate de cel de-al

doilea plan cincinal şi să ridice la un nivel superior munca politică-organizatorică a partidului.

Trebuie să punem capăt slabei exigenţe faţă de competinţa cadrelor din partea unor organe de partid şi de stat, care promovează oameni slab pregătiţi din punct de vedere politic şi profesional, capabili doar să ducă de rîpă munca ce le-a fost încredinţată, oricîtă bunăvoinţă ar avea.

Este destul de răspîndită practica de a se repartiza cadrele numai după dosare şi de a se numi oameni în funcţii în mod birocratic, chiar fără să fie văzuţi la faţă. Se cere fiecărui organ de partid şi fiecărui activist de răspundere studierea şi cunoaşterea temeinică a cadrelor în muncă, selecţionarea lor după calităţile politice şi profesionale — principiu leninist indivizibil. Trebuie să dăm o mai mare atenţie ca pînă acum gradului de pregătire a cadrelor, să le repartizăm acolo unde pot da maximum de randament, să le dăm ajutor pentru a se putea achita de sarcinile ce li se încredinţează, să manifestăm o grijă permanentă pentru condiţiile lor de muncă şi de viaţă.

A creşte cadre pentru toate sectoarele de activitate nu este un lucru uşor. Trebuie ani de muncă pentru a forma un activist capabil să facă faţă unei munci de răspundere la nivelul cerut. De aceea, promovînd în mod curajos cadre tinere, devotate partidului, să nu ne oprim aici, ci să muncim necontenit pentru creşterea lor, pentru ridicarea nivelului lor politic şi cultural şi a calificării lor profesionale.

Or, în ce priveşte studiul activiştilor de partid şi de stat, situaţia nu este mulţumitoare. Unii activişti studiază nesistematic, fără continuitate, teoria marxist-leninistă şi documentele privind politica partidului. Este inevitabil ca astfel de cadre să cadă pradă practicismului îngust, să nu poată judeca în mod critic, de pe poziţiile ideologiei marxist-leniniste, problemele economice din domeniul lor de activitate, să nu se poată orienta just în problemele vieţii interne şi internaţionale.

O dată cu ridicarea nivelului ideologic al cadrelor de partid, sarcina noastră este de a ridica în mod persistent pregătirea lor de specialitate la nivelul de cunoştinţe al inginerilor

și tehnicienilor. Să luăm, de pildă, sarcinile vaste ce ne stau în față în industrie, unde nivelul de cunoștințe al multor cadre de partid și de stat este cu totul insuficient. A asigura conducerea de partid în acest domeniu înseamnă a orienta cadrele de partid care se ocupă de industrie să-și însușească cunoștințe temeinice de tehnică și de economie. Același lucru trebuie spus despre agricultură. Pentru a conduce o gospodărie de stat sau o gospodărie colectivă, se cer cunoștințe multilaterale agrotehnice și zootehnice și o cunoaștere serioasă a economiei agrare.

În domeniul politicii de cadre, o serie de ministere și departamente centrale au serioase slăbiciuni. La Ministerul Învățămîntului, cadrele tinere, competente, crescute de partid sînt foarte anevoios promovate. În același timp sînt neglijate o serie de cadre vechi, mature politicește. Ministerul Agriculturii se ocupă nesatisfăcător de promovarea unor cadre cu larg orizont politic și științific, necesare pentru înfăptuirea transformării socialiste a agriculturii.

Acestei stări de lucruri, care este comună multor ministere și instituții centrale, trebuie să i se pună capăt cu toată hotărîrea. Este necesară o îmbunătățire radicală a muncii ministerelor în domeniul pregătirii, repartizării și promovării de cadre.

Organele de partid și de stat trebuie să muncească cu perseverență pentru a asigura cadre competente necesare economiei și culturii.

Zecile de mii de cadre care lucrează în organele de partid și de stat, în aparatul lor, în organizațiile de masă și îndeosebi numerosul activ de partid care s-a închegat în jurul organelor de partid formează un mare rezervor pentru ridicarea și selecționarea de cadre.

În perioada construirii socialismului, cadrele hotărăsc totul. Să educăm și să creștem cu grijă, cu răbdare și cu dragoste cadrele noastre — fondul de aur al partidului! *(Aplauze)*.

E) ÎNTĂRIREA CONTINUĂ A LEGĂTURII PARTIDULUI CU MASELE

Tovarăşi,

Regimul democrat-popular a descătuşat energia creatoare şi iniţiativa nesecată a maselor populare. Misiunea partidului este de a organiza această energie şi iniţiativă în vederea îndeplinirii sarcinilor construirii socialismului. Întărirea legăturii partidului cu masele este cea mai înaltă îndatorire a organizaţiilor de partid. Ele îşi pot cimenta legătura cu masele numai dacă desfăşoară o permanentă muncă politică şi organizatorică în rîndul celor ce muncesc.

Deficienţa principală în domeniul muncii politice de masă constă în legătura ei insuficientă cu sarcinile de fiecare zi ale organizaţiilor de partid, cu problemele care preocupă pe oamenii muncii.

Organizaţiile de partid trebuie să ducă munca politică de masă în jurul problemelor arzătoare ale politicii partidului şi ale situaţiei internaţionale, să lămurească deschis toate problemele pe care le ridică membrii de partid şi oamenii muncii nemembri de partid, mobilizîndu-i în mod curajos pentru înfrîngerea dificultăţilor şi îndeplinirea sarcinilor în domeniul construcţiei economice. Ascuţişul agitaţiei prin viu grai şi presă trebuie îndreptat împotriva duşmanilor regimului democrat-popular, împotriva hoţilor şi defraudatorilor, împotriva risipitorilor, birocraţilor, leneşilor.

Munca politică sistematică desfăşurată nemijlocit în rîndurile maselor muncitoare şi mai ales munca de la om la om este sarcina fiecărui membru şi candidat de partid, începînd cu cei ce lucrează în munci de răspundere pe linie de partid şi de stat. O sarcină de partid a cadrelor noastre este de a lua cuvîntul regulat în faţa oamenilor muncii din întreprinderi, sate, instituţii pentru a le explica politica partidului. Fără aceasta, spunea Lenin, nu e de conceput activitatea politică. Partidul poate conduce masele muncitoare pe drumul construirii socialismului numai dacă desfăşoară o activitate neîntreruptă

de educare comunistă a maselor în vederea ridicării conştiinţei lor politice.

Un mare rol în întărirea legăturii partidului cu masele îl are conducerea de către partid a organizaţiilor de masă.

In răstimpul dintre cele două congrese, *sindicatele* noastre au crescut şi s-au dezvoltat. Este cunoscut rolul însemnat pe care îl are activitatea sindicatelor în domeniul construcţiei economice şi al ridicării nivelului de trai al oamenilor muncii.

Cu toate acestea, rezultatele obţinute în munca sindicală nu ne pot mulţumi. Neajunsurile în munca lor se datorează în primul rînd faptului că multe organizaţii de partid se preocupă insuficient de conducerea şi îndrumarea de fiecare zi a activităţii organelor sindicale. Din această cauză, în activitatea multor organe sindicale s-au înrădăcinat metode de muncă birocratice, formale; adeseori organele sindicale nu cunosc decît superficial problemele economice concrete, tratează formal întrecerea socialistă. Consfătuirile de producţie, în a căror organizare sindicatele au rolul hotărîtor, poartă de multe ori un caracter abstract, de paradă; nu se iau măsuri organizatorice corespunzătoare.

Organele de partid şi membrii de partid care lucrează în sindicate trebuie să lupte cu hotărîre împotriva metodelor birocratice în munca sindicală; să ajute organele sindicale şi pe activiştii sindicatelor să-şi întărească în permanenţă legătura cu masele, să cunoască temeinic problemele arzătoare ale activităţii economice a întreprinderii şi a ramurii de producţie corespunzătoare, să se preocupe de nevoile materiale şi culturale de fiecare zi ale oamenilor muncii.

Organele de partid trebuie să îndrumeze organizaţiile sindicale ca, împreună cu conducerea fabricii, uzinei, şantierului, să studieze la fiecare loc de muncă, atelier sau secţie, cele mai potrivite metode pentru creşterea productivităţii muncii, pentru reducerea preţului de cost, îmbunătăţirea calităţii producţiei, stabilind un program de măsuri care să fie dezbătut, perfecţionat şi pus în aplicare de colectivul întreprinderii. Organele şi organizaţiile de partid trebuie să ajute sindicatele

să lichideze deficiențele serioase pe care le au în domeniul muncii culturale de masă.

Lichidînd deficiențele în munca lor, sindicatele, sub îndrumarea partidului, își vor îndeplini din ce în ce mai bine sarcinile mari ce le revin în opera de construire a socialismului și misiunea lor înaltă de a fi pentru masele muncitoare o școală a comunismului.

În conducerea de către partid a *Uniunii Tineretului Muncitor* s-au obținut rezultate pozitive în urma analizei făcute de C.C. al P.M.R. și a măsurilor organizatorice luate.

Totuși, în acest domeniu persistă lipsuri serioase. Îndrumarea de către organele de partid a organizațiilor U.T.M. se exercită mai mult la nivelul comitetelor regionale, orășenești și raionale. În întreprinderi, sate și școli, acolo unde se află masa tineretului, îndrumarea și ajutorul dat de organizațiile de partid U.T.M.-ului, preocuparea lor nemijlocită pentru munca în rîndul tineretului sînt nesatisfăcătoare.

Organele de partid trebuie să ajute organizațiile U.T.M. să găsească forme de muncă mai atrăgătoare pentru tineret, eliminînd șablonul și tendința de a copia întocmai metodele de muncă proprii organizațiilor de partid. Trebuie înlăturate deficiențele serioase în educația politică și morală a tineretului muncitoresc, țărănesc și studios.

Se știe că ceea ce caracterizează tineretul este energia sa clocotitoare, dorința aprigă de a-și închina viața unei cauze înalte, dragostea înflăcărată pentru Patrie și popor.

Sarcina organizațiilor de partid este de a da o justă folosire energiei și entuziasmului tineretului, crescînd cu grijă părintească milioane de tineri constructori ai socialismului.

Organele și organizațiile noastre de partid și, sub conducerea lor, organizațiile U.T.M. trebuie să acorde atenția principală participării active, pline de avînt a tineretului din întreprinderi și sate la lupta pentru realizarea celui de-al doilea plan cincinal, muncii voluntare a tineretului pe marile șantiere, însușirii de către tineri a tehnicii înaintate, pregătirii tineretului din școli și instituții de învățămînt superior pentru activi-

tatea practică. Trebuie să cultivăm în rîndurile tineretului minunatele tradiții de luptă ale Uniunii Tineretului Comunist, să întărim munca de educare a maselor de tineret în spiritul devotamentului față de partid și popor, al hotărîrii de a înfrunta cu curaj orice piedici și greutăți, al combativității față de dușmanii regimului democrat-popular și al spiritului de abnegație în lupta pentru îndeplinirea sarcinilor încredințate.

Întărirea legăturii partidului cu masele cele mai largi ale poporului muncitor nu este cu putință fără *îmbunătățirea muncii de partid în rîndul femeilor.*

Organizațiile noastre de partid trebuie să aibă permanent în vedere faptul că femeile reprezintă mai mult de jumătate din populația țării, că ele posedă o nesecată energie și joacă un rol mare în viața obștească, economică și culturală. Femeia-mamă are un rol hotărîtor în educarea cetățenilor de mîine ai țării. Organizațiile de partid, comitetele executive ale Sfaturilor populare, sindicatele, Uniunea Tineretului Muncitor manifestă în genere o preocupare cu totul insuficientă față de problemele specifice ale muncii în rîndurile femeilor și promovează cu destulă timiditate femeile în posturi de conducere. Indatorirea principală a organizațiilor de partid și a Sfaturilor populare în ce privește munca în rîndul femeilor este de a lupta pentru promovarea curajoasă a femeilor în munci de răspundere — în economie, organe de stat, organizații obștești. Este necesar ca organizațiile de partid să se preocupe zi de zi, în adevăratul înțeles al cuvîntului, de pregătirea politică și profesională a femeilor, de atragerea lor în producție, de munca cultural-educativă în rîndurile maselor de femei, pe care regimul burghezo-moșieresc le-a ținut în întuneric. Este timpul să se ia o atitudine hotărîtă, de combatere a stărilor de spirit înapoiate față de femeie în viața obștească și în familie. O mare parte a femeilor posedă un dezvoltat simț gospodăresc, care, fiind îndreptat în direcția întăririi și dezvoltării sectorului socialist al agriculturii, a organizării de acțiuni de interes obștesc, poate da bune rezultate.

Sfaturile populare — organele locale ale puterii de stat

— sînt expresia democratismului profund al orînduirii noastre. Ele unesc clasa muncitoare cu masele cele mai largi ale țărănimii muncitoare și ale altor pături ale oamenilor muncii. În afară de cei aproape 134.000 de deputați, în jurul Sfaturilor populare — în cadrul comisiilor permanente, al comitetelor cetățenești, al comisiilor de femei — se grupează un activ larg de cetățeni, sute de mii de oameni care sprijină activitatea Sfaturilor populare pe tărîm economic, cultural, sanitar și edilitar.

Datorită slăbiciunilor în conducerea și îndrumarea Sfaturilor populare de către organele de partid, multe comitete executive ale Sfaturilor populare nu înțeleg în suficientă măsură că acestea nu sînt simple organe administrative, de felul vechilor primării. Sfaturile populare trebuie să stimuleze și să folosească cît mai larg inițiativa oamenilor muncii, atrăgîndu-i sub forme variate la o participare activă în conducerea treburilor obștești. In aceasta constă, înainte de toate, sursa tăriei și a posibilităților nesecate ale Sfaturilor noastre populare!

Unele comitete de partid se substituie Sfaturilor populare, în loc să le ajute cu cadre pricepute, să le îndrume îndeaproape, să le controleze, să pună în fața organizațiilor de partid sarcina de a sprijini acțiunile lor, să tragă la răspundere pe comuniștii din aceste organe atunci cînd nu-și îndeplinesc sarcinile. Această metodă greșită răpește inițiativa acestor organe, le slăbește răspunderea și împiedică întărirea rolului lor ca organe de conducere administrativă.

Îndrumînd și controlînd sistematic activitatea Sfaturilor populare, organele de partid trebuie să lichideze cu cea mai mare hotărîre orice tendință de a se substitui acestora. Dimpotrivă, organizațiile de partid și membrii de partid care lucrează în Sfaturile populare trebuie să întărească simțul răspunderii la comitetele executive ale Sfaturilor populare pentru mersul treburilor în regiune, raion sau oraș, să le ajute să descopere și să valorifice resursele locale, fără a aștepta ca totul să se rezolve „de la centru", și să lucreze cu spirit de inițiativă pentru rezolvarea problemelor economice și culturale.

F) MUNCA IDEOLOGICA

Tovarăşi,

Una din condiţiile esenţiale ale victoriei în lupta pentru construirea socialismului este educaţia marxist-leninistă a membrilor partidului, înarmarea lor cu o cunoaştere profundă a teoriei marxist-leniniste, a legilor şi forţelor motrice ale dezvoltării societăţii, a concluziilor pe care le trage partidul nostru din tezele învăţăturii marxist-leniniste pentru practica sa revoluţionară. In ţara noastră, ideologia marxist-leninistă stă la temelia vieţii de stat şi exercită o înrîurire tot mai puternică asupra vieţii sociale.

Cu toate succesele însemnate obţinute de partid în munca de educaţie marxist-leninistă, ea continuă să rămînă încă în urma cerinţelor vieţii şi a necesităţilor activităţii practice a partidului.

Congresul nostru trebuie să constituie un punct de plecare pentru lichidarea hotărîtă a oricărei subaprecieri a muncii ideologice şi, înainte de toate, pentru un mare avînt al studiului individual al teoriei marxist-leniniste. Fiecare membru şi candidat de partid trebuie să înveţe pentru a-şi putea îndeplini cît mai bine sarcinile spre folosul partidului clasei muncitoare, al Patriei.

De aceea, mai mult ca oricînd este necesar să lichidăm caracterul şcolăresc pe care-l are de multe ori propaganda noastră de partid. Propaganda de partid trebuie să fie indisolubil legată de practica construcţiei socialiste şi, îndeosebi, de problemele concrete ale economiei, ajutînd organizaţiile de partid şi masele muncitoare să rezolve sarcinile de fiecare zi care le stau în faţă.

Lipsa principală care se manifestă în conţinutul propagandei de partid şi al muncii ideologice în genere, este dogmatismul, însuşirea bucherească, necreatoare a învăţăturii marxist-leniniste.

Necunoaşterea de către unii propagandişti a stărilor de

lucruri de pe teren şi a problemelor concrete pe care le pune viaţa în faţa partidului nostru îi duce pe drumul tratării mecanice a tezelor marxism-leninismului, fără studierea condiţiilor istorice concrete în care au fost formulate.

Din cauza ruperii de viaţă, unii propagandişti cad în confuzii politice, manifestă tendinţa de a trece cu uşurinţă peste probleme încă nerezolvate ale construirii bazei economice a socialismului în R.P.R., prezintă în mod abstract acţiunea legilor reproducţiei socialiste lărgite şi a legii dezvoltării planice proporţionale a economiei naţionale.

Îndatorirea noastră este de a generaliza experienţa practică revoluţionară a partidului şi poporului nostru muncitor şi de a trage concluziile corespunzătoare din această experienţă, călăuzindu-ne după învăţătura marxist-leninistă, aşa cum face partidul nostru în elaborarea hotărîrilor şi a altor documente ale sale. Este necesar să intensificăm activitatea teoretică în diferite sectoare ale frontului nostru ideologic. Cadrele noastre ideologice trebuie să întocmească lucrări în care să analizeze bazele teoretice ale politicii partidului şi guvernului, să studieze fenomenele noi în viaţa noastră socială, problemele dezvoltării forţelor productive şi ale noilor relaţii de producţie în economia noastră naţională, probleme privind procesul de trecere de la mica producţie de mărfuri la agricultura socialistă şi aspectele concrete ale luptei de clasă legate de acest proces.

Tovarăşi,

In actuala etapă a trecerii de la capitalism la socialism, duşmanul de clasă, zdrobit în sectoarele hotărîtoare ale economiei, îşi îndreaptă tot mai mult eforturile pe tărîmul ideologiei. *Partidul nostru priveşte lupta împotriva influenţelor ideologiei burgheze drept una din cele mai importante sarcini ale sale.*

Lupta ideologiei socialiste împotriva ideologiei burgheze este parte integrantă a luptei pe care partidul nostru o duce cu neabătută fermitate pentru construirea socialismului.

Lupta ideologică reflectă lupta între clase, care este un fenomen obiectiv al societății noastre actuale.

Existența în țara noastră a rămășițelor exploatării omului de către om, ca și existența lumii capitaliste, constituie o sursă permanentă de propagare a concepțiilor ideologice burgheze. De aceea propaganda noastră de partid trebuie să fie pătrunsă de spirit ofensiv și de intransigență față de orice denaturare a teoriei marxist-leniniste, să ducă o luptă persistentă pentru dezrădăcinarea influențelor ideologice burgheze. Nici vorbă nu poate fi de o cît de mică slăbire a luptei duse de partidul nostru împotriva ideologiei dușmane *(vii aplauze)*, necum despre o pretinsă „pauză" în lupta ideologică.

Sarcina activiștilor noștri pe tărîmul muncii ideologice este să combată toate formele de influență a ideologiei burgheze reacționare, și îndeosebi strecurarea în ideologie a concepțiilor naționaliste, șovine ; să demaște pe apologeții contemporani ai capitalismului ; să dezvăluie caracterul antiștiințific, retrograd al teoriilor, elaborate în trecut de ideologii claselor exploatatoare, în domeniul sociologiei, economiei politice, istoriei, teoriei literaturii și artei.

Marxism-leninismul se opune cu hotărîre obiectivismului burghez în problemele culturii — ale științei, literaturii și artei. Partidul nostru a întreprins, îndeosebi după 23 August 1944, o vastă activitate de valorificare critică, de pe pozițiile marxism-leninismului, a moștenirii noastre culturale. Dînd o înaltă prețuire bogatei moșteniri culturale progresiste, democratice, a poporului nostru, partidul combate tot ce a fost reacționar, retrograd, antipopular în operele științifice sau literare ale trecutului.

Cu aceeași fermitate trebuie criticate și manifestările de obiectivism burghez în atitudinea unora dintre intelectuali față de cultura țărilor capitaliste. Noi apreciem tot ce a creat mai de preț fiecare popor, tot ce are înaintat cultura lui. Dar sîntem împotriva atitudinii necritice, a tratării pe același plan a elementelor democratice și a celor reacționare în cultura unui popor, a ploconirii servile în fața culturii burgheze.

Propaganda verbală şi scrisă trebuie să dea dovadă de mai multă fermitate şi claritate în combaterea influenţelor ideologice burgheze şi a confuziilor teoretice care se manifestă în unele articole din ziare şi publicaţii periodice, în cărţi şi broşuri, în unele cursuri universitare şi conferinţe publice.

Uriaşa forţă educativă a propagandei şi agitaţiei de partid trebuie îndreptată în direcţia combaterii influenţelor capitaliste în conştiinţa oamenilor, împotriva vederilor mistice, prejudecăţilor şi superstiţiilor, împotriva concepţiilor burgheze şi mic-burgheze în problemele moralei, atitudinii faţă de muncă, faţă de avutul obştesc, faţă de îndatoririle către stat.

O deosebită atenţie trebuie s-o dea propaganda de partid educării oamenilor muncii în spiritul patriotismului socialist şi al internaţionalismului proletar.

Comuniştii cultivă la oamenii muncii dragostea fierbinte pentru Patrie, voinţa fermă de a munci pentru înflorirea ei, pentru construirea socialismului, pentru apărarea păcii, securităţii şi independenţei Patriei. Ei cultivă mîndria naţională a maselor muncitoare pentru eroica luptă revoluţionară dusă în trecut de muncitori, ţărani, de cărturarii înaintaţi pentru eliberarea socială şi naţională a Romîniei. In strînsă îmbinare cu educaţia în spiritul patriotismului socialist, partidul nostru cultivă în masele poporului nostru internaţionalismul proletar consecvent, dragostea frăţească şi recunoştinţă pentru patria Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie şi eliberatoarea noastră — marea Uniune Sovietică, dragostea frăţească pentru toate popoarele ţărilor de democraţie populară. *(Aplauze).*

Partidul cultivă la oamenii muncii conştiinţa unităţii indisolubile a intereselor întregului lagăr al socialismului, hotărîrea de a contribui activ la continua lui întărire. Partidul educă pe cei ce muncesc în spiritul solidarităţii internaţionale cu oamenii muncii din toate ţările, în spiritul sprijinirii luptei popoarelor pentru pace, democraţie şi socialism.

In lupta pentru ceea ce este nou, avansat, împotriva a tot ce este învechit şi retrograd în domeniul ideologiei şi culturii, iau parte, alături de membrii partidului, cercuri largi ale intelec-

tualității fără partid. Sarcina organizațiilor de partid este de a ajuta și îndruma intelectualitatea avansată în această luptă, a o stimula și sprijini.

Viața a arătat că însușirea concepției marxist-leniniste fructifică gîndirea științifică și creația artistică, ajută pe oamenii de știință, în orice domeniu ar lucra ei, la aprofundarea și generalizarea științifică a rezultatelor cercetărilor lor, la înlăturarea din știință a tot ce este perimat, antiștiințific.

Partidul nostru consideră intelectualitatea avansată drept o mîndrie a poporului nostru. El educă oamenii muncii în spiritul dragostei și al respectului pentru oamenii de cultură care și-au pus talentul, cunoștințele și puterea de muncă în slujba poporului. Indrumarea de către partid a activității creatoare în domeniul științei, tehnicii, învățămîntului, literaturii, artei, a dat, și nu ne îndoim că va da și pe viitor, roade tot mai bogate, asigurînd avîntul și dezvoltarea culturii noastre naționale în formă, socialiste în conținut.

Ne bucură pe toți succesele mari dobîndite în anii regimului democrat-popular în diferite ramuri ale științei. Noi dorim însă științei noastre succese și mai mari, și mai multe, succese care să sporească contribuția științei la dezvoltarea economiei naționale și a culturii și să ridice prestigiul ei internațional. Pentru aceasta, oamenii de știință, ridicînd continuu nivelul teoretic al activității științifice, trebuie să combată totodată tendințele de rupere a ei de preocupările practice.

Pentru avîntul activității științifice în toate domeniile este neapărată nevoie de dezbateri asupra problemelor celor mai actuale ale științei, dezbateri care să îmbogățească gîndirea științifică, să dea un fundament teoretic rezultatelor acumulate de cercetători și să ducă la dezvăluirea și combaterea concepțiilor idealiste, neștiințifice. Activa participare la astfel de dezbateri și luarea de atitudine împotriva concepțiilor retrograde este o îndatorire de onoare a fiecărui om de cultură înaintat.

Pentru a asigura dezvoltarea activității științifice, comuniștii care lucrează în domeniul științei și al tehnicii trebuie să știe să coordoneze și să îndrume cu modestie munca oamenilor de ști-

ință, pătrunzînd în esența lucrurilor și studiindu-le în mod detaliat. Ei trebuie să unească preocuparea permanentă pentru formarea de cadre tinere de specialiști cu o atitudine atentă față de specialiștii vechi, ajutîndu-i pe aceștia în justa orientare a activității lor, corespunzător cu necesitățile construcției socialiste.

Trebuie să se ia măsurile necesare pentru a întări institutele de științe sociale, în special Institutul de filozofie și Institutul de economie al Academiei R.P.R., cu cadre calificate, legate de activitatea practică a partidului, trebuie îmbunătățită îndrumarea de către partid a activității acestor institute, trebuie create posibilitățile practice pentru lărgirea activității lor, stimulate discuțiile creatoare asupra problemelor teoretice actuale.

In ce privește catedrele de științe sociale de la institutele de învățămînt superior, ele au misiunea de a influența și ajuta catedrele de specialitate în vederea asigurării unei juste orientări ideologice în toate sectoarele învățămîntului superior, ale științei și ale culturii în genere.

O sarcină de mare răspundere stă în fața istoricilor noștri, aceea de a elabora, cu forțele unui larg colectiv de cercetători științifici, o istorie a Romîniei care să sintetizeze, de pe pozițiile învățăturii marxist-leniniste, tot ce s-a realizat la noi pe tărîmul științei istorice și să însemne un pas înainte în dezvoltarea acestei științe, îndeosebi în soluționarea unor probleme de bază ale istoriei noastre — probleme ale procesului de formare a poporului romîn, ale istoriei contemporane, ale periodizării istoriei. In ce privește istoria partidului, Comitetul Central a hotărît elaborarea de către Institutul de istorie a partidului a unui manual care va fi redactat de o comisie a Comitetului Central și care trebuie să înarmeze pe membrii de partid și pe oamenii muncii fără partid cu cunoașterea învățămintelor istorice ale drumului de luptă parcurs de partid.

Succese însemnate au fost repurtate în domeniul literaturii și artei.

Deosebit de îmbucurător este faptul că în literatura și arta noastră își dau mîna scriitori și oameni de artă din diferite generații.

Tot ce are mai talentat literatura şi arta romînească participă astăzi la opera de dezvoltare a culturii puse în slujba poporului. Furia pe care acest fenomen o stîrneşte oficinelor propagandei imperialiste este, în felul ei, o recunoaştere a succeselor dobîndite de partid în opera de dezvoltare a culturii în R.P.R.

Scriitorii şi artiştii noştri continuă tradiţiile literaturii şi artei înaintate a trecutului, tradiţiile clasicilor literaturii şi artei noastre. Ei se străduiesc, în marea lor majoritate, să reflecte în operele lor realitatea noastră şi să contribuie activ la opera de educare a oamenilor muncii în spiritul socialismului. Ei urmează îndemnul şi pilda lui Mihail Sadoveanu, care a scris cu atîta dreptate: „Literatura nu poate fi izolată de interesul permanent al obştei muncitoare. Ţara nouă n-are ce face cu literaţii «care nu fac politică» şi cu cei care pretind că dormitează în turn de fildeş. Ţara nouă are nevoie de scriitori militanţi în vederea progresului ei necontenit". *(Aplauze)*.

Oamenii de litere şi de artă au izbutit să creeze în ultimii ani opere care şi-au cîştigat pe merit dragostea poporului. Dar succesele obţinute nu trebuie să ducă la crearea unei atmosfere festive, de automulţumire. Multe dintre temele mari şi dintre aspectele fundamentale ale luptei eroice a poporului muncitor pentru construirea socialismului, ca şi din istoria ultimelor decenii, nu şi-au găsit oglindirea în literatură şi artă decît în slabă măsură. Unele opere suferă de tendinţa de a simplifica realitatea, de a o prezenta în chip schematic, ceea ce se manifestă îndeosebi în prezentarea slabă din punct de vedere artistic a superiorităţii noului, a procesului de înfrîngere şi de lichidare a ceea ce este vechi. Lipsite de viaţă sînt în unele opere literare figurile făuritorilor noii societăţi.

Realismul socialist exclude deopotrivă tendinţa de a prezenta viaţa în culori trandafirii, de a ignora conflictele ei, ca şi tendinţa de pescuire bolnăvicioasă a tot ce este putred, morbid, de prezentare în culori întunecate a realităţii noastre şi a eroilor vieţii noi. Poporul cere scriitorilor şi artiştilor opere care să înfăţişeze *esenţa* fenomenelor social-istorice descrise, să prezinte realitatea noas-

tră nouă în continuă dezvoltare, să redea toată bogăția ei inepuizabilă, toată multilateralitatea ei și, înainte de toate, să înfățișeze uriașa muncă creatoare prin care poporul construiește noua orînduire și se transformă el însuși.

În condițiile regimului democrat-popular, operele de literatură și artă sînt cunoscute și prețuite de milioane de oameni. Acest public nou, setos de frumos, cere creatorilor ca operele lor să fie făurite la un înalt nivel de măiestrie, așa cum merită temele mărețe cărora le sînt consacrate. Artei veritabile îi este străin tot ce este searbăd, cenușiu, simplist, îi sînt străine trivialitatea și naturalismul.

Dușman al oricărei nivelări sau egalizări mecanice în materie de creație, realismul socialist oferă creatorului cele mai largi posibilități de manifestare a personalității sale artistice, dînd frîu liber unei mari varietăți de stiluri și gusturi artistice.

Pentru ca literatura și arta noastră să înflorească și să se dezvolte, trebuie înlăturat din cale tot ce le împiedică în mersul lor înainte. Organizațiile noastre de partid au sarcina de a combate cu hotărîre tămîierea reciprocă, spiritul de grup, tendința de a prefera o atmosferă stătută unei discuții curajoase, adînc principiale, pătrunsă de spirit de partid.

Trebuie dusă o luptă neîncetată împotriva influențelor ideologice străine în domeniul creației artistice, împotriva feluritelor resturi ale influențelor literaturii și artei burgheze din Occident, de genul formalismului și subiectivismului.

Sîntem convinși că scriitorii și artiștii noștri vor dărui poporului opere demne, prin conținutul lor de idei și prin forța lor artistică, de epoca furtunoasă a transformărilor revoluționare pe care le trăiește Patria noastră. *(Aplauze).*

Tovarăși,

În fața noastră stau sarcini mari în anii ce urmează. Trebuie să înfăptuim cu succes al doilea plan cincinal, să dezvoltăm necontenit sectorul socialist al economiei naționale, să ridicăm nivelul de trai material și cultural al poporului, să întărim statul

democrat-popular, să sporim contribuţia noastră la întărirea lagărului socialismului şi al păcii. Aceasta cere continua îmbunătăţire a muncii noastre pentru ca toate organizaţiile de partid şi toţi membrii de partid să fie la înălţimea misiunii partidului.

Rezumînd cele de pînă acum, sarcinile noastre principale în domeniul muncii de partid sînt :

1. Necontenita întărire a rîndurilor partidului, a coeziunii sale interioare, a disciplinei de partid, a unităţii de fier a rîndurilor sale, a compoziţiei sale sociale.

2. Întărirea rolului partidului ca forţă conducătoare şi călăuzitoare a poporului ; consolidarea şi lărgirea legăturilor partidului cu cele mai largi mase ale poporului ; îmbunătăţirea muncii politice-organizatorice a partidului în vederea realizării sarcinilor celui de-al doilea plan cincinal, a dezvoltării sectorului socialist al economiei, a întăririi statului democrat-popular şi a ridicării nivelului de trai al poporului.

3. Aplicarea neabătută a normelor muncii de partid elaborate de marele Lenin, întărirea democraţiei interne de partid pe toate treptele muncii de partid.

4. Îmbunătăţirea muncii de selecţionare şi repartizare a cadrelor şi a controlului îndeplinirii hotărîrilor.

5. Asigurarea unui înalt nivel în munca ideologică a partidului, sporirea combativităţii ei în lupta împotriva ideologiei burgheze ; legarea strînsă a activităţii ideologice cu sarcinile practice ale partidului.

Tovarăşi şi tovarăşe,

Se împlinesc curînd 35 de ani de cînd a fost înfiinţat eroicul Partid Comunist din Romînia, plămădit în focul marilor lupte de clasă din ţara noastră, în focul avîntului revoluţionar generat de Marea Revoluţie Socialistă din Octombrie.

Istoria partidului nu poate fi despărţită de întreaga istorie a luptei pentru scuturarea jugului capitalisto-moşieresc, pentru libertate, pace, socialism, dusă de clasa muncitoare, de poporul

muncitor din Patria noastră. Sub steagul marxism-leninismului, sub conducerea partidului, clasa muncitoare, aliată cu ţărănimea muncitoare, a cucerit istorica sa victorie în lupta pentru răsturnarea regimului capitalisto-moşieresc şi pentru instaurarea puterii democrat-populare, păşind pe drumul construirii socialismului în Patria noastră. Cauza pentru care s-au jertfit miile de luptători revoluţionari, fii credincioşi ai poporului nostru, a triumfat. *(Aplauze puternice, prelungite)*.

Sarcina noastră este de a munci neobosit pentru a consolida cuceririle revoluţionare ale poporului şi a asigura victoria deplină a socialismului în Republica Populară Romînă.

Partidul Muncitoresc Romîn nu-şi va cruţa forţele pentru a duce la bun sfîrşit această operă măreaţă. *(Aplauze prelungite)*.

Puternic prin dragostea, încrederea şi ataşamentul maselor populare, luminîndu-şi drumul cu nemuritoarea învăţătură a marxism-leninismului, partidul va conduce cu mînă sigură poporul romîn pe calea construirii orînduirii socialiste. *(Aplauze furtunoase)*.

În vremea noastră, forţa uriaşă a mişcării de eliberare socială şi naţională a popoarelor în lupta împotriva forţelor reacţiunii şi războiului preface în realitate nădejdile şi năzuinţele celor mai luminate minţi ale omenirii. Epoca noastră este epoca socialismului şi comunismului, epoca triumfului marxism-leninismului. *(Aplauze puternice, prelungite)*.

Trăiască Partidul Muncitoresc Romîn, forţa conducătoare a poporului, organizatorul victoriilor noastre! *(Aplauze puternice, îndelungate)*.

Trăiască eroica noastră clasă muncitoare, aliatul său de nădejde — ţărănimea muncitoare şi intelectualitatea legată de popor! *(Aplauze prelungite)*.

Trăiască Patria scumpă a celor ce muncesc — Republica Populară Romînă! *(Aplauze furtunoase, prelungite)*.

Trăiască marea cucerire istorică a popoarelor — lagărul socialismului, în frunte cu Uniunea Sovietică! *(Aplauze puternice, furtunoase, prelungite)*.

Trăiască solidaritatea internațională a oamenilor muncii din întreaga lume în lupta pentru pace, democrație și socialism! *(Aplauze puternice, prelungite).*

Trăiască pacea între popoare! *(Aplauze furtunoase).*

Înainte spre noi victorii în lupta pentru socialism, pace, bunăstarea și fericirea poporului! *(Aplauze puternice, toată lumea în picioare ovaționează îndelung. În sală se strigă „Trăiască Partidul Muncitoresc Romîn!" „Ura!").*

